

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ!

Ίστορία σ' ένα θέμα,
πού, νομίζω, συγκινεί.
Ίσως φαίνεται σάν ψέμα,
κι' όμως, είν' αληθινή.

«—Νοιπόν; Πού θα περάσουμε τὸ Πάσχα μας,
(παιδιά;»

ὁ Τέλης ξαναρώτησε μὲ τὸ μπλαζέ του ὕφος,
ἐνῶ κυλοῦσε ἀσκαοπα μιὰ πληκτική βραδυά,
στοῦ «λήθιγγκ ρούμ» τὸ εὐχάριστο, ξεκούραστο ἡμίφως.

—«Ξέρω κι' ἐγώ; εἰπ' ἡ Νανά.
Κι' οἱ θάλασσες, καὶ τὰ βουνά,
κι' ἡ ρεματιά, κι' ἡ ἀμμουδιά,
τὰ κλώνια τὰ δλάνθιστα, κι' οἱ νοτισμένοι δρόμοι
μοῦ προξενούν—παρόλ', παιδιά!—
ἀνία μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὸ Πάσχα ἀκόμη!»

—«Σωστά!—συμφώνησ' ὁ Μεμᾶς.
Χριστὸς ἀνέστη! Ἐξόχα! Ἐί, καὶ μ' αὐτό; Τί τάχα;

Αὐτὰ δὲν εἶναι πιά γιὰ μᾶς,
μὰ γιὰ θεοφοβούμενα γερόντια μονάχα!
Ἀπλῶς, γελόιο ἔθιμο, κοινή ἀνοησία,
συνήθεια σαχλή.
Κι' ἀφήστε δὴ τὴν ἐξάλλη τὴν κωδωνοκρουσία
ποῦ μόνο σ' ἐνοχλεῖ!
Τί νὰ σᾶς πῶ... Ἀπὸ καιρὸ
φοικιτὸ τὸ Πάσχα θεωρῶ,
καὶ βαρετὸ καὶ θλιβερὸ
τόσο πολὺ, ποῦ ἀπορῶ
ὁ κόσμος τί τοῦ βρίσκει...
Ὡ!, τί κουτὴ συζήτηση!... Θὰ πῶ κι' ἄλλο οὐδίσκν...»

—«Καὶ νὰ μὴν πᾶμε πουθενά;»,
εἶπε κυττώντας τὴ Νανά
καὶ τὸ Μεμᾶ ὁ Τέλης.
Καὶ τοῦ ἀπάντησ' ἡ Λιλή,
μ' ὕφος κι' αὐτὴ μπλαζέ πολὺ:
—«Κάνε κουμάντο, ἀγάπη μου, Ποῦ προτιμᾶς; Ποῦ θέ-
(λεῖς;
Στὴ Ζαχλωροῦ; Στὸ Ναύπλιο; Στὴν Κύμη; Στὰ Με-
(τέωρα;
«Ὅπου κι' ἂν πᾶμε, σίγουρα θὰ μᾶς συμβοῦν τὰ ἴδια.
Ἀπλούστατα» θὰ πλῆξουμε, θὰ φᾶμε τὸν ἀγκλέορα
καὶ θὰ βρωμάμε ὅλοι μας στὸ γυρισμὸ κρεμμύδια!»

—«Ἀς γίνῃ κι' ἔτσι», στέναξε ὁ Τέλης ὁ «κουμάντος».
Κι' ἐκνευρισμένος πρόσθεσε: «Θὰ πᾶμε κάπου, πάν-
(τως!»

Κι' ἡ συντροφιά ἡ παρδαλὴ
—Τέλης, Μεμᾶς, Νανά, Λιλή—
βαρνεστημένοι ἀπ' τὴ ζωὴ,
ἀκεφοί, ἀέλαστοι, βαρεῖς,
Μεγάλο Σάββατο πρῶι
—καί, μάλιστα, νωρίς - νωρίς—
ἐμπήκαν στὴν κονκλιστικὴ τοῦ Τέλη «κατσαρίδα».

—«Ποῦ πᾶμε;», ρώτησ' ἡ Νανά.
Κι' ὁ Τέλης εἶπε σιγανὰ:
—«Παιδιά, πᾶμε στὸ ἀγνωστο μὲ βάρκα τὴν ἐλπίδα!»

Κι' ἡ «κατσαρίδα» γίνηκε σαῖτα κι' ἀστραπὴ
καὶ σὲ λιγὰν πίσω τῆς τὴν ἄφηγε τὴν πόλι.
Κι' ὅλοι τους ἦταν συνθρωποί,
κι' ἀμίλητ' ἦσαν ὅλοι.
Κακόκεφοι κι' οἱ τέσσερις, γλωμοὶ καὶ κουρασμένοι,
καὶ στίς κρυφές τίς σκέψεις τους δλότελα δοσμένοι...

Κι' οὔτε κι' αὐτοὶ κατάλαβαν πῶς πέρασε ἡ ὥρα,
γιὰ πότε τ' ἀστρα σκύρπισαν γλαυκὴ μαρμαρυγὴ,
ἀπὸ ποιὸν δρόμον πέρασαν καὶ πῶς βρεθῆκαν τώρα
σὲ μιὰ κορφὴ, ἀνάμεσα σὲ οὐρανὸ καὶ γῆ.
Κι' ἀκόμη δὲν ἐφτάσανε στὸ τέμα—τί φοιχτό!
Καί, ξαφνικά, στὴν «ἐρημο», μακρυνὰ ἀπὸ μάτι ἀνθρώπου,
ἡ «κατσαρίδα» ἐρόγγασε καί, μ' ἓνα οὐρλιαχτό,
τραντάχτηκε, σταμάτησε καὶ κόλλησ' ἐπὶ τόπου.
Τί γάμναν; Κατέβηκαν βουβοὶ κι' ἐκνευρισμένοι,
κι' εἰπ' ἡ Λιλή ἀνήσυχη καὶ κάπως φοβισμένη:

—«Νὰ καὶ τὰ μεγαλύτερα! Ὅριστε μαῦρα γάλια!
Θὰ κάνουμε Ἀνάστασι μαζί μὲ τὰ τσακάλια!»
Καὶ τρομαγμένη κι' ἡ Νανά
βραχνά, βαρεῖα καὶ σιγανὰ
μουρμουρίσσε μὲ λύπη:

«Γιωρτὴ κι' ἐτούτη, φίλε μου! Καλύτερα νὰ λείπη!»

Μηχανικὰ προχώρησαν—ἀνδρείκελα σωστά—
νὰ δοῦνε ποῦ ἡ Μοῖρα τους τοὺς εἶχε ἀποσελίσσει.
Ψυχὴ τριγύρω... Κι' ἀξαφνα, βρεθῆκανε μπροστὰ
σ' ἓνα φτωχὸ ξωκλήσι.

Πλησίασαν κατὰπληκτοί, γεμάτοι ταραχὴ,
σάν ὑπνοβάτες ἀδουλοί, σάν ὄνειροπαρμένοι,
καὶ μ' ἓνα δέος ἐσπρωξαν καὶ μὲ βαρεῖα ψυχὴ
τὴν ξύλινη πορτοῦλα τοῦ τὴν ἀνεμοδαρμένη.
Κι' ἀμέσως, τρεμπούζοντας τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
τὸ Ναζωραῖο φώτισε καὶ τὴ γλυκειὰ τοῦ Μάνα,
ἐνῶ «ντίν! ντάν!» ἀκούστηκε τοῦ κοντηνοῦ χωριοῦ
χαρμόσυν' ἡ καμπάνα.

Γαλήνη δλοῦθε κι' ἐρημιά,
ἀχὸς κανεῖς, φωνὴ καμμιά,
κι' ὅλα ριγοῦν στὴ σιγαλιά,
κι' ὅλα μυρίζουν Ἀνοιξι,
θαρρεῖς, λουλούδια, κι' ἀνθρωποί, καὶ δέντρα καὶ πουλιά,
τὴ νύχτα τοῦ γλυκύτερου μεγάλου μυστηρίου,
ὕμνουνε μὲ κατάνυξι
Ἀνάστασιν Κυρίου.

Τὴν ξάστερη τὴ νύχτ' αὐτὴ,
τὴ γαλανὴ κι' ὄνειρευτὴ,
ποῦ θ' ἀπαλύνῃ, ὡς πάντοτε, τὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη,
ἓνας Θεὸς θ' ἀναστηθῇ
κι' ὁ Ἀνθρωπος θ' ἀκολουθῇ,
γιὰ νὰ βρεθῇ ἀνέλπιστα σ' ἐνὸς Θεοῦ τὰ ὕψη.

Κι' ἂν ὄχι ὅλων, τῶν πολλῶν
τῶν ἀπιστῶν κι' ἀμαρτωλῶν
ἐξαγνισμὸς σημαίνει,
αὐτὴ τὴ νύχτα, ποῦ ἡ γῆ
δοκεῖται ὅλη καὶ ριγεῖ,
καθὼς τῆς Ἀναστάσεως τὸ θαῦμα περιμένει.

Κι' εὐλαδικὰ Σου δέονται καὶ ψάλλουν «Ὡσαννά»,
ἐνῶ κυλᾷ τὸ δάκρυ τους κατὰ τὴν δροσοσταλίδα...

Μαζί Σου πάλι, Κύριε, ἀνάστησε ξανά
τὴ μονοδιασμένη Πίστι μας, τὴ νεκρωμένη Ἐλπίδα.

Καὶ γίνεται πῶς ἐντονο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
κι' ἀστράφτει σάν Μητρόπολις τὸ ταπεινὸ ξωκλήσι.
Κι' ἀκούραστο τὸ σήμαντρο τοῦ δρεινοῦ χωριοῦ
σὲ λίγο τὴν Ἀνάστασι παντοῦ θὰ διαλαλήσῃ.
Ἀνάστασι κι' ἀνάτασι μεγάλων καὶ μικρῶν.
Κι' ἐνῶ θὰ καίη τ' ἀπέριττο τοῦ ξωκλησιοῦ καντήλι,
«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν»
μὲ δέος θὰ ψελλίσουνε τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη.

Κι' ἡ συντροφιά ἡ παρδαλὴ
—Τέλης, Μεμᾶς, Νανά, Λιλή—
σάν Χριστιανοί κι' αὐτοὶ σωστοί,
βουβοί, σκυφτοί, γονατιστοί
τίς αὔλες κι' ἀπόκοσμες Εἰκόνας προσκυνᾶνε
καὶ μὲ ντροπὴ προσεύχονται:

—«Εὐλογημένο νᾶναι
τὸ ξαφνικὸ ἐπιόδιο—κι' ὅς εἶναι καὶ κοινὸ—
ποῦ ὁ Χριστὸς μᾶς τῶστελε γιὰ νὰ μᾶς ἀποκλείσῃ
μονάχους μας, ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανὸ,
κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ταπεινὸ,
μικρὸ, φτωχὸ, ξωκλήσι.

Καὶ νοιώσαμε, ξεφρεύγοντας ἀπ' τὴν ὀχλοφοί,
ὅτι τὸ μόνο πάντοτε π' ἀξίζει στὴ ζωὴ
εἶν' τὸ δικὸ Σου δίδαγμα, γλυκειὰ μας Ναζωραῖε,
ἀγάπης πανανθρώπινης Θεὲ ἀπλὴ κι' ὥραϊς!
Πικρὰ ποτήρια ἐστέρησε γὰ πηξὲς γουλιὰ - γουλιὰ,
νὰ μᾶς τυλίξῃς θέλησες στὴ Θεῖα Σου ἀγκαλιά,
κι' ἤρθες κοντὰ μας ἡρεμα, γλυκὰ, γαληνεμένα.
Καιρὸς νάρθῃς, Κύριε, κι' ἐμεῖς κοντὰ σὲ σένα»...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γυναίκες

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η γυναίκα που άκολούθησε τόν 'Ιησού

Η ΜΕΡΑ τελειώνει. Το δείπνο διαρκούσε ακόμη. Οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου τρύπωναν στη μεγάλη σάλα, χρυσίζοντας τους μαρμαρίνους τοίχους. Τα δεκάχωρα όργανα άντηχούσαν γλυκά. Τα κρασιά κι' οι ώριμασμένοι καρποί, πλημμύριζαν με τη μυρωδιά τους τη χαλαρή ατμόσφαιρα. Ένας γαλάζιος καπνός ανέβαινε από τα τέσσερα θυμιατήρια. Οι συνδαιτυμένες, μαζεμένοι πάνω σε τάπητες της Δαμασκού, έπιναν μέσα σε μικρά ασμένια κύπελλα, που είχαν σχήμα λατού. 'Ανάμεσα τους ήταν άνθρωποι διαφόρων φυλών: 'Ελληνες με λευκό χιτώνιο, Ρωμαίοι τυλιγμένοι σε τήβεννο, Σύριοι σε στάσεις μαλακές κι' 'Ιουδαίοι, με ραβδωτά φορέματα και τριγύρους σκούρους.

Σ' ένα ντιβάνι, από ξύλο κέδρου, ήταν ξαπλωμένη μία γυναίκα. Το πορφυρό της φόρεμα, γαρνιρισμένο με κεντήματα, άφηνε να φαίνεται η μαργαριταρένια σάρκα του ώμου της. Μακρυά και χρυσά, σαν το ώριμο στάχυ, τα μαλλιά της έμοιαζαν μ' απαλή χαίτη λιονταριού. Ήταν λευκή σαν κρίνος της Γαλααδ κι' εύλογιστη σαν σκύμος δορκάδας. Οι συνδαιτυμένες έπιναν και την κυττούσαν με λατρεία.

Ξάφνου, ένας απ' αυτούς, σηκώθηκε και την πλησίασε. Ήταν ένας 'Ελληνας.

— Μην περιφρονής την αγάπη μου, της είπε τρυφερά. Μη μ' αποφεύγεις, επειδή γεννήθηκα σ' άλλη χώρα από τη δική σου. Θά ήμουν α' του εύτυχιανός άνθρωπος του κόσμου, αν μου επέτρεπες να φιλήσω τις άκρες τών νυχίων σου. 'Αρσέ με! Κι' αν σε απογοητεύσω, δίδω με, σαν το σκυλί.

Έκείνη τόν απομακρύνει μ' ένα κίνημα του χεριού, χωρίς καν να τόν κυττάξει. Ο 'Ελληνας έφυγε. Ένας Ρωμαίος τη σίμωσε τότε.

— 'Ω, Μυριάμ! της φώναξε με πάθος. Η όμορφη σου δε θα μείνει αιώνια. Μονάχα αν μ' αγαπήσεις, θα μπορέσεις να κατανικήσεις το χρόνο. Γιατί ο αληθινός έρωτας, είναι πιο δυνατός κι' από το θάνατο.

Τόν άφησε χωρίς απάντησι. Τα μελαγχολικά της μάτια, πλανιόντουσαν άοριστα, έδώ κι' εκεί. 'Επί τέλους, σηκώθηκε από τα κεντήματα προσέκφαλα και διέσχισε το δωμάτιο. Στάθηκε στο παράθυρο. Στήριξε το κουρασμένο της μέτωπο στο μακρύ ρόδινο χέρι της, ανάπνευσε τη δροσιά του δειλινού κι' έμεινε ακίνητη. Τό ανάλαφρο κύμα τών νερών της Κιννερέτ, έπαιε στην όχθη, μουρμουρίζοντας παράξενα. Τα λιβάδια, γεμάτα άνεμώνες, χρωματίζονταν από σκιές. Μερικές ακτίνες πλανιόντουσαν ακόμη στους δρόμους, όπου ύψωνονταν τα μαυράρινα σπιτία της Τιβεριάδας. Τα πουλιά πετούσαν στις φωλιές τους. Οι εργάτες γύριζαν.

Η Μυριάμ κυττούσε σιωπηλή. Ξαφνικά, από ένα κήπο καρυδιών, είδε να βγαίνει ένας άνθρωπος. Πίσω του άκολουθούσαν μερικοί φτωχοντιμύνοι, ψαράδες οι περισσότεροι και βαστάδες. Περπατούσε σ' ένα μονοπάτι, νέος, ψηλός και τόσο ώραίος, που θα τόν νόμιζε κανείς για θεό. Στην εαυτή αντανάκλασι του δειλινού, το πρόσωπό του έμοιαζε φωτεινό. Φορούσε ένα απλό χιτώνιο, με μία ζώνη από γιδόμυλο στη μέση. Τ' αγέρωχα χαρακτηριστικά του, είχαν κάτι το άπίθανο γλυκό. Η πεντάμορφη έταίρα ένοιωσε μία παράξενη γοητεία.

— Ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός; ρώτησε τη σκιάδα της, που στεκόταν σιμά της. Τόν είδες κι' άλλότες;

— Τόν είδα, αποκρίθηκε εκείνη. Είναι ο 'Ιησούς, γιός του 'Ιωσήφ και μαθητής του 'Ιωάννη.

— Και τί δουλειά κάνει; Γιατί τόν άκολουθεί όλος αυτός ο κόσμος;

— Είναι προφήτης. 'Ετσι τούλάχιστο λένε αυτοί που τόν πλησίασαν. Η σκιάδα σώπασε. Κι' η Μυριάμ έγειρε από το παράθυρο, για να τόν δει καλύτερα. 'Αλλ' η νύχτα, που έπεφτε, σκέπαζε πιά τα σχήματα. Σκέπαζε τα πάντα. Φωνές άκούγονταν απόμακρες. 'Εν' άφνι βέλασε στην ηρμυκιά. Η έταίρα έκλεισε τα μάτια της. Της φάνηκε τότε πως έαυθε τη γλυκειά, την υπέροχη μορφή του ανθρώπου εκείνου, που πριν από λίγο ακόμη είχε αντικρύσει. Κι' η Μυριάμ αγάπησε τόν ώραίο προφήτη. Τόν αγάπησε όπως αγάπαι κανείς τη θάλασσα, τα λουλούδια, τόν έναστρο μυμυθί μαύρο γύρω από τα μάτια της, φόρεσε ένα λευκό λινό φόρεμα κι' έκατ τα περιβέραιά της, τα βραχιόλια της και τα σκουλαρίκια της. Κρέμασε χρυσό χαλκά, άπίθωσε τόν πέπλο της στα μαλλιά της και βγήκε ν' άναζητήσει τόν 'Ιησού στους δρόμους της Τιβεριάδας.

Οι γέροι, καθισμένοι στις πύλες της πόλεως, με τα ραβδία τους στο χέρι, την κυττούσαν και της έλεγαν ένα σωρό λόγια, κατά τη συνήθειά τους.

— Ποιά είναι αυτή που παρουσιάζεται μαζί με τη χαρραυγή, όλη άρωματισμένη από λιθωνωτό και ομόρνα; Λευκή σαν το φεγγάρι, λαμπερή σαν τόν ήλιο, εύχάριστη σά νεύφωτη άμπελος, έπίφορη σά στρατός σέ μάχη;

Ήταν παράξενο. Τα λόγια αυτά που την έκαναν άλλοτε να χάρεται είπαν πάλι μεταξύ τους.

— Η ελαφίνα φάγνει για το ταίρι της. Μέσα στις κοιλάδες και τους έρωτα;

Η Μυριάμ ένοιωσε δάκρυα στα μάτια. Πλανήθηκε κάτω από τα δέντρα τών κήπων, γύρω από τα ύποστατικά, σιμά στα τείχη. 'Υστερα έαυσε, γύρισε σπιτί της, κρατώντας το πονεμένο της στήθος. Έπεσε στο κρεβάτι παραγμένο. Από την ημέρα εκείνη άπώθησε τόν άσπιο του 'Ιησού.

— 'Ωσπου, ένα μεσημέρι, έφτασε λυπημένη στην ανατολική όχθη της Κιννερέτ. Κάθισε σ' ένα βράχο, κυττάζοντας τα πράσινα νερά.

Ξάφνου, σ' αυτή, της φάνηκε ο παναριμόνιος ήχος μιάς φωνής. 'Εστρεψε διαίσθησι της κι' η καρδιά της χτύπησε βαθεία και παρατεταμένα. Ή σαν όνειροπαρμένη. Σ' ένα άκρωτήρι, σκεπασμένο από πράσινη κάπαρη, ήταν καθισμένοι μπροστά σ' ένα φοίνικα, εργάτες, γεωργοί, γυναίκες.

Ο προφήτης μιλούσε. Τα μάτια τους τόν κυττούσαν γοητευμένα.

— Κι' ο άνθρωπος θά παρατήρησι τη υπέρτατη και τόν πάτερα του και θά με σεβάσμι αυτόν, που μαζί της ένωθήκατε. Αυτήν, που η πνοή της έγινε προσκολληθή στή γυναίκα του. Και θά γίνουν οι δυο μία σάρκα. Διατηρείται μία με τη δική σας. Αυτήν, που είναι ένα πνεύμα με σας.

Η Μυριάμ κάθισε πάνω τόν ζαλισμένο της βλέμμα. 'Ετρεψε δόλη την είχε νοιώσει ποτέ άλλοτε. 'Ασυνείδητα προχώρησε προς αυτόν με τα χέρια άπλωμένα μπροστά. Την ίδια στιγμή, μία από τις γυναίκες που κάθονταν στα πόδια του και την είδε, σηκώθηκε άπτομα.

— Κυττάξε αυτήν έδώ, δάσκαλε! είπε με τη διαπεραστική φωνή της.

Μεχρι σήμερα, όλες οι πράξεις της προσβάλλουν τούς νόμους σου. Και τώρα έρχεται και σε πλησιάζει με τόλμη, σά να μην είναι αυτή που άμάρτησε τόσες φορές.

Ένας δεύτερος έλαβε το λόγο:

— Να! Αυτή μοιάζει με χρυσό κύπελλο, που όλος ο κόσμος μπορεί νά πιη από μέσα. Η καρδιά της είναι πλατειά σαν τάφος. Είναι άχόρταγη σαν το θάνατο. Στέλνει τις δούλες της σ' όλους τούς πλούσιους και τούς δυνατούς και τούς κράζει στο σπιτί της, για νά διασκεδάσουν. Μακρυά από μας, γυναίκα άκάθαρτη!

Όλοι όσοι ήταν εκεί, σηκώθηκαν με τις γροθιές ύψωμένες:

— Η ντροπή κι' η τιμωρία, νά είναι αιώνια πάνω σου! φώναξαν. Γιατί δεν πρέπει να υπάρχουν πλάσματα τόσο ταπεινά, ανάμεσα στις θυγατέρες τού 'Ισραήλ.

Η Μυριάμ τάχασε. Μονομιάς έγινε όρη κι' τα δάκρυα έπνιξαν τα λαμπερά της μάτια. Με μία κίνησι του χεριού της, έλυσε τα μαλλιά της και τάφερε μπρός στο πρόσωπό της, για νά μη μπορη νά τó δει ο 'Ιησούς. Νά μη μπορη νά τó αντικρύσει. Μερικοί είχαν πάρει πέτρες από χάμο, έτοιμοι νά τις έσκαφονδύνουν εναντίον της. Άλλοι τριγύρισαν τόν προφήτη.

— Θάνατος στην έλεεινή! κραύγάζαν. Ο νόμος τό θέλει. Δεν είναι σωστό νά τιμωρηθί, άφου σέρνει πίσω της τόσα άμαρτήματα;

Λυγισμένη στα γόνατα η Μυριάμ, με το πρόσωπο κρυμμένο πάντα στα μαλλιά της, έκλαιγε σιγαλά. Ο 'Ιησούς άνασήκωσε τα ύπεροχα μάτια του. Κυττάζε τούς άντρες που κρατούσαν τις πέτρες στα χέρια. Τις γυναίκες, που με τό δάχτυλο έδειχναν άγριεμένες, τη γονατισμένη έταίρα. Κυττάζε τη Μυριάμ. Και είπε:

— Ο άναμάρτητος πρώτος τόν λίθον βαλέτω! 'Εκείνος που από σάς δεν έχει άμαρτήσι, άς ρίξει πρώτος την πέτρα!

Μία παγωμένη σιγή έπεσε ανάμεσα στο συγκεντρωμένο πλήθος. Ούτε κι' αυτές ακόμη οι άνάσες δεν άκούγονταν πιά. Μονάχα τα κύματα της Κιννερέτ έξακολουθούσαν το αιώνιο τραγούδι τους. Η Μυριάμ, βαθεία πλυνωμένη, με τη ντροπή ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, στεκόταν ακίνητη, πετραμένη σχεδόν. Δεν τολμούσε νά κάνει την παραμικρή κίνησι. Δεν τολμούσε νά πη λέει. 'Ενοίωθε την ανάγκη ν' ανοίξει η γη και νά την καταπιη. Όμως, την ίδια στιγμή, άκουσε σιμά της τούς άπαλούς ήχους της φωνής του προφήτη:

— Κανείς δε σε καταδικάσει. Πολλύ λιγότερο έγώ. Πήγαινε...

Η έταίρα ένοιωσε ένα φτερούγισμα στην ψυχή της. Τώρα πιά δεν την ένοιαζε τίποτε, ούτε ο φόθος, ούτε το άσπιο. Σήκωσε τα μάτια της και κατ' έλθεσε πιά. Όμως ο 'Ιησούς απομακρύνθηκε σιγά και χάθηκε μέσα στις ροδωδένες του μονοπατιού. Έφυγε τότε κι' εκείνη. Όλη την ημέρα περπάτησε ανάμεσα από πράσινους λόφους και κατάξανθους κάμπους. Όταν πιά άρχισε να πέφτη η νύχτα, έφτασε στο χωριό Ναΐμ και στάθηκε στην πόρτα ενός σπιτιού, όπου νόνταν μέσα δείπνο. Τό τραπέζι ήταν πλούσιο, γεμάτο έδεσματα, κρέατα πουλιών, ψάρια με κόκκινες σάλτσες, φρούτα και άμφορείς με μυρωδάτο κρασί. Κι' οι συνδαιτυμένες ήταν τοποθετημένες ανάλογα με την τάξι τους. Οι έπισιμότεροι πάνω σε χαμηλά κρεβάτια,

— Μη φοβάσαι διόλου, της είπε. Υπάγε εν ειρήνη...

σκεπασμένα με δέρματα γιδιών. Οι άλλοι πάνω σε τάπητες, στρωμένους στο έδαφος. 'Ανάμεσα τους, γλυκοί και πρόσ, καθόταν ο 'Ιησούς.

Ξάφνου, ενώ το δείπνο προχωρούσε, είδαν νά μπαίνει μέσα μία γυναίκα, νέα και ώραία. Στόν άμο της σήκωνε έν' άμφορέα άλαθόαστριν. Πλησίασε με τό κεφάλι γυρμένο. Τα τρυφερά της μάτια είχαν δάκρυα, όμως τό στόμα της χαμογελούσε. Μόλις έφτασε σιμά στόν προφήτη, γονάτισε στα πόδια του κι' άφου έσπασε στις πλάκες τό λαμό του πανάκριβου άγγείου, σκόρπισε τό ύγρό που περιείχε, στην άκρη τού λευκού χιτωνίου του. Ένα βαθύ άρωμα, από λάδι παλαιού νάρου, έεχώθηκε δόλγυρα. Οι συνδαιτυμένες, άφνασμένοι, ψιθύρισαν μεταξύ τους:

— Άν ο άνθρωπος αυτός είναι αληθινός προφήτης, πώς δεν καταλαβαίνει τότε, ότι η γυναίκα αυτή είναι ένα πλάσμα άμαρτωλό; Πώς της έπιτρέπει και τόν άγγίζει, αυτός που οι νόμοι του είναι τόσο άσπιοι;

— Άλλ' εκείνος σώπαινε και τό συμπονετικό του βλέμμα άγκάλιαζε τη Μυριάμ. Η πεντάμορφη νέα έξακολουθούσε νά μένη στα πόδια του, με τα βλέφαρα χαμηλωμένα, τό μέτωπο άκούμπισμένο στα γόνατά του, χώνοντας άρώματα και δάκρυα. Τελειώνοντας τό δείπνο, ο 'Ιησούς την πρόσεξε κα-

λύτερα. Άνατριχιάζοντας τότε έκείνη, τόλμησε νά σηκώση τα ματια της πάνω του. Και ψιθύρισε:

— 'Ω, δάσκαλε! Δεν είμαι άξια νάρθης στό σπιτί μου. Άλλ' αν θέλεις, μπορείς νά γιστρέψης την καρδιά μου. Πες μου μονάχα μία λέξι κι' η ψυχή μου θά γίνη εύτυχισμένη!

Ο 'Ιησούς χαμογέλασε γλυκά κι' άπόθεσε τό χέρι του στο κεφάλι της. — Μη φοβάσαι διόλου, της είπε. Υπάγε εν ειρήνη. Αύριο θάρω στο σπιτί σου.

Και πήγε. Η Μυριάμ τόν δέχτηκε ντυμένη άπλά, χωρίς προσποίηση. Τόν έθαλε νά καθήση στο χλιαρό ήμίφως τού δωματίου της. Ξάφνου, γονάτισε στα πόδια του κι' άναλόθηκε σέ λυγμούς.

Λυτήσου με, δάσκαλε, γιατί είμαι καταπικραμένη, τού έλεγε ανάμεσα στα δάκρυά της. Η καρδιά μου είναι μπροστά σου, σαν την ξερή γη, που θροσίζει η βροχή τού φθινοπώρου. Σ' έσένα άπλώνω τα χέρια μου. Μίλησε κι' η ψυχή μου θά ξαναγίνη χαρούμενη, σαν κήπος γεμάτος πηγές.

Η μορφή τού 'Ιησού έγινε πονετική. Για πολλή ώρα περιέβαλε με τό βλέμμα του την άπείληση γυναίκα, νιώθοντας τό άπίθανο άσθημα που την πλημμύριζε. 'Επειτα είπε:

— Όποιος πίνει νερό από τις πηγές, θά ξαναδιψάση. Άλλ' εκείνος που θά πιη τό νερό, που θά τού δώσω έγώ, δε θά διψάση ποτέ!

Σφυγγίζοντας τα δάκρυά της με τα ξανθά της μαλλιά, η Μυριάμ ψιθύρισε:

— Δώσε μου άπ' αυτό τό νερό, δάσκαλε, για νά μη ξαναδιψάσω.

Έκείνος επανέλαβε:

— Ο άρτος τού ούρανού, είναι τό μόνο που μπορεί νά δώση ζωή στις ψυχές!

— Δώσε μου άπ' αυτό τόν άρτο, δάσκαλε, για νά χορτάσω.

— Έγώ είμαι ο άρτος της ζωής. Εκείνος που έρχεται σ' έμένα δε θά πεινάση, ούτε θά ξαναδιψάση ποτέ!

Η Μυριάμ τόν κυττούσε σιωπηλή. Ο 'Ιησούς έξακολουθούσε:

— Εκείνος που αγάπα κάτι περισσότερο από μένα, δεν είναι άξιος για μένα. Εκείνος που δεν παίρνει τό φορτίο του και δε μ' άκολουθεί, δεν είναι άξιος για μένα. Σκύψε κάτω από τό ζυγό μου και θάρης την άνάπαυσι της ψυχής σου! Έγκατάλειψε τα πάντα κι' όλα θά τ' άποκτήσης.

Είπε τα λόγια αυτά κι' έφυγε με βήμα άργό, συλλογισμένο. Η Μυριάμ έμεινε πολλή ώρα στη θέσι της κι' όταν ο 'Ιησούς χάθηκε από τα μάτια της, πετάχτηκε πάνω κι' άρχισε νά συγκεντρώνη ό,τι περιείχε τό σπιτί: Βάζα, κουρτίνες, ύφασματα, καθρέφτες, κύπελλα, φυλαχτά, ζώνες, χιτώνια, μετάξια, όλα.

χτυλίδια, βραχιόλια, τοπάτζια και ό,τι άλλο ύπήρχε εκεί μέσα. Κάλεσε κατόπιν τούς δούλους της και τούς τα μοίρασε. Η ίδια πήρε τούς δρόμους μ' ένα λινό χιτώνιο, έφτασε στη συνοικία τών λεπρών και τούς χάρισε τα χρυσάφια της. Έλεύθερη πιά, χωρίς κανένα υλικό δεσμό, άρχισε νά ψάχνη τούς άγρους και τα σταυροδρόμια, για ν' άνακαλύψη 'Εκείνον. Και τόν βρήκε. Όρθος, ανάμεσα σ' ένα πλήθος πολύχρωμο, ο προφήτης στεκόταν ακίνητος, σιωπηλός, σά νά δραματιζόταν κάτι πολύ μακρυνό. Η Μυριάμ σίμωσε, γονάτισε, άφησε νά συρθούν στο χώμα τ' άδρά λουλούδια τών χεριών της και με πονεμένη φωνή, τού είπε:

— 'Ιδού με, δάσκαλε, όπως με θέλησες!

Γύρισε τό πρόσωπό του σ' αυτήν. Τα μάτια του για μία στιγμή χαμήλωσαν. Την είδε νά σέρνεται στα πόδια του και νά κλαίη. Όμως η άπόκρισι που της έδωσε ήταν συμβολική:

— ΙΙ τό κοινό, ό γυναίκα, ανάμεσα σέ μένα και σέ σένα;

Η Μυριάμ ένοιωσε ένα βελόνι στην καρδιά της. Όμως δεν είπε τίποτε. Γι' αυτήν άρχισε πιά ο μεγάλος άνηφορος. Έτσι πήγε μαζί του, μ' ή γυρνώντας τίποτε για τόν έαυτό της. Πείνασε, δίψασε, κουράστηκε. Είθε τα θάματα τού άγαπημένου της δασκάλου. Και τόν άκολούθησε ακόμη και στις πιά δόσκαλες μέρες του, από τη Γαλιλαία ως την 'Ιερουσαλήμ. Όταν τόν συνέλαβαν, όταν τόν καταδίκασαν σέ θάνατο κι' όταν τόν σταύρωσαν, αυτή ήταν πάντα σιμά του. Την ημέρα εκείνη, ενώ βρόδυαζε, ένας άνθρώπος από την 'Αριμαθαία, ο 'Ιωσήφ, πήγε μαζί με πολλούς άλλους για νά πάρη τό σώμα 'Εκείνου. Ξεκάρφωσαν τα χέρια του, έλυσαν τα σχοινιά κι' άποσπασαν από τό σταυρό τό βείο κομμάτι που είχε ξυλάσει.

Ο 'Ιωσήφ μετέφερε τό νεκρό σ' ένα κήπο, που ήταν στο δρόμο τού Σομερόν, στους πρόποδες τού Γολγοθά. Εκεί τόν άπόθεσαν πάνω στα χορτά. Οι γυναίκες σφόνγγισαν τη σκηνή και τό αίμα. Έπλυναν με μύρα τις πληγές του. Κι' όταν πιά τελειώσαν όλα και τό πρόσωπό του ξαναβρήκε τη γαλήνη του, άρχισε τό σαδάνωμα. Ένα μνήμα ήταν σκαμμένο σ' ένα βράχο. Στο βάθος της πένητης αυτής σπηλιάς, έθαψαν τό νεκρό κομμάτι, τό τυλιγμένο στο σινδόν. Η Μυριάμ τού έρριξε λίγα λουλούδια, γονάτισε σιμά του κι' άρχισε τούς θρήνους. 'Υστερα σηκώθηκε. Διστάζοντας, έκανε μερικά βήματα. Άλλά ξαναγύρισε. Έγειρε προς τό νεκρό και, τρέμοντας, φίλησε τα μαλλιά του. 'Επειτα, βγήκε μαζί με τούς άλλους απ' τόν τάφο. Με πλυνωμένη ψυχή, καθένας τράβηξε για τό σπιτί του.

Όμως, η Μυριάμ δε μπορούσε νά ηουχάση. Δυο δόκλιντρα μερόνυχτα, δεν έκλεισε μάτι. Και τα χαράματα της τρίτης μέρας, πήρε πάλι τό δρόμο για τούς κήπους τού Σομερόν. Έφτασε σιμά στο σπήλαιο, που είχαν θάψει τόν 'Ιησού, με σάτσηκε άφανισμένη. Η πέτρα της εισόδου ήταν βγαλμένη κι' ο τάφος άδειανός! Από τα χέρια της Μυριάμ έπεσε ο πηλινός λυχνος που κρατούσε. Κι' έσβυσε. Τότε όμως παρατήρησε πως μία ανταύγεια άπαιλη, άόριστη, θαυτευτική, γέμιζε τόν κήπο. Ήμερώνε. Η λυπημένη νέα άκούμπησε τό κεφάλι της σε μία πέτρα κι' άρχισε νά κλαίη.

Ένα κλάμμα βουδó, πικρό, παραπονεμένο. Όμως, την ίδια στιγμή, άκουσε δίπλα της μία φωνή γλυκειά και μελωδική:

— Μυριάμ!

Γύρισε. Στο χλωμό φύλλωμα τών έλαιών, ένα φωτεινό σχήμα έστεκε όρθο μπροστά της. Ήταν 'Εκείνος, ο πολυάγαθος νεκρός.

— Γιατί κλαίς, Μυριάμ; 'Ιδού με!

Με τα μάτια και την καρδιά γεμάτη μέθη, η Μυριάμ κυττούσε. Ο ήλιος ανέβαινε από την ανατολή. Η άσπηνια όμιχλη εξατιζόταν πάνω από τα δέντρα. Και μαζί της άσθυνε και χανόταν τό θείο δράμα. Τότε ακριβώς άκούστηκε θόρυβος βημάτων πάνω στο έδαφος. Έστρεψε, κι' είδε τη Μαρία, τη μητέρα τού 'Ιησού, τυλιγμένη με πένθιμα φορέματα, τα μαλλιά σκεπασμένα με σάχη και τό πρόσωπο βρεγμένο στα δάκρυα.

Τη βαστούσαν δυο πεπλοφόρες. Η Μυριάμ έτρεξε σιμά τους.

— 'Ω, γυναίκες! φώναξε. Τόν είδα! Και μοι μίλησε...

Οι θρηνούσες γυναίκες την κυττούσαν σιωπηλές. Εκείνη, γονατισμένη πάντα, με τήν χέρι μέσα στα χέρια της Μαρίας, άχρη από συγκίνησι κάτω από τό χρυσάφι τών μαλλιών της, με τό δάχτυλο ύψωμένο, άκολουθούσε στο μακρυνό ούρανό τό ίχνη τού όνείρου της. Κι' ήταν σά ν' άκούγε τα θεία του λόγια:

— Αφένταί σου αί άμαρτίαι. Η πίστις σου σέσωκέ σε. Πορεύου εις ειρήνην...

Η Μυριάμ, που δεν είναι άλλη από τη Μαγδαληνή, είχε έξιλεωθή. ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ANATOL FRANKS

Την ωδήγησε στις όχθες της λίμνης Μίτσιγκαν, όπου τη στραγγάλισε...

Τα εγκλήματα ενός γιατρού

«"Ημιον άχόρταγος για χρήμα και για γυναίκες", έλεγε ο Ερμαν Μούντκετ

ΜΕΡΙΚΟΙ άνθρωποι έρχονται στον κόσμο προικισμένοι με τό τελέοντο του μουσικού ή την ιδιοφυία του στρατηγού ή του πολιτικού. Ο Ερμαν Μούντκετ είχε γεννηθεί για να γίνει εγκληματίας. Οι μεγαλύτεροι κακοήγροι όλων των αιώνων χωρίς να μισήσουν, είχε άρχεις ήρεμα τη ζωή του σ' ένα μικρό χωριό της πολιτείας του Νιού Χαμπίρ. Η ιδέα του εγκλήματος δεν τον απασχολούσε άκόμη. Τό μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι έπρεπε να βρή άκοπα χρήματα, για να χαρή τη ζωή. Και τα μάτια του έπεσαν σ' ένα μικρό χωριό, Κλάρα Λόβερνγκ, που ήταν ταυτόχρονα και πολύ πλούσια. Τη γοητεία με τό άρρενωπό παράστημα του και, παρά την αντίδραση των δικών της. Είχε τόρα άρκετά χρήματα κι' έπρεπε να σκεφτεί για τό μέλλον του. Αποφάσισε, λοιπόν, να σπουδάσει Ιατρική και πήγε στην αρχή στο πανεπιστήμιο του Βέρμοντ, όπου έλαβε πτυχίο. Τά άμερικανικά πανεπιστήμια δεν διακρίνονταν άνεκαθεν για την άσπληροτήτά τους. Μέσα σ' ένα χρόνο και 4½ μήνες, ο Μούντκετ πήρε έφτά διπλώματα: γιατρό, φαρμακικό, χημικό, φυσικό, μαθηματικό, γεωπόνου και μηχανικό! Η δυστυχισμένη Κλάρα Λόβερνγκ δεν τον ξαναείδε ποτέ άπό τότε. Κι' άλλωστε, ο Μούντκετ είχε άλλάξει τόρα όνομα κι' είχε γίνει Χόλμς. Με τό καινούργιο αυτό όνομα παντρεύτηκε στο Σικάγο μία άλλη πλούσια νέα, την Μάρτα Μπέλκναπ. Της έφαγε κι' αυτής τά λεφτά κι' έπειτα συνδέθηκε με μία όμορφη χήρα, την κυρία Χόλντεν, που είχε κληρονομήσει άπό τον άντρα της ένα άποφάσισε, λοιπόν, να σπουδάσει Ιατρική και πήγε στην αρχή στο πανεπιστήμιο του Βέρμοντ, όπου έλαβε πτυχίο. Τά άμερικανικά πανεπιστήμια δεν διακρίνονταν άνεκαθεν για την άσπληροτήτά τους. Μέσα σ' ένα χρόνο και 4½ μήνες, ο Μούντκετ πήρε έφτά διπλώματα: γιατρό, φαρμακικό, χημικό, φυσικό, μαθηματικό, γεωπόνου και μηχανικό! Η δυστυχισμένη Κλάρα Λόβερνγκ δεν τον ξαναείδε ποτέ άπό τότε. Κι' άλλωστε, ο Μούντκετ είχε άλλάξει τόρα όνομα κι' είχε γίνει Χόλμς. Με τό καινούργιο αυτό όνομα παντρεύτηκε στο Σικάγο μία άλλη πλούσια νέα, την Μάρτα Μπέλκναπ. Της έφαγε κι' αυτής τά λεφτά κι' έπειτα συνδέθηκε με μία όμορφη χήρα, την κυρία Χόλντεν, που είχε κληρονομήσει άπό τον άντρα της ένα

πέσειτε στον άλλο κόσμο πάνω άπό 200 γυναίκες και πούλησε στο πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας 137 σκελετούς. (Τους υπόλοιπους δεν μπόρεσε, φαίνεται, να τους συναρμολογήσει).

«Άλλαξε κατόπιν όνομα κι' έγινε Χάρρυ Γκόρντον. Με τό όνομα αυτό παντρεύτηκε μία πλούσια νέα άπό τό Τέξας, την Μίνι Ουίλλιαμς. Λίγον καιρό μετά τό γάμο του έφυγε μαζί με τη Μίνι και τη μικρότερη άδελφή της Νένι για την Εύρώπη, όπως τόλχεχτον έγγραψε ή τελευταία στους γονείς της.

«Αν μου άρέσει ή Εύρώπη, θά μείνω εκεί — έλεγε στο γράμμα της ή Νένι Ουίλλιαμς — για να σπουδάσω καλές τέχνες. Ο άδελφός Χάρρυ θά φροντίσει για μένα...» Κανείς δεν ξαναείδε ποτέ τις δύο άδελφές, ούτε τον Χάρρυ Γκόρντον.

Ο κακούργος, άφου έστειλε τις δύο άδελφές να βρουν τά άλλα θύματα του, πήρε τό όνομα Χένρυ Μάνσφιλντ Χόουαρντ και παντρεύτηκε μία νέα άπό την Ινδιάνα, τη Γεωργιάνα Χόκ, που την εξαπέστειλε κι' αυτήν στον άλλο κόσμο. Φαίνεται, όμως, στην περίπτωση αυτή, βιάστηκε, γιατί οι γονείς της άνησούχσαν κι' άνέθεσαν σ' έναν ίδιου τό τελέοντο έρευνήτρια σχετική. Ο τελευταίος άνακάλυψε πως ο Χόουαρντ κι' ο Χόλμς ήταν τό ίδιο πρόσωπο και, χωρίς να διστάση, μπήκε ένα βράδυ κρυφά στο ξενοδοχείο του Σικάγου και κατάρρε με φάση στα ύπογεια... Την άλλη μέρα, άδήςσε εκεί τους άστυνομικούς, που, έκτός από τον κλιβάνο και τά άλλα σόνεργα που άναβήκανε, βρήκαν μέσα σ' ένα μεγάλο κιβώτιο ένα σημαντικό αριθμό άπό ανθρώπινα όστα: πόδια, χέρια, πλευρές, κρανία κλπ.

Ο Μούντκετ ή Χόλμς ή Γκόρντον ή Χόουαρντ όμολόγησε χωρίς δισταγμού τά εγκλήματά του.

— Με παρέσυρε τό πάθος μου για τις γυναίκες και για τό χρήμα, είπε. «Ημιον άχόρταγος και για τά δύο.

Στάθηκε άδύνατο, όμως, να προσδιορίση τον αριθμό των θυμάτων.

— Δεν κρατούσα σημειώσεις, άπάντησε κυνικά. Υπάρχουν ίσως μερικές που δέ θυμάμαι ούτε τά όνόματά τους.

Τό δικαστήριο τον καταδίκασε στην ποινή του άπαγογισμού. Η έκτέλεσι του έγινε στις 7 Μαΐου 1896, στο πρσάλλιο των φυλακών της Φιλαδέλφειας.

Ο κακούργος δεν έλασε ούτε στιγμή την ψυχραιμία του. Άνέθηκε στο κρόμα με τό χαμόγελο στά χείλη κι' άντήλαξε μία θερμή χειραψία με τό δέημο.

Ήταν τότε 35 χρόνων. Άν ύπολογίσωμε ότι άρχισε τά εγκλήματά του άπό την ηλικία των 24 χρόνων, άναλογούν 20 περίπου έτη τού χρόνου. Άλλ' όπως είπαμε, τά περισσότερα άπό αυτά τά έκαμε κατά τη διάρκεια της Διεθνούς έκθέσεως του Σικάγου.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΟΥ ΣΙΟΞΕ άμέλροντες μπιέρες

Μ' ένα άπλό πλύσιμο των χειρών

ΣΤΟ μαιευτικό τμήμα ενός μεγάλου νοσοκομείου της Βιέννης, ήταν πρωτοφανής ή θνησιμότης άπό έπιλόχειο πυρετό.

Δέ μπορούμε να κάνουμε τίποτα, έλεγε ο καθηγητής Γιόχαν Κλάιν στους φοιτητές του. Η έπιστήμη είναι άνίσχυρη!

Άπό κάθε 100 γυναίκες που γεννούσαν σ' αυτό τό μαιευτήριο, πέθαιναν οι 12!

Ήταν ένα ποσοστό τρομαχτικό, άκόμα και για την εποχή εκείνη — τό 19ο αιώνα — που δεν ύπήρχαν τά σημερινά έπιστημονικά μέσα.

Ο καθηγητής Κλάιν, που διηύθυνε τό νοσοκομείο, ήταν ένας φθονερός και ματαιόδοξος τύπος. Κάθε άνακάλυψη, κάθε τελειοποίηση έπρεπε να προέρχεται άπ' αυτόν. Άν την εύρισκε κάποιος άλλος, έβασε όλα τά δυνάτά του, για την καταπολέμησή.

Αυτό έκαμε λοιπόν κι' όταν ο δόκτωρ Ίγκνάζ Σεμελβάις, ένας νεαρός γιατρός του νοσοκομείου του, διατύπωσε μία έπαναστατική θεωρία.

Ο έπιστήμων αυτός είχε κάμει μία έκπληκτική παρατήρηση, όταν κάποιος συνάδελφός του πληγώθηκε λίγο στο χέρι, ενώ έκανε μία νεκροψία, και πέθανε άπ' αυτή την πληγή του. Τά συμπτώματα που παρουσίασε αυτός ο άρρώστος, ήταν όμοια με των γυναικών που πάθαιναν τον έπιλόχειο πυρετό!

Ο δόκτωρ Σεμελβάις σκέφτηκε πολύ και βρήκε μία εξήγηση: Ο συνάδελφός του είχε πεθάνει άπό κάποιο δηλητήριο που μόλυνε τη μικρή πληγή του, καθώς έκοβε με τό νυστέρι του τά πτώματα. Τόν είχε θανατώσει κάτι τι που προερχόταν άπ' αυτά τά πτώματα.

Συνήθως λοιπόν, οι φοιτητές πήγαιναν άπ' εύθείας άπ' τό νεκροτομείο στο μαιευτήριο, εξέταζαν τις έπίτοκες και τις λεχώνες, τις άγγιζαν. Πολλοί άπ' αυτούς όμως έχεχούσαν να πλύνουν προηγουμένως τά χέρια τους...

«Κύριοι — τους είπε την άλλη μέρα ο δόκτωρ Σεμελβάις — όποιος άπό σας περνάει άπ' τό νεκροτομείο, δέ θά πηγαίνει κατόπιν στο μαιευτικό τμήμα, άν δεν πλύνει προηγουμένως καλά τά χέρια του με διάλυση χλωρίου».

Αυτό συνέβαινε τό Μάρτιο του 1847. Η θνησιμότης στο μαιευτήριο είχε φτάσει, τό μήνα εκείνο, στα 12,24%. Έπειτα λοιπόν άπ' τό μέτρο που έφάρμοσε ο δόκτωρ Σεμελβάις, έπεσε στα 1,27%!

Ήταν μία έκπληκτική έπιτυχία. Ο νεαρός γιατρός έκρινε πως άποτελούσε άρκετή άπόδειξη της θεωρίας του. Παρουσίαστηκε λοιπόν στον καθηγητή Κλάιν και του άνάφερε τό πράγμα.

— Μά, άγαπητέ μου, άπάντησε εκείνος ειρωνικά, ισχυρίζεστε άρκεί μονάχα να πλύνουμε τά χέρια μας, για να μην πεθαινούν οι λεχώνες; Αυτό είναι γελοίο!

Όπου κι' άν άποτάθηκε ο δόκτωρ Σεμελβάις, δέ θέλησε κανείς να τον άκούση. Κανείς δεν παραδεχόταν πως οι έπίτοκοι πέθαιναν άπ' τά μολυσμένα χέρια των γιατρών και των φοιτητών που τίς άγγιζαν. Πόσα θά ήταν άκόμα τά θύματα της άπίστευτης αυτής στενοκεφαλιάς;... Χιλιάδες, μυριάδες γυναίκες!...

Μήπως δέ συνάντησε άλλωστε τις ίδιες αντίδρασεις κι' ο Παστέρ, όταν, λίγα χρόνια άργότερα άπομόνωσε τά μικρόβια άπό άποσυντεθειμένες οργανικές ύλες κι' απέδειξε τό ρόλο τους στις ασθένειες;...

Ο καθηγητής Κλάιν άρχισε να βρίσκει ένοχλητικό τό δόκτωρα Σεμελβάις — όπως κι' οι φοιτητές, γιατί τους άναγκάζε να πλύνουν τά χέρια τους, θέλοντας και μή.

Μία μέρα, ενώ ο καθηγητής έπιανε τόν καφέ του σ' ένα καφετιό, είδε τό Σεμελβάις να περνά άπ' έξω, μοιράζοντας φέγγ-βολάν στους διαδρόμους. Πήρε ένα άπ' αυτά και τό διάβασε... Ο νεαρός γιατρός έννοούσε με κάθε τρόπο να σώση τις μπιέρες. Κι' άφου οι έπιστήμονες δεν του δινανε προσοχή, άποτεινόνταν στους κοινούς ανθρώπους και τους έηγούσε τά πράγματα, προσπαθώντας να κινήση την προσοχή και τό ενδιαφέρον τους.

Αυτό ήταν πιά άνίκηστο!... Ο καθηγητής γύρισε στο νοσοκομείο, έξω φρενών.

Την άλλη μέρα, κάλεσε στο γραφείο του τό δόκτωρα Σεμελβάις και του άσήτησε να βρή κάποιο άλλο νοσοκομείο, όπου δά μπορούσε να διαδώσει τις «γελοίες» ιδέες του...

Εκείνος έφυγε άμέσως για την πατρίδα του, τη Βουδαπέστη. Βρήκε μία θέσι στο νοσοκομείο αυτής της πόλεως. Μά κι' εκεί συνάντησε την ίδια αντίδραση. Κανείς συνάδελφός του δεν ήθελε να παραδεχτεί την αλήθεια...

Άφου έργάστηκε επί 6 χρόνια στο μαιευτικό τμήμα, ο Σεμελβάις παρουσίαστηκε στο διευθυντή του και του είπε: — Ή θνησιμότης στο τμήμα μου είναι τόρα τόρα 0,85%. Πρό 6 έτών, περνούσε πιά 15%.

Μά εκείνος, αντί να σηκωθεί και να του στείλν τό χέρι, του είπε μονάχα πως ήταν έξωφρενικό να πιστέψη κανείς ότι τό άπλό πλύσιμο των χειρών γιατρών και φοιτητών έσωζε τη ζωή των έπίτοκων...

Πρέπει να σημειωθεί ότι κι' ο ίδιος ο δόκτωρ Σεμελβάις άγνοούσε τά μικρόβια και τό ρόλο που παίζανε σ' αυτές τις θανατηφόρες μολύνσεις. Είχε όμως άντιληφθεί τη σχέση που είχαν τά άπλυτα χέρια με τό θάνατο των γυναικών. Είχε έπιστημονικά αυτή την αίτια — έβλεπε κι' άν δέ μπορούσε να την εξήγηση.

Άλλ' οι συνάδελφοί του, άπό φθόνο ή άπό ήλιθιότητα, τόν πέρασαν για τρελλό!

Μόνο μετά τό θάνατό του έγινε δεκτή έπιτέλους ή μεγάλη άνακάλυψή του, που έσωσε έκτατομύρια γυναίκες.

Στό μεταξύ όμως, ο ίδιος — σάν νάθελε να δικαιώσει τους στενοκεφάλους άντιπάλους του — είχε χάσει έπιτέλους τά λογικά του κι' είχε πεθάνει στο φρενοκομείο!

Η ΝΕΑ ΠΑΡΤΕΝΑΙΡ
ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Στά συμβόλαια που ύπογράφει πάντα ένας όρος που του δίνει τό δικαίωμα να διαλέγη την παρτεναίρ του. Για τό νέο του φίλμ ο Γκάρυ, που είναι τόρα 51 χρόνων, διάλεξε τη νεαρά και όραισιότητα Σούζυ Πάρκερ, ή όποια πρό μηνών έργαζόταν στη Νέα Υόρκη ως μανκενέ. Η κοκκινομαλλούσα Σούζυ έπαιξε ήδη ένα ρόλο στο φίλμ «Ένα κορίτσι στο κάθε λιμάνι», μαζί με τόν Γκάρυ Γκράντ και την Τζέην Μάφιλντ. Κοντά στη Τζέην όμως πέρασε άπαράτηρη. Εύτυχώς γι' αυτήν ο Γκάρυ Κούπερ την πρόσεξε και της δίνει τόρα τη μεγάλη ευκαιρία — που περίμενε. Όπως προβλέπεται δέ, γρήγορα ή Σούζυ θά πάρη τη θέσι που της αξίζει στο Χόλλυγουντ.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

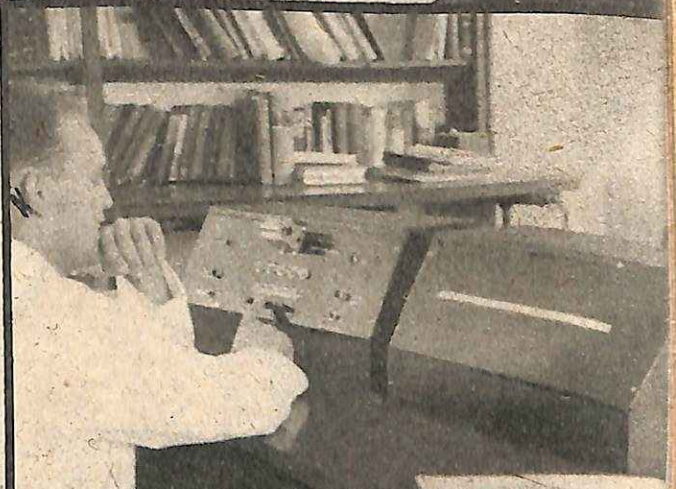
Η σκευή αυτή είναι ένας καινούργιος ηλεκτρονικός εγκέφαλος, που έτέθη στη διάθεσι των τελειοφίλων της Ιταλικής Σχολής Χάνεμαν, στη Φιλαδέλφεια των Ην. Πολιτειών και τους επιτρέπει να έλέγχουν τις γνώσεις τους. Ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος κάνει στους φοιτητές πολλές έρωτήσεις και ύστερα άπό δύο λεπτά δίνει τη σωστή άπάντη. Επιτρέποντας τους να έλέγχουν την όρθότητα της δικής τους άπατησεως. Ο «εγκέφαλος» αυτός είναι σέ θέσι να υποβάλη περί τις 2.000 έρωτήσεις και παρουσιάζει ένα άλλο μεγάλο πλεονέκτημα: Οι φοιτητές, που τόν συμβουλευόνταν δεν παθαίνουν τό «τράκ», που ύφαιστανται συχνά όταν βρίσκονται μπροστά στον καθηγητή.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΙ
ΙΠΤΑΜΕΝΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ

Η Ντίαννα Ντόρς, ή Μαίρι-λυν Μονρόε του άγγλικού κινηματογράφου, παρακολούθησε πρό ήμερών στο «Εμπορικό Θέατρο» του Λονδίνου, την παγκόσμια πρεμιέρα του νέου της φίλμ «Η πηγαίνη κοντά στο νερό». Κατά την πρεμιέρα αυτή, στην είσοδο του κινηματογράφου είχε παραταχθεί μεγάλος αριθμός συνοδών αεροπλάνων μίας βρετανικής υπερατλαντικής γραμμής. Η ίδια ή Ντίαννα Ντόρς ύποβύεται στο έργο τό ρόλο μίας συνοδού και ή όλη ύπόθεσι του φίλμ κολακεύει έξαιρετικά τις ιπτάμενες συνοδούς, γι' αυτό και οι διάφορες εταιρείες προθυμοποιήθηκαν να στείλουν στην πρεμιέρα όλο τό προσωπικό τους, που ήταν τό βράδυ εκείνο διαθέσιμο.

ΕΝΑΣ ΓΑΤΟΣ ΠΟΥ
ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ο κύριος Γκράντ Σκούζε, που διατηρεί κουρείο στο Σαν Φραντίσκο της Καλιφόρνιας προσφέρει στους πελάτες του ένα πολύ παράενο θέαμα. Έχει ένα τεράστιο γάτο, τόν Πήτερ, που τόν έμασε να ζή άρμονικά με τά δύο καναρινία του. Η σπάνια αυτή φίλα έξασφαλίζει στον κ. Σκούζε έναν έκτακτο αριθμό πελατών, αλλά και προσελκύει συχνά διαφόρους φωτογράφους, έρασιτέχνες και επαγγελματίες, που θέλουν να φωτογραφίσουν τό σπάνιο θέαμα. Τό πιο παράενο στη φίλα αυτή, δεν είναι τό ότι ή γάτα δεν περνάει καθόλου τά πουλιά άλλ' ότι τά πουλιά της δέχονται άπόλυτη έμπιστοσύνη και παραμένουν κοντά της, χωρίς να την φοβούνται διόλου.

Οι τρεις αδελφές έβγαζαν μόνο από τον πυργο τους για να πάνε στην εκκλησία.

Οι 3 αδελφές

και τη Ρομίτα και να τί τους είπε:

— 'Αγαπημένες μου αδελφούλες, έγινε κάτι που καμιά από μ'ας δεν το ήθελε, αλλά που μπροστά σ' αυτό είμαστε ολότελα ανίσχυρες. 'Αγαπήσαμε κι' οι τρεις τον ίδιο άνθρωπο.

Η 'Αλμπα έγινε κατακόκκινη κι' η Ρομίτα έκαμε μερικές νευρικές κινήσεις με τα χέρια της.

— Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Φίλιππος Καπέτσε, συνέχισε η Ρεγγίνα. Τον αγαπάμε κι' οι τρεις κι' αυτός επίσης είναι τόσο γεμάτος από μ'ας, που δεν ξέρει ποιά να διαλέξει... Νά, λοιπόν, πώς γινήκαμε έχθρες, εμείς που ήμασταν τόσο αγαπημένες. Κάθε μία από μ'ας θα ήθελε να πεθάνουν οι άλλες δύο, για να έχη ολότελα δικό της τον άνθρωπο που αγαπάει... 'Ω, μην κουνάτε το κεφάλι σας, αυτή είναι η αλήθεια.

Η 'Αλμπα, από κόκκινη που ήταν πριν, είχε γίνει τώρα κατακίτρινη κι' η Ρομίτα δάγκωνε τα χείλη της για να μη φωνάξει.

— Πρέπει τώρα να βρούμε ένα φάρμακο, για να γλυτώσουμε απ' αυτό το μίσος που δηλητηριάζει τις ψυχές μας, ξαναέπε η Ρεγγίνα. Κι' αυτό το φάρμακο το βρήκα. Ο Φίλιππος Καπέτσε, που δε βιάστηκε να κάνει την εκλογή του, όπως θα ήταν σωστό, δε θα πάρη ούτε τη Ρεγγίνα, ούτε την 'Αλμπα, ούτε τη Ρομίτα, γιατί κι' οι τρεις κόρες του βαρώνου Τσαλάντο θα μπουν σ'ε μοναστήρι. 'Αλλ' επειδή η θέσι μας δε μ'ας επιτρέπει να μπουμε σ' οποιοδήποτε μοναστήρι, έδωσε εντολή να μ'ας χτίσουν τρία δικά μας. Ένα για την κάθε μία. 'Ετσι θα γίνουμε κι' οι τρεις ηγουμένισσες καί, φυσικά, δε θα λείψουν οι άλλες μοναχές που θάρθουν να ζήσουν στα μοναστήριά μας.

Η 'Αλμπα κι' η Ρομίτα δε συμφώνησαν άμέσως. 'Αλλ' η Ρεγγίνα τις έκαμε να καταλάβουν πώς, έκτος απ' αυτή τη λύσι, άλλη δεν υπήρχε καί, στο τέλος, υποτάχτηκαν στη θέλησή της.

Την όρισμένη ημέρα, η Ρεγγίνα πήγε στην εκκλησία του μοναστηριού της κι' εκεί περίμενε τις δύο αδελφές της, που πέρασαν για να την αποχαιρετήσουν, προτού κλειστούν κι' αυτές στα δικά τους μοναστήρια.

Η 'Αλμπα κι' η Ρομίτα έβγαζαν με λυγμούς. 'Αλλ' η Ρεγγίνα τους έδωσε θάρρος με το παράδειγμά της και τους εύχθηκε να βρουν στη σιωπή του μοναστηριού και την προσευχή την ηρεμία που τους ήταν απαραίτητη.

— Στον κόσμο αυτό, τους είπε, όλα είναι εφήμερα. Μόνο ο άνθρωπος που βρίσκεται κοντά στο Θεό γνωρίζει την αληθινή ετυχία.

Όταν έφυγαν οι αδελφές της, γονάτισε μπροστά στο βωμό της εκκλησίας και προσευχήθηκε κάμποση ώρα. 'Επειτα σηκώθηκε και βγήκε από μια κρυφή πόρτα.

— Ένα άμάλι περίμενε εκεί.

Η Ρεγγίνα ανέθηκε ανάλαφρη σ' αυτό και βρέθηκε στην άγκαλιά του Φιλίππου Καπέτσε.

Την ίδια ημέρα έγιναν οι γάμοι τους στα Βασιλικάτα, ενώ οι δύο άλλες αδελφές, η 'Αλμπα κι' η Ρομίτα, έδιναν τους μοναχικούς όρκους τους, που τις υποχρέωναν να μη βγάλουν ποτέ πια το ράσο από πάνω τους.

Οι δύο αδελφές έμαθαν έπειτα από καιρό την προδοσία της Ρεγγίνας. 'Αλλ' ήταν πια πολύ αργά για να διαμαρτυρηθούν ή ν' αντιδράσουν...

Κι' άλλωστε, η Ρεγγίνα δε βρήκε σ' αυτό το γάμο την ετυχία που περίμενε. Γιατί να τί λέει ο παλιός θρύλος: 'Ο Φίλιππος Καπέτσε είχε δώσει την προτίμησή του στη μεγαλύτερη από τις τρεις αδελφές. 'Αλλά δε μπόρεσε να ξεχάση ποτέ ούτε τα δειροπόδα μάτια της 'Αλμπα, ούτε το παιδιαστικό χαμόγελο της Ρομίτας. Κι' αναστέναζε ολόένα, ξαναφέροντάς τα στη θύμησή του... 'Επειτα, τα χρόνια άρχισαν να κυλάνε γρήγορα. Το πρόσωπο της Ρεγγίνας έχασε σιγά-σιγά τη λάμψη του, τα χαρακτηριστικά της έγιναν άτονα κι' ο ρυτίδες έσκαφαν τα μάγουλά της... Γερνούσε κι' από την αγραμμάτιστη όμορφιά της δεν έμεινε τίποτα με τον καιρό. Αυτό ο Φίλιππος το έδελεπε κι' αναστέναζε πίο πολύ από πριν. Γιατί μέσα στη σκέψη του ζούσαν δύο άλλες εικόνες... 'Ηταν οι εικόνες της 'Αλμπα και της Ρομίτας, σ' όλη τη λάμψη που είχαν άλλοτε. Αυτές δεν άλλαζαν ποτέ και δε γερνούσαν. Η 'Αλμπα ήταν πάντα δέκακοχρόνιων κι' η Ρομίτα δεκαεφτά.

Ο Φίλιππος δε μπορούσε να τις σκεφτή διαφορετικά. Και στη σύγκρισή μαζί τους η Ρεγγίνα έκανε ολόένα και πίο πολύ...

Στη Νεάπολι βρίσκονται πάντα οι τρεις παμπάλαιες εκκλησίες της Ντόνα Ρεγγίνα, της Ντόνα 'Αλμπα και της Ντόνα Ρομίτα. Η πόρτα της πρώτης είναι χορτασιωμένη, γιατί από χρόνια και χρόνια κανείς δεν την πέρασε.

Αλλ' οι δύο άλλες εκκλησίες, μ' όλο που έχουν την ίδια ηλικία με την πρώτη, λάμπουν από όμορφη και φαίνονται σ'α να χτίστηκαν μόλις χτές.

Οι πιστοί κι' οι πιστές, που τις επισκέπτονται, τις βλέπουν σ'α σύμβολα της αιώνιας αγάπης, της αγάπης, που είναι άφθαρτη και δεν πεθαίνει ποτέ.

Α. ΡΟΜΙΕ

Συγκινητικό, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Αγάπη ως το ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραμπέρ υπόκειται στη Ραυμόντ πώς δε θα ξαναδιδή την 'Αντρέ. 'Οσοοοο εκείνη κρατάει τα γράμματα, για κάθε ένδεχομένο, κι' εξακολουθεί να τον επιβλέπει. Ο μπάριον Πιόρ στέλνει στη Ρόζα ένα γράμμα του παπ, που την πληροφορεί ότι ο πατέρας της έχει καταντήσει μισάνθρωπος και πως οι γονείς του Ζακ πενθούνε γιατί έχουνε χάσει το γιο τους, που έφτασε στην 'Ινδοκίνα και λαβαίνει μέρος σε επικίνδυνες στρατιωτικές επιχειρήσεις. Η 'Αντρέ αρχίζει να συμπάθη κάπως τον άντρα της, που της δείχνει τόσο καλωσύνη και αφοσίωσι. Κάνουν οι δύο τους ένα ονειρώδες γαμήλιο ταξίδι. Ο Μερνάρ είναι ευτυχισμένος. 'Απ' την παιδική φίλη της, υποκόμωσα Μαργαρίτα ντε Κρουσέ, η 'Αντρέ μαθαίνει πως οι αριστοκρατικοί κύκλοι δεν της συγχωρούν το γάμο της μ' ένα πληβείο. Μαθαίνει επίσης πως η Ρόζα εργάζεται στο ανθρωπιστικό της Γκαμπριέλ. 'Αντιλαμβάνεται έπειτα πως πρόκειται να γίνει μητέρα, και το αναγγέλλει στον άντρα της, που πηγαίνει να τρελλαθεί απ' τη χαρά του. Μόλις γυρίζει στο Παρίσι, η 'Αντρέ πηγαίνει και βρίσκει τη Ρόζα. Θέλει να μάθη όλες τις λεπτομέρειες για την καινούργια ζωή της, για την εργασία της, για το σπίτι που μένει.

7ον

— 'Εχεις ό,τι σου χρειάζεται; — Ναι. — Δεν είσαι πολύ απαιτητική, φαίνεται... πούφερε η 'Αντρέ, κυττάζοντάς την φιλόποπτα.

Καί, δίχως να περιμένη απάντησι, πρόσθεσε:

— Θάρω να δώ κι' εγώ, να βεβαιωθώ. Ποιά μέρα θάσαι σπίτι σου; Την Κυριακή; — Ναι.

— Ποιά ώρα; — 'Απ' το μεσημέρι κι' ύστερα. — Καλά. Περίμενε με λοιπόν... 'Υστερα θα βγούμε έξω μαζί.

Η Ρόζα κούνησε το κεφάλι της. — Σε παρακαλώ, μην έπιμνε! είπε. 'Ελα στο σπίτι μου. Θα μ' ευχαριστήση πολύ να σε δω, να σου μιλήσω... 'Αλλά δε θέλω να βγούμε. 'Αποφεύγω τον κόσμο. Μ' αρέσει να μένω μονάχη, μετά τη δουλειά μου...

— Καλά, θα δούμε... Δε θέλω πάντως να είσαι δυστυχισμένη. 'Ολα όσα έχω, είναι και δικά σου...

— Σε βεβαιώ πως δε χρειάζομαι τίποτα απολύτως... 'Εδώ είν' όλοι καλοί μαζί μου. Οι άλλες πολήτριες μ' έχουν συμπαθήσει και μου δείχνουν ότι δεν ξέρω ακόμω. Η διευθύντρια μου υποσχέθηκε να μου αυξήση το μισθό σε μερικές βδομάδες. Θα μου δίνη 100 φράγκα. Θαμαι τότε σχεδόν πλούσια!

— Τι όλιγαρκής που είσαι! μουρούρισε η 'Αντρέ.

— Μά τι να τα κάνω, τα λεφτά; πρόσθεσε η Ρόζα.

Και σήκωσε τα μάτια της στο ταβάνι, σαν ν' αναζητούσε κάποια χαμένη όπτασια...

Μιά κι' είχε χάσει πια τον έρωτά της, δεν ενδιαφερότανε για τίποτ' άλλο...

Δε ζήτησε καν να μάθη απ' την 'Αντρέ ειδήσεις απ' τον τόπο της. Ψιθύρισε μονάχα:

— Είναι καλά όλοι, εκεί κάτω; — Ναι... Σ' έχουν έπιθυμήσει!

— Η μητέρα σου; — Είναι λυπημένη που έχασε και τις δύο τις κόρες.

— Ο παπάς; — Ο μπαρμπα-Πιόρ; — Όλοι καλά... όπως συνήθως.

Η υποκόμωσα είχε προχωρήσει στ' μεταξύ προς το βάθος του μαγαζιού, όπου, πίσω απ' τις μεγάλες γλάστρες, βρίσκταν μισοκρυμμένο το μικρό γραφείο της Γκαμπριέλ.

— Με ξέρετε... Δε βιάζομαι... Θα περιμένω!

ΚΕ'.

Η 'Αντρέ απόφευγε όσο μπορούσε τις επισκέψεις που επιβάλλανε οι τύποι. Προτιμούσε να μένη κλεισμένη στο ωραίο της σπίτι, όπου δεν κινδύνευε να την προσβάλουν ή να την πληγώσουν με καμιά μοχθηρή λέξι.

Μα η μητέρα της δε μπορούσε να παραδεχθή αυτή την υποδοχή των κοσμικών υποχρεώσεων. Κι' ο άντρας της απ' το άλλο μέρος της εξηγούσε ότι οι δουλειές του απαιτούσαν να σχετίζεται με καλό κόσμο. Μπροστά στην έπιμονή λοιπόν αυτών των δύο, η 'Αντρέ υποχώρησε και δέχθηκε το μικρό εκείνο μιστρίριο.

Οι παλιές της φίλες, τα πρόσωπα του κόσμου της, την υποδέχθηκαν με κάποια περιφρόνησι για τον «επεσεμό» της. Οί πίο καλόκαρες γρηές κυρίες της έδωσαν να καταλάβη πως τη θεωρούσαν θύμα των συμπεριόντων της οικογενείας της.

Απογοητευμένη απ' αυτή την υποδοχή, η 'Αντρέ περιώρισε πολύ τις επισκέψεις της. Στις περισσότερες περιπτώσεις, περνούσε κι' άφινε άπλως-μπιλιέτα, για τους τύπους.

Όσο για το Μερνάρ Σαμπαί, οί άνόητοι εκείνοι και ματαιόδοδοι αριστοκράτες φρόντιζαν να τον κρατάνε σ' απόσταση με τον τρόπο τους—κι' ά ήταν πολύ καλύτερός τους στο παρουσιαστικό και στην ευγενική κι' ωραία φυσιογνωμία.

Αλλά και στον κόσμο του Σαμπαί, στα σπίτια των συναδέλφων του ή των ανταγωνιστών του, η άτμόσφαιρα δεν ήταν καθόλου ευάριστη για την 'Αντρέ. Οί γυναίκες τη ζήλευαν για τη χάρι της και την καταγωγή της και τις φέρνονταν με φανερό έπιούλασι και ψυχρότητα.

Κι' εκείνη, πληγωμένη, ταπεινωμένη, κατάρτιανε και τις δύο πλευρές, τάβαζε με το γάμο της και σχεδόν με τον άντρα της.

Έπειτα απ' αυτό το μάθημα, ακολουθούσε τη συμβουλή που της είχε δώσει η

Η μητέρα της μπήκε μέσα, κρατώντας στην άγκαλιά της το μωρό.

οίλη της υποκόμησης ντε Κρανσέ. Πήγαινε στα καλύτερα κέντρα και στα θέατρα. Έδινε συχνά γιορτές στο μεγάλο της, για να κάνει να μιλάνε γι' αυτήν και για την πολυτέλειά της. Οι καλεσμένοι της ήταν οι γνωστότεροι μηχανικοί και αρχιτέκτονες, οι πιο έγκομοι καλλιτέχνες.

Ήξερε να κάνει τον άντρα της να τη συγκωρή γι' αυτά τα τρελλά έξοδα. Αρκούσε ένα γλυκό χαμόγελο της, για να τον έχη σκλάβο της...

Ευτυχώς οι δουλειές του Σαμπάι πήγαιναν καλά και του επέτρεπαν ν' αντιμετώπιζε το μέλλον μ' εμπιστοσύνη.

Οι βδομάδες κι' οι μήνες κύλησαν σαν άσπρα. Πέρασε ο χειμώνας, η άνοιξη κι' ήρθε πάλι το καλοκαίρι.

Οι Μελάν είχαν φύγει για τον πύργο τους, στο Ταβερναί. Ο Μπερνάρ εγκατέστησε τη γυναίκα του στη Ροσέρ. Περίμενε με λαχτάρα το μεγάλο γεγονός: τον τοκέτο της.

Επιτέλους, έφτασε η ώρα. Μια καλοκαιρινή μέρα, ήσυχη και ζεστή, η Αντρέ έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι, τον πολυπόθητο διάδοχο, που θα συνέχιζε τη δυναστεία των Σαμπάι.

Όλα πήγαν καλά. Ο Μπερνάρ είχε θελήσει να φέρη ένα διάσημο γιατρό, αλλά η Αντρέ αρνήθηκε κατηγορηματικά. Αντίπαυσε κάθε τι που της θυμίζει το Παρίσι...

Μήπως δεν είχε άλλωστε τον καλό και αξιοδόκτο Ζοζέφιν; Και πραγματικά, ο γέρος γιατρός απόδειξε άλλη μια φορά πως ήξερε περίφημα τη δουλειά του.

Η Αντρέ είχε δηλώσει κατηγορηματικά πως δεν ήθελε να θυσιαστή, να εγκαταλείψη την κοσμική ζωή της και να κλεισθή στο σπίτι για να θάλει το μικρό της. Βρήκαν λοιπόν μια παραμύνα.

Όλη την ημέρα, ο Μπερνάρ μπαίνοντας στην κάμαρα της γυναίκας του. Φαινόταν πως ήθελε να της πη κάτι, να την παρακαλέσει... αλλά δεν βρήκε το θάρρος και περιοριζόταν να τη φιλήσει στο ωραίο χλωμό της μέτωπο, πλαισιωμένο απ' τα χρυσά μαλλιά της, και να ξαναφύγει, πατώντας στα νύχια.

Κατά τις 9 το βράδυ, παρουσιάστηκε πάλι. Φαινόταν πιο ταραγμένος. Τα μάτια του ήταν βουρκωμένα.

Πλησίασε στο κρεβάτι, έσκυψε πάνω απ' την Αντρέ και τη ρώτησε, προσπαθώντας να κάνει σταθερή τη φωνή του:

— Πες μου, αγαπάς αληθινά το παιδάκι μας;

— Εκείνη ανασήκωσε λίγο, ακουμπώντας στον άγκωνα της, και τον κύτταξε στα μάτια.

— Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση; απόρησε.

— Ο άντρας της δίστασε, κοκκίνισε, ξερόθηκε, ύστερα πήρε το χέρι της ανάμεσα στα δικά του και το χάιδεψε γλυκά.

— Γιατί το μωρό μας δεν είναι πολύ καλά... απάντησε, θέλω να πω πως δεν

ΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ζωή χαρισάμενη

— Από τον καιρό της Εύας, όλοι οι άντρες δεικνύουν σεβασμό στη γυναίκα τρομερό, μ' ής συνεδούμε κι' άς δοῦμε ότι τώρα πλέον ζούμε σ' έν' άλλοιωτικό καιρό.

Στῆς εξέλιξης τῆς διην, άλλανές έχουνε νινει ριζικές, λογῆς λογῆς, κι' ἡ γυναίκα, μ' ὁποιο ροῦλο, εἶναι τὸ προνομιοῦχο δημιούργημα τῆς γῆς.

Τῶρ' ἀλλάζανε οἱ ὁροι καὶ τὸ σπῖτι μὲ τὸ ζῶρ, τῇ γυναίκα δὲν κρατῶν, καὶ κατὰ μέρος, μὲ χάρι, στῇ ζωῇ νὰ ζευπουκάρη μ' ἓνα «τᾶν ἡ ἐπὶ τᾶς».

Μ' άλλες βάσεις κι' άλλα φόντα, μὴ καὶ τᾶν τὰ προσόντα κάνει θαῦματα πολλὰ καὶ τὰ πράγμα κατανάει τῇ ζωῇ νὰ τῇ γλεντᾶν ἀπ' τοὺς ἄντρες πῶς καλά.

Δὲν ἀκούει ποτὲ τῆς «ῶς», ὅτι κι' ἂν νοουτᾶν τὸ κεῖ, τὸ στραθὸ καὶ τὸ σωστὸ, μὴ χαρὰ τὰ καταφέρνει, ὅτι λαχταρᾷ τὸ παίρνει καὶ δὲ λέει κι' «εὐχαριστῶ».

Μὲς στὰ κέρια τῆς οἱ ἄντρες κομπολόγια δίχως χάντρες, μαριονέττες μὲ ψυχῇ, γιατί ἔφτασε, μοιραία, τῆς γυναίκα τῆς ὥραια ἡ χρυσὴ τῆς ἐποχῆς.

— Ἀχ! Ἀλλάχ, θάρῶ στῇ Μέκκα, ἂν ἀξιῶθῇ γυναίκα νὰ ζευπῶν ἓνα πρῶτ, γιὰ νὰ μὴν κακογεράσῃ κι' ὅπως ὅλες νὰ περάσῃ χαρισάμενη ζωῇ!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

είναι τόσο γερό, όσο θα το έπιθυμούσαμε.

— Μήπως θα με μαλώσει γιατί δεν πρόσεχα αρκετά, γιατί δεν άκουγα τις συμβουλές σου;...

— Όχι, καθόλου! Σ' αγαπώ πολύ, το ξέρεις, και δε μπορώ ποτέ να σε μαλώσω! Άλλωστε, δεν πρόκειται τώρα να σκεφθούμε έμας, αλλά το παιδί μας... Δε θα-θελα να σ' ανησυχώω, αλλά...

— Υπάρχει λοιπόν κίνδυνος; μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Όχι, όχι! Σε βεβαιώ! Μόνο...

— Μόνο;... ρώτησε η Αντρέ, παρα-γμένη.

— Νά... Υπάρχουν παιδιά που χρειάζονται περισσότερο από τ' άλλα τις φροντίδες της μητέρας τους...

— Ός να πῆς ότι οφείλω να σκλαβωθώ, να κλειστώ στο σπίτι για χρόνια;

— Όχι, αλλά... Ό γιατρός βεβαιώνει πως, αν ήθελες, θα μπορούσε να σωθῇ το παιδί μας!

— Να σωθῇ;... Κινδυνεύει λοιπόν!... ψιθύρισε η Αντρέ.

— Ο γιατρός μᾶς συμβούλεψε να φέ-ρουμε τον παπᾶ και να το βαφτίσουμε ἁ-μέσως... Αυτό δε σημαίνει ὠστόσο πως ἡ-πάρχει ἁμέσως κίνδυνος...

Η Αντρέ κύτταζε τον άντρα της, περί-τρομη. Αυτῇ έφτανε ἂν το παιδί της είχε γεννηθῇ ἄδύνατο, ἄσθενικό! Δὲν είχε πά-ρει καμμιὰ προφύλαξη, σ' ὅλο τὸ διάστη-μα τῆς ἐγκυμοσύνης της. Πήγαινε ἱππασία, χόρευε, ξευχτούσε.

Δὲν ήθελε ν' ἀκούση τὸν άντρα της, τῇ μητέρα της, κανένα.

Ο Μπερνάρ υποχωρούσε πάντα, για να μὴ τῇ στενωχῶρη. Καὶ τώρα ἄκομη, μι-λούσε περισσότερο με τὰ μάτια, παρὰ με τὸ στόμα. Δὲν παραιπονότανε, δὲν κατη-γορούσε, ἴκετευε...

Ο πόνος του συγκίνησε τῇ γυναίκα του. — Φέρτε μου το... ψιθύρισε.

Η μητέρα της μπῆκε ἁμέσως, κρατῶν-τας στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρό, πὺ ἐκλαι-γε κάπου-κάπου, ἄλλα τόσο ἄδύνατα ὥστε δὲν ἀκούγοντανε σχεδόν. Τ' ἄφισε πάνω στὸ κρεβάτι τῆς κόρης της.

— Ο παπᾶς θα το βαφτίσει σε λίγο, εἶπε. Όχι πὺς ὡστόσο υπάρχει φόβος... ἄλλα καλύτερα νάμιασε ἐν τάξει με τῇ θρησκεία...

Η Αντρέ πήρε με προφύλαξη τὸ παιδί της καὶ κύτταξε τὸ μικροσκοπικὸ προσω-πάκι του, τὰ λεπτὰ χεράκια του πὺ σά-λευαν στὸ κενό.

Ο παπᾶς πλησίασε, μαζί με τὸν πα-τέρα.

— Τί δνομα θα τοῦ δώσετε; ρώτησε τῇ νέα γυναίκα.

— Μπερνάρ, ἀπάντησε ἐκείνη ζωηρά. Τὸ μυστήριο τελειώσε γρήγορα. Τὸ μω-ρό δὲν ἔβγαλε οὔτε μὴ φωνή.

— Τί ἥσυχο πὺ εἶναι, τὸ καῦμένο! πα-ρατήρησε ἡ παραμύνα. Περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει...

— Θέλετε να πῆτε πὺς δὲν εἶναι καλά; ρώτησε η Αντρέ.

— Βέβαια, δὲν εἶναι πολὺ γερό, ἀπάν-τησε ἡ μαρκησία. Ἐχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπ' τὸ γάλα τῆς μητέρας του. Καμμιὰ πα-ραμύνα δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀναπληρώσει...

Η Αντρέ είχε ξαναπάρει τὸ παιδί της καὶ τὸ κρατούσε μπροστά της, ἀναπνέ-σιστῇ ἄκομη. Ἡ μαρκησία είχε καθήσει δίπλα στὸ προσκέφαλό της, ἀπ' τὸ ἓνα μέ-ρος τοῦ κρεβατιοῦ, ἐνῶ ὁ Μπερνάρ στεκό-ταν ὀρθος ἀπ' τὸ ἄλλο.

— Μένει ἀκίνητο... εἶπε ὁ πατέρας λυ-πημένα. Ἀναπνέει, ἄλλα δὲν έχει δύναμι... Δὲν εἶναι φυσικὸ νὰ μὲν τόσο ἥσυχο, ἔ-χει δικὸν ἡ παραμύνα... Ἄν βελήσης, Ἄν-τρέ... ὁ Θεός θα σοῦ τὸ πληρώσει ἀργότε-ρα! Κι' ἐγὼ θα σ' εὐγνωμονῶ!

Η μαρκησία σηκώθηκε κι' έσκυψε πάνω ἀπ' τὴν κόρη της.

— Αντρέ!... τῆς εἶπε ἴκετευτικά.

Η νέα γυναίκα κύτταξε τὸν άντρα της. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν.

— Απαιτεῖς ἀπὸ μένα δυὸ ἑτῶν θυσίες! τοῦ εἶπε.

— Δὲν ἀπαιτῶ τίποτα! Σε παρακαλῶ μονάχα...

— Μά ὑποθέτω πὺς δὲ θα μοῦ τὸ συ-χωρήσης, ἂν ἀρνηθῶ.

— Σε συγκωρῶ γιὰ ὅλα, ἀγαπημένη μου, προκαταβολικά.

— Για ὅλα;... Θα θυμηθῆς ἄραγε κά-ποτε αὐτὸ πὺς λές τώρα; μουμούρισε ἡ Αντρέ με παράξενο τόνο, κυττάζοντας πρὸς τὸ ταβάνι.

Ο Μπερνάρ δὲν ἀπάντησε. Τῇ φίλησε μονάχα στὸ μέτωπο, με λατρεία, καὶ βγῆ-κε ὡστερα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Πόσο σ' αγαπάει! εἶπε ἡ μαρκησία στὴν κόρη της. Τί ευγενικὴ καρδιά!

— Δὲ χρειάζεται πῶς παραμύνα τὸ μω-ρό, δῆλωσε ἡ Αντρέ. Θα τ' ἀναλάβω ἐγὼ.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὅταν γύρισε στὸ σπῖτι της ἀπ' τῇ δουλειᾷ της, ἡ Ρόζα Μπρι-νὸν βρῆκε ἓνα γράμμα τῆς Αντρέ. Τ' ἄ-νοιξε μ' ἀνυπομονησία καὶ διάβασε:

«Αγαπητῇ μου Ρόζα. Ἐχω νὰ σοῦ ἀ-ναγγεῖλω δυὸ σπουδαῖες εἰδήσεις.

» Ἐφερα στὸν κόσμο ἓνα αγοράκι. Τὸ

βαφτίσαμε ἁμέσως καὶ τοῦ δώσαμε τ' ὀ-νομα τοῦ πατέρα του. Εἶναι ἄσθενικό — καὶ σ' αὐτὸ φταίω ἐγὼ, με τῆς τρέλλας πὺ ἔκανα τοὺς τελευταίους μήνες. Μά θα προσπαθῶ νὰ ἐπανορθῶω τὸ λάθος μου, μεγαλώνοντας μονάχη μου τὸ παιδί μου.

» Κι' ἡ δεύτερη εἰδησι: Ἰσως νὰ διάβα-σες στῆς ἐφημερίδες γιὰ τὸν πρῶν ἄρα-δωνιαστικό σου, τὸ Ζᾶκ Μπαγιέλ. Βρίσκε-ται στὸ Τονκίνο κι' έχει διακριτῇ ἐπαινε-λημμένως στῆς μάχες. Τελευταίως, πολέμη-σε τόσο ἥρωικά, ὥστε τὸν παρασημοφόρη-σαν καὶ τὸν ἔκαναν ὑπολοχαγῶ. Τόμαθα ἀπ' τὸν άντρα μου, ὅθ φροντίζω ὅμως νὰ συγκεντρώω περισσότερες πληροφορίες καὶ θα σοῦ τῆς στείλω, μόλις θᾶμαι καλ-λίτερα.

Δὲν ξέρω πότε θα μπορέσω νὰ σε ξα-ναδῶ, γιατί θα μ' ἀποροφῶνε γιὰ πολὺν καιρὸ τὰ καινούργια μου καθήκοντα. Μά θέλω νὰ με σκέπτεσαι συχνά, ἀδερφούλα μου, καὶ νὰ μοῦ γράφης κάπου-κάπου. Ξέ-ρεις πόσο σ' ἀγαπῶ.

» Αντρέ.

Η Ρόζα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ στῆ-θος της καὶ βυθίστηκε σὲ θλιβερὲς σκέψεις..

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Α'

Μια ὁμορφῇ ἀνοιξιάτικη μέρα, κατὰ τῆς 10 τοῦ πρῶτ, ἐν' αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔ-ξκ ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο τῆς Γκαμπριέλ.

Οἱ δουλειές τοῦ καταστήματος πῆγα-ιναν πολὺ καλλίτερα, στὰ τελευταία τρία χρόνια πὺ ἐργαζόταν ἐκεῖ ἡ Ρόζα. Οἱ πε-λάτες ἦταν ἐνθουσιασμένοι μαζί της, με τῇ γλυκεῖᾷ χάρι της, τὴν ευγένειά της καὶ τῇ δροσερῇ ὁμορφίᾳ της.

Οἱ θαυμαστιά πὺ τὴν είχαν πολιορκή-σει στὴν ἀρχῇ, κατὰλαβαν σιγά-σιγά πὺς ἔχαναν ἀδικὰ τὸν κόπο τους καὶ τὴν ἀφι-σαν ἥσυχη. Εἶχαν πεισθῇ πὺς ἐνοούσε νὰ μείνῃ τίμια καὶ πὺς δὲν τὴν ἐνδιαιφέρουνε οὔτε οἱ δελεαστικότερες προσφορές τους.

» Όλοι ὑποπτεύονταν πὺς ὑπῆρχε κά-ποιο μυστήριο στῇ ζωῇ της... Ποιὸ ὅμως; Κανεὶς δὲν τόδερε. Ἡ ἴδια δὲν ἔλεγε λέξι γι' αὐτὸ, σὲ κανένα...

» Όσο γιὰ τῇ Γκαμπριέλ, ἦταν κατενθου-σιασμένη, γιατί μεγάλωναν συνεχῶς τὰ κέρδη της. Ἐλπίζε δὲ πὺς δὲν θ' ἀργούσε πολὺ ὁ καιρὸς πὺς θα πραγματοποιούσε τῇ μεγάλῃ «δουλειᾷ» πὺς ὀνειρευότανε ἀ-πὸ τότε πὺς είχε πάρει στὸ μαγαζὶ της τῇ Ρόζα...

» Ἦταν ὑπομονετικός ὁ βαρώνος Φερνέ. Τὸ είχε ἀποδείξει, περιμένοντας τρία ὀλό-κληρα χρόνια. Μά κάθε ὑπομονὴ έχει ὀ-δριά της...

» Ο ψυχρὸς αὐτὸς κι' ὑπολογιστικός τύ-πος είχε ἀρχίσει νὰ ζεσταίνεται, ἂν ἠφαί-σταιο πὺς πλησίαζε νὰ ἐκτραγῇ. Εἶχε ἐν-θουσιαστῇ γιὰ τῆς ἀλλεπάλληλες «χυλότη-τες» πὺς φάγανε ἀπ' τῇ Ρόζα τόσο ἄλλοι ὑποψῆφιοι. Θαύμαζε τῇ δύναμι τοῦ χαρα-κτῆρα της καὶ περιέμενε τὴν ψυχολογικὴ στιγμή πὺς θα λυγίε, ἀπ' τῇ μονοτονία τῆς δουλειᾶς καὶ τῇ μοναξιά της στὸ ἀπέ-ραντο Παρίσι.

Μά ἡ στιγμή αὐτῇ δὲν ἔφτανε...

» Η Γκαμπριέλ, πὺς ήξερε ἐκ πείρας τοὺς ἄντρες καὶ τῆς ἀδυναμίες τους καὶ μάθαινε ἀπ' τῇ φίλῃ της Σάρα τῆς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ βαρώνου στὴν Καρολίνα Λεμπρέ, πα-ρακολουθούσε τὴν εξέλιξη, με περιέργεια πὺς τὴν πολλαπλασίαζε ἡ ἐλπίδα τοῦ με-γάλου κέρδους. Μέντεψε πὺς ὁ βαρώνος, μολονὶ πάλαιε ἄκομη, ἦταν βέβαιος πῶς δὲν είχε χάσει τὸ παιχνίδι—ἀλλά δὲν τ' ὀ-μολογούσε ἀπὸ πείσμα καὶ ἐγωισμό.

Τὸ φυτῆλι ἔκαιγε. Θάρχότανε μοιραία ἡ ἔκρηξι...

Κάθε ἄλλος, στῇ θέσι τοῦ βαρώνου, δὲ θα μπορούσε νὰ κρατήσῃ τόσο καιρό. Ὁ βαρώνος ἦταν πῶς ὑπομονετικός. Ὡς πότε ὅμως;...

Τώρα περνούσε κάθε μέρα ὡρες ὀλόκλη-ρες στὸ ἀνθοπωλεῖο.

» Ἀπόφευγε νὰ μιλάε στῇ Ρόζα. Ἄλλ' ἡ Γκαμπριέλ, πὺς τὸν παρακολουθούσε δίχως νὰ φαίνεται, τὸν ἔβλεπε νὰ κυττάζῃ διαρ-κῶς τὴν κοπέλλα, νὰ τὴν τρώῃ με τὰ μά-τια... Τὰ δάχτυλά του σάλευαν νευρικά κά-που-κάπου, τὰ λεπτὰ χεῖλιά του σφιγγου-σαν καὶ τὰ μάτια του πετούσαν μὴ λάμ-

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἀνάστασι στὸ Λυκαβητὸ

Στριψέ, ἀγάπη μου, στὸ μπράτσο μου (ἀπαλᾶ)

γιὰ ν' ἀνεδοῦμε ἀπόψε στὸν Ἄν Γιώρ- (ἂν ἀπάνω)

κι' ἐκεῖ νὰ δοῦμε τὴν Ἀθῆνα ἀπὸ ψηλά (ψηλὰ)

μέσ' στ' ἀνοιξιᾶτικο τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ (πλάνο).

Πόση τοῦ δίνουν τ' ἀγριολούλουδα ὁ- (μορφῇ)

τοῦ μαγικοῦ τοπίου με τὰ πεῦκα γύρω (μορφῇ)

κι' ὡς τ' ἀνιφῶρι αὐτὸ περνᾶμε συν- (τροφῇ)

τ' ὀλόγλυκό της μᾶς μεθὰ παντοῦ τὸ (μυρὸ!)

Κι' ὡς ἀνεβαίνουμε πρὸς τὸ Λυκαβητὸ, (στρα)

τόσο ἡ νύκτα μᾶς μαγεύει ἡ ξελογιά- (στρα)

καὶ ἡ σελήνη, ἴδιο ὁσῆμι ἀναλύτο, (κλασάκι!)

ἔχει μὴ ξεχωρῇ μαγεῖα δίχως ἄστρα... (κλασάκι!)

Νά, φτάσαμε. Τελειώσε κι' ἡ ἀνηφορία. (κλασάκι!)

Μά πόσος κόσμος ἔχει ἀνέβει στὸ ἐκ- (κλασάκι!)

» Ἐλ' ἂς ἀνάψουμε κι' ἐμεῖς λευκά κε- (κλασάκι!)

βγαίνει ὁ παπᾶς, θὲ ν' ἀναστήσουν σὲ (κλασάκι!)

Καὶ νά, χτυπᾶνε οἱ καμπάνες χαρωπά (κλασάκι!)

κύτταξε κατὰ τὴν Ἀθῆνα φωτισμένη, (κλασάκι!)

κερὰ, βενγυλικά, λαμπιόνια καὶ λοιπὰ. (κλασάκι!)

Ἀνάστησαν! Χριστὸς Ἀνέστη ἀγαπῆ- (κλασάκι!)

Χριστὸς Ἀνέστη! Κι' ὡς ἡ ὥρα τὸ καλεῖ, (κλασάκι!)

ἔλα κοντά μου στῇ γωνίτσα ἐτούτῃ, (κλασάκι!)

καὶ τῆς Ἀγάπης τὸ θερμὸ, γλυκὸ φιλὶ (κλασάκι!)

μπροστὰ σὲ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου, (κλασάκι!)

(τώρα δὲς μου)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ψι, σὺν μὴ ἀχτίδα ἡλίου πὺς σκίζει τὰ

σύννεφα γιὰ νὰ χαθῇ ἁμέσως...

Εἶπαμε στὴν ἀρχῇ, ὅτι ἓνα αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο, τ' ἀ-νοιξιάτικο ἐκεῖνο πρῶν. Μὴ νέα γυναίκα κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ, μπῆκε στὸ κατάστημα καὶ προχώρησε ἴσια πρὸς τῇ Ρόζα.

» Ἦταν ἡ Αντρέ Σαμπάι. Χαίρετῆσε φι-λικά ἀπὸ μακριὰ τῇ Γκαμπριέλ κι' ἀρχισε νὰ κουβεντιάζῃ με τὴν ὁμογάλακτη ἀδελ-φῇ της.

— Εἶσαι καλά; τῇ ρώτησε.

— Ναι. Ἐσύ;

— Ἐγὼ δὲν ξέρω... Δὲν προλαβαίνω νὰ σκεφθῶ τὸ αὐτὸ μου... οὔτε καὶ τοὺς ἄλ-λους! Βοήσκομαι διαρκῶς σὲ κίνησι... γιὰ νὰ ζαλίζωμαι καὶ νὰ ξεχνᾶω!

— Ἐχεις λοιπὸν τῶση ἀνάγκη;

— Ναι! Δὲ μπορεῖς νὰ με καταλάβης, ἐσύ πὺς ζῆς ἥσυχα σὲ μὴ γωνία, ευχαρι-στημένη ἀπ' τῇ μονοτονίᾳ τῆς ζωῆς σου... Ἐρ-χονται στιγμὲς πὺς σε ζῆλεύω! Εἶσαι ἔ-

λεύθερη... Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τῆς ἀντι-ζηλῆς, τὰ κέντηματα τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς φαρμακερῆς προσβολῆς ἀπὸ παλινές φιλε-νόδες...

» Η Αντρέ σώπασε. Ἡ Ρόζα θεώρησε προτιμώτερο ν' ἀλλάξῃ θέμα.

— Τί κάνει ὁ γυῖός σου, ὁ μικρός σου Μπερνάρ; ρώτησε.

— Καλά... Ὑποθέτω τουλάχιστον, γιατί δὲν τὸν εἶδα ἄκομη σήμερα τὸ πρῶτ.

— Πῶς εἶναι δυνατόν;...

— Δὲν εἶχα καιρό. Μ' ἀπασχόλησαν οἱ προετοιμασίες γιὰ ἓνα μεγάλο τραπέζι πὺς δίνομε ἀπόψε στὸ σπῖτι μας... Θάμει μὴ δεξιῶσι πὺς θα χαλάσῃ κόσμος, θ' ἀφίσῃ ἐποχή!

» Η Αντρέ στράφηκε στῇ Γκαμπριέλ, πὺς περιέμενε λίγο πῶς πέρα νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα της.

— Μὴ ξεχάστε νὰ μοῦ στείλετε στῆς 7 ὁ, τί σὰς ἔχω παραγγεῖλει... Θάχομε εἰ-κοσιέξη καλεσμένους στὸ τραπέζι... ὅλους ἄντρες, καὶ μὴ μόνον γυναῖκες! μὴ ξενη-κυρία, πολὺ ὁμορφῇ.

» Η Γκαμπριέλ κούνησε τὸ κεφάλι της, χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Ἐγὼ ξέρω μονάχα μὴ ὁμορφῇ γυ-ναῖκα στὸ Παρίσι: τὴν κ. Σαμπάι.

— Μὲ κοιταξέτε.

— Καθόλου! Αὐτὸ τὸ λένε ὅλοι...

— Ε λοιπόν, ἀγαπητῇ κυρία, εἶπε πι-κρά ἡ Αντρέ, αὐτὸς ὁ τίτλος μοῦ κοστίζει πολλὰ λεφτά κι' ἔχει λίγες στενοχωρίες! Καλλίτερα νὰ μὴν τὸν εἶχα...

» Μά μοῦ εἶχαν φερθῇ ἄσχημα οἱ παλινές φιλενάδες μου, ἀπὸ τότε πὺς ἐγὼν κυρία Σαμπάι. Δὲ με δέχονταν στὰ σπίτια τους, ἡ μοῦ δίνανε νὰ καταλάβω πὺς εἶχα ξεπέ-σει με τὸ γάμο μου... Θέλησα νὰ τῆς βάλω στῇ θέσι τους. Ἀρχισα νὰ δίνω στὸ σπῖτι μου γιορτές πὺς ἀφίσαν ἐποχή... Αὐ-τὸ ἦταν

— Ξέρεις πώς είμαι τώρα πλούσια! Κερδίζω 200 φράγκα το μήνα...
— Αλήθεια! Είναι τεράστιο αυτό το ποσό, για σένα που είσαι τόσο δλιγαρκής... Σ' άρσσει πάντα το σπίτι σου;
— Και βέβαια! Είναι σωστό παλάτι, το διαμέρισμά μου!
— Χαρά στο διαμέρισμά!... Δυό καμαρούλες...

— Τι να τ'ό κάνω, το πιδό μεγάλο;
— 'Η 'Αντρέ αναστέναζε.
— 'Ισως νάχης δική, ψιθύρισε.
Κι' έπειτα πρόσθεσε:
— Μα πρέπει να σ' άφισω τώρα. Έχω ένα σωρό δουλειές.
Συμβουλευθήκε το καρνέ της.
— Πρέπει να περάσω πρώτα απ' τη μοδίστρα μου.
— Δεν έχεις να κάνης πολύ δρόμο. Είν' εδω δίπλα.
— Άντιο, Ρόζα μου...
— 'Η 'Αντρέ χαιρέτησε τη Γκαμπριέλ κι' έφυγε.
Την καυμένη! μουμούρισε η Ρόζα. Τι ζωή είν' αυτή που κάνει!... Τη λυπάμαι ειλικρινά!

Β'.

Όταν η 'Αντρέ μπήκε στο άτελιέ της μοδίστρας της, την υποδέχθηκε μια λεπτή, ξανθή, χαριτωμένη κοπέλλα: η Τερέζα Σουζάν, η προστατευομένη του Προσπερ Σαβινιά.
Ενοίωσε μια κρυφή πικρία, βλέποντας την τυχερή αντίληδό της.
Η δύστυχη κοπέλλα έκρυβε μέσα στην καρδιά της μια αγάπη που δεν την ήξερε κανείς. Μονάχα ο Σαβινιά την είχε μαντέψει.
Ήταν κόρη ενός παλμού και έμπιστου υπηρέτη των Σαμπταί. Είχε μεγαλώσει στο σπiti της οδού Μπερζέρ... κι' είχε έρωτευ- τη το Μπερνάρ. Μα, όσο δυνατότερο ήταν αυτό το αίσθημά της, τόσο μεγαλειότερες προσπάθειες κατέβαλε για να το κρύψει απ' τα μάτια όλων.
Του κάκου όμως προσπαθούσε να το ξεριζώσει απ' την καρδιά της.
Η λογική της έλεγε πως ήταν αδύνατο να προκαλέσει την προσοχή και το ενδιαφέρον του Μπερνάρ. Ήταν, βέβαια, χαριτωμένη, κομψή, αρκετά μορφωμένη. Δεν είχε όμως τίποτα που να την ξεχωρίζει από τόσες άλλες κοπέλλες...
Ο Μπερνάρ την έδλεπε σαν ένα παιδί που είχε γεννηθεί και μεγαλώσει κοντά του. Του φαινόταν ακόμη μικρή κοπελίτσα, 15 χρονών...
Από τότε που είχε παντρευτεί ο άγαπην-

μένος της, η Τερέζα δέ γελούσε πιά, δεν τραγουδούσε σαν πριν. Έφευγε το πρωί για το μοδιστράδικο, με την καρδιά άδεια- νη και την ψυχή θλιμμένη—σχεδόν όπως η Ρόζα Μπρινόν.
Αναζητούσαν κι' οι δυό τους τη λησμο- νιά στη δουλειά τους — μα δεν την εύρι- σκαν...

Είχαν γνωριστή τυχαίως, εδω κι' έξη μήνες, και τις είχε ενώσει μια αμοιβαία κι' αμοιβαία συμπάθεια.
Από τότε, κάθε βράδυ που σχολάζανε, κάνανε ένα περίπατο μαζί και κουβεντιά- ζανε, αλλά χωρίς να προσδώσουν ποτέ το μυστικό της πληγωμένης καρδιάς τους...
Κάθε φορά που η Τερέζα έδλεπε την 'Αντρέ Σαμπταί, ανατρίχιαζε άβελγητα, σαν να της είχε κλέψει την ευτυχία της ή νέα γυναικά.
Η λογική δεν ώφελούσε σε τίποτα. Γι' αυτήν, η 'Αντρέ ήταν η έχθρά. Κι' η αντι- πάθειά της μεγάλωνε, όσο έδλεπε πως η νέα γυναικά, απασχολημένη αποκλειστικά με την ξέφρενη κοσμική ζωή της, δεν έκα- νε το Μπερνάρ ευτυχισμένο όπως τ' άξιζε.
Κι' όμως εκείνος, μαγεμένος πάντα απ' την ομορφιά της, έκλεινε τα μάτια στις τρελλές σπατάλες της.
Μερικές λέξεις που έφευγαν κάποτε απ' το Σαβινιά, επιβεβαιώνανε τις υποψίες της Τερέζας. Ο γέρος ευχαριστιόταν να κου- βεντιάσει μαζί της, όταν εύρισκε ευκαιρία. Κάπου-κάπου πήγαινε περίπατο μαζί της. Της φερότανε σαν πατέρα, η καλλίτερα σαν παππούς. Την εκτιμούσε και τη συμ- παθούσε.
Τώρα η Τερέζα υποκλίστηκε μπροστά στην κ. Σαμπταί, χωρίς να προφέρει λέξη περιμένοντας τις διαταγές της.
— Είν' εδω ή κ. Λεμπρέ; τη ρώτησε η 'Αντρέ.
— Μάλιστα, κυρία. Στο σαλονάκι... Εί- ναι μαζί με μια φίλη σας, την υποκόμης- σα ντε Κρανσέ.
— Τη Μαργαρίτα; Τί καλά!... Είδοποιή- στε την, σας παρακαλώ.
Πραγματικά, η Καρολίνα φλουρούσε με την πελατίσά της, που διασκεδάζε με το διακριτικό κουτοπομπιό της.
— Έρχεστε για την τουαλέτα σας; είπε στην 'Αντρέ. 'Ω, είναι αριστούργημα! Θα χαλάσει κόσμο...
Έπειτα άρχισε τα κομπλιμέντα για την ομορφιά της. Η Μαργαρίτα τη μιμήθηκε. Δέ ήλθε καθόλου τη φίλη της. Είχε άλ- λωστε καλή καρδιά και δεν πείραζε όποιους δεν την πειράζανε.
Η πρόβα δεν κράτησε πολύ. Πραγμα- τικά, το φόρεμα εκείνο ήταν υπέροχο. Μα

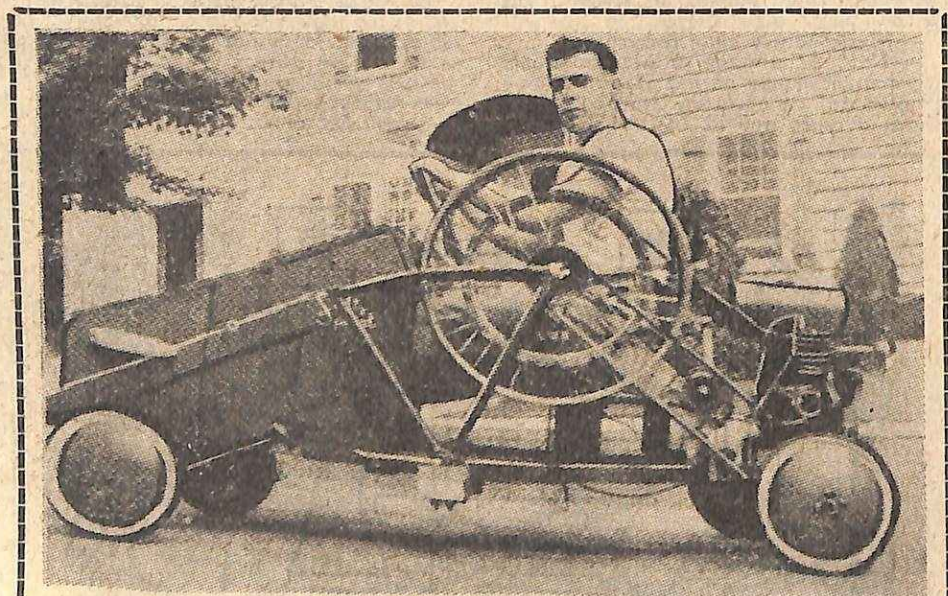
κόστιζε πανάκριβα: 'Οκτακόσια φράγκα. 'Ο λογαριασμός της Καρολίνας θ' ανέβαι- νε ακόμη πιο πολύ...
Δέ θυμόταν η 'Αντρέ πόσον καιρό είχε να την πληρώσει... Κι' όμως, ακολουθώντας τη συμβουλή της φίλης της Μαργαρίτας, είχε ζητήσει απ' τον άντρα της να της κό- ψη ένα ταχτικό επίδομα για τα άτομικά της έξοδα. Ο Μπερνάρ δέχθηκε δίχως συ- ζήτησι. Και κανόνισε να της δινή 50 χι- λιάδες φράγκα, ευτυχισμένη ζωή που έδω- ρε μ' αυτή την τιμή ένα χαμόγελό της.
Πρόσθεσε μάλιστα, φιλώντας την άπα- λά στα μαλλιά:
— Άν χρειαστής κι' άλλα, μη ντραπής να μου τ'ό πής!
Η τόση προθυμία του την είχε συγκι- νήσει, και του είχε φερθεί τρυφερά για μια ώρα. Ήταν μια απ' τις σπάνιες παρενθέ- σεις, που έκαναν το Μπερνάρ ν' άνεχεται την πολυδουρβή κοσμική ζωή που του έ- πεβαλλε η γυναικά του...
Φυσικά, το επίδομα δεν έφτανε ποτέ! Κι' η 'Αντρέ είχε όμολογήσει επανειλημ- μένως στον άντρα της διάφορα χρέη της, όλοένα μεγαλιότερα.
Εκείνος τη μάλανε μαλακά, δίχως μάρ- τυρες. Της έδειχνε το δανδίο κεφαλάκι του γυιού τους και της έλεγε:
— Σκέψου πως έχουμε και παιδί!... Πε- ριόρισε λιγάκι τα έξοδά σου... Τί θα πη- δάλι ο Σαβινιά;
Ο Σαβινιά ήταν το φόβητρο. Όταν έ- φταναν οι φουσκωμένοι λογαριασμοί, τους πλήρωνε πάντα, αλλά γκρίνιαζε το συνε- ταίρο του, προσπαθώντας να του βάλει μυαλό.
Ευτυχώς, οι δουλειές τους πήγαιναν πολ- λυ καλά. Θάταν απόλυτα ευτυχισμένοι ο Μπερνάρ, αν δεν τον κούραζε η ζωή το σπιτιού του, ή τόσο αντίθετη με τον ήσυ- χο και σοβαρό χαρακτήρα του.
Τα τρία χρόνια είχαν περάσει χωρίς να το καταλάβει. Άν δεν υπήρχε το άγοράκι του, που ήταν τώρα 2½ χρονών, θα πίστευε πως είχε παντρευτεί μόλις χτές με την 'Αντρέ.
Προσπαθούσε να θυμάται μόνο τις ώ- ραιες στιγμές της εγκαταλείψεως και να σβύσει τις σκυθρωπές ώρες που η 'Αντρέ μάλανε μαζί του ή έμενε κακιωμένη— κι' ως ήταν οι δεύτερες άπειρες περισσότερες απ' τις πρώτες.
Μπορούσε λοιπόν να βασίζεται στην έ- πεικεία του η 'Αντρέ. 'Ωστόσο, τη στιγ- μή που επρόκειτο να ζητήσει το λογαρια- σμό της μοδίστρας της, άλλαξε γνώμη.
Το φρονιμώτερο ήταν να κερδίσει καιρό...
Ύστερα βάδηλε πως θα τ'α κατάφερνε...
— Φεύγεις; τη ρώτησε η φίλη της.
— Ναί.
— Βιάζεσαι πολύ;
— Έχω δουλειά...
— Πού πηγαίνεις;
— Στο πατέρα μου.
Έδωσαν το χέρι.
— Σε περιμένω άποψε, είπε η 'Αντρέ.
— Και βέβαια!
Φεύγοντας, η 'Αντρέ χαμογέλασε στην Τερέζα, που είχε ξαναγυρίσει στη δουλειά της. Μα ήταν φανερό πως την απασχολού- σαν σκέψεις δυσάρεστες.
Όταν έμεινε μόνη με την Καρολίνα, η υποκόμηςσα της είπε:
— Πώς άλλαξε ξαφνικά η καυμένη η 'Αν- τρέ! Τί νάχη άσπερ;
— Εκείνη πήρε ύψος έμπιστευτικό κι' ά- πάντησε:
— Κάνει μεγάλη ζωή, τρελλά έξοδα... καί, έρετε, οι σύζυγοι...
— Μπά, ο δικός της είναι ο καλλίτερος άνθρωπος του κόσμου και την αγαπάει τρελλά...
— Πιθανόν. Άλλά η τρέλλα έχει τα ό- ρια της... όπως κι' η οικονομική άντοχή!
— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, σ' αυτή την περίπτωση, δήλωσε η υποκόμηςσα.
Η μοδίστρα κατάλαβε πως δεν είχε πά- ρει σωστό δρόμο.
— Δέ μιλάω για την αγάπη και την ύ- ποχωρητικότητα του συζύγου, αλλά για τα λεφτά. Κι' έχω τους λόγους μου...
— Δηλαδή;
— Μου δίνετε το λόγο σας πως δέ θα με μαρτυρήσετε;
— Μείνετε ήσυχη.
— Κάνω όση υπομονή μου επιτρέπουν

τα οικονομικά μου, κι' έχω άλλωστε άπ- λυτη έμπιστοσύνη στην κ. Σαμπταί. Άλλά...
— Σας χρωστάει πολλά λοιπόν;
— Έξηνταπέντε χιλιάδες!
— Διάβολε! Άπό πότες;
— Εδω και 18 μήνες.
Η υποκόμηςσα σκέφθηκε λίγο κι' έπει- ρα είπε:
— Ο άντρας της είναι πλούσιος. Της έ- χει όρισει 50 χιλιάδες φράγκα για χαρ- τήλικι της, και στην πραγματικότητα της δίνει τα διπλά. Το ξέρω καλά... Πως συμ- βαίνει λοιπόν να χρεώνεται έτσι; Περιέργο!
Στεκότανε τώρα κοντά σ' ένα απ' τα παράθυρα που βλέπανε στο δρόμο, και κύτταζε έξω. Η 'Αντρέ είχε ξαναμπή στο άνοητο. Βγήκε απ' αυτό, ανέβηκε στ' αυτοκίνητό της κι' έδωσε μια διαταγή στο σωφέρ.
— Μπιά, μπιά! σκέφθηκε η υποκόμηςσα. Είπε πως θα πάει στο σπιτι του πατέρα της, στην οδό Γκρενέλ, αλλά πήρε άλλη διευθύση! Τί σημαίνει αυτό το μυστήριο; Θα την πείσω να μου πη την αλήθεια. Πρέ- πει να μάθω!
Έδωσε μερικές οδηγίες στην Καρολίνα. Έπειτα έβγαλε απ' την τσάντα της τρία χιλιάδικα και της τα πρόσφερε.
— Ξοφλάμε τώρα. Δεν είν' έτσι; της είπε.
— Μάλιστα, κυρία. 'Ω, αν ήταν όλες σαν και σας, ταχτικές και λογικές, από πόσες στενωχίες θα γλυτώνανε!
— Και σεις όμως θα είχατε τότε λιγά- τερα κέρδη!
Η μοδίστρα χαμογέλασε και δεν άπάν- τησε.
Η 'Αντρέ είχε πη στον σωφέρ της:
— Βουλεβάρτο 'Ωμαν, αριθμός 7... Γρήγορα, Ζάν!
Γ'.

Μόλις είχε ανεβή στ' αυτοκίνητό της, ή κ. Σαμπταί ξαναδιάβασε με προσοχή, με τα χείλη σφιγμένα, ένα μπιλιέτο που έ- βγαλε απ' την τσάντα της. Έγραφε τις εξής λίγες λέξεις:
«Αύριο, στις 11, θα σε περιμένω στο σπιτι του Ραμπέρ, βουλεβάρτο 'Ωμαν 7. Έλα δίχως άλλο. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.»
«Ο αδελφός σου Ροζέ».
Τί σημαίνει αυτές οι άνησυχαστικές φράσεις; Του κάκου προσπαθούσε η 'Αν- τρέ να καταλάβει την έννοιά τους.
Θάθελε πολύ ν' άποφύγη αυτό το ραν- τεβού, κι' όμως πήγαινε τώρα, βιαστικά, γιατί την έσπρωχνε μια άκατανίκητη πε- ριέργεια.
Έφτασε σε λίγο έξω απ' το σπιτι που της είχε υποδείξει ο Ροζέ.
Τό ήξερε καλά. Ήταν ένα μεγάλο κτίριο με δυό εισόδους, τη μια απ' το βουλεβάρτο 'Ωμαν και την άλλη απ' την οδό 'Αντιν.
Ενώ έμπαινε η 'Αντρέ απ' την πρώτη, μια γυναικά την παρακολουθούσε από μα- κρυσ, μέσα από ένα κλειστό αυτοκίνητο, σταματημένο στη γωνιά του δρόμου. Τα μάτια της πετούσαν σπιθές.
— Δέ γελάστηκα!... ψιθύρισε με σφιγ- μένα δόντια.
Η 'Αντρέ, απασχολημένη απ' τις σκέ- ψεις της, δεν την είχε προσέξει καθόλου— ούτε κι' υποπτευόταν άλλωστε την παρου- σία της.
— Πηγαίνω στον κ. ντε Ραμπέρ, εξήγη- σε στο θυρωρό με κάποια ταραχή.
Ανέβηκε γρήγορα τη φαρδειά σκάλα και χτύπησε το κουδούνι ενός διαμερίσμα- τος, στο πρώτο πάτωμα. Η πόρτα άνοιξε άμεσως και φάνηκε ένας νέος ψηλός, λε- πτός, με μαύρα μαλλιά και με μπλε κο- στούμι. Δεν ήταν ο κόμης 'Ολιβιέ ντε Ραμ- πέρ, άλλ' ο Ροζέ, ο αδελφός της 'Αντρέ.
— Επιτέλους ήρθες!... ψιθύρισε.
— Ναί, ήρθα, άπάντησε ξερά η νέα γυ- ναικά. Μα θα μείνω λίγα λεπτά μονάχα... Δέ θάρχουμεν μάλιστα καθόλου, αν δεν ή- ταν τόσο επίμονο πως έχεις βαλθή να με εκθέσεις! Γιατί να με φέρης εδω, αφού μπορούσες κάλλιστα να μου μιλήσεις στο σπιτι του πατέρα μας ή στο δικό μου;
— Εκεί υπάρχουνε πολλά αδιάκριτα αὐ- τιά. Μπορεί να μάς άκούσουνε...
«Ο 'Ολιβιέ μου δάνεισε το διαμέρισμά του. Δεν είν' η πρώτη φορά που το χρησι-

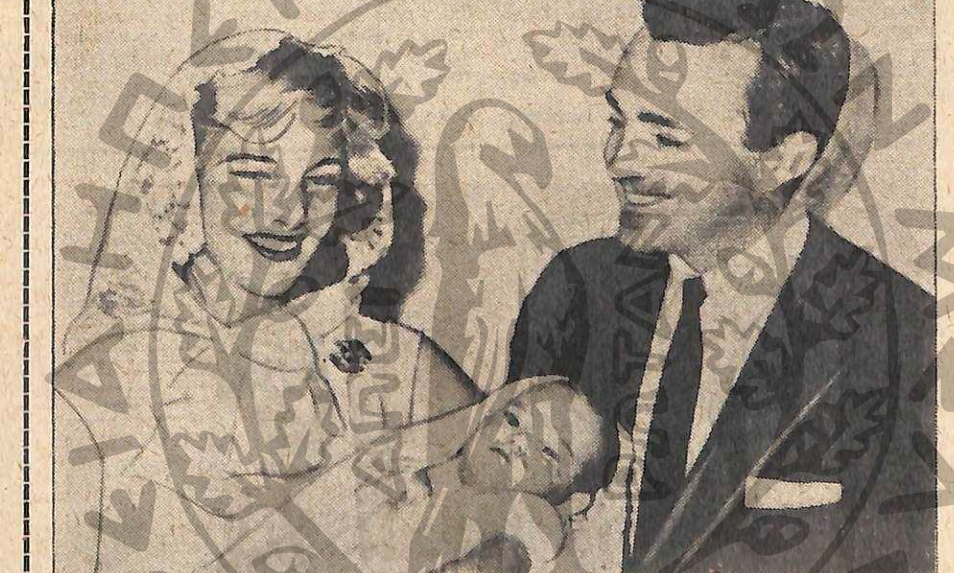
μοποιά. Μου έχει μάλιστα παραχωρήσει μονίμως δυό δωμάτια και μουχες δώσει το κλειδί. Είναι λοιπόν και δικό μου αυτό το σπιτι. Έρχομαι εδω όταν θέλω ν' άποφύ- γω τους δανειστές μου.»
«Ύστερα, ένας νέος είναι φυσικό νάχη κάποιο καταφύγιο, για τις ιδιαιτέρες δου- λειές του... Με καταλαβαίνεις!»
Συγχρόνως την οδηγούσε στα δυό δω- μάτια που κρατούσε. Εκείνη τον ακολου- θούσε, όχι τόσο έκπληκτη απ' αυτό που είχε μάθει, γιατί ήταν συνηθισμένη στη ζωή του Παρισιού.
Οι δυό κάμαρες ήταν άνετες κι' επιπλω- μένες με γούστο και με πολυτέλεια, με χα- μπλά ντιντέρε και παχειά χαλιά. Η 'Αν- τρέ έρριξε γύρω της μια γρήγορη και ψυ- χρή ματιά. Ύστερα ρώτησε, με ζαρωμένα φρύδια:
— Λοιπόν, περί τίνος πρόκειται; Σ' ά- κούω!
— Βιάζεσαι πολύ;
— Αρκά. Δεν έχω καιρό για χάσιμο...
— Μα έχω να σου πω πολλά πράγμα- τα. Πάσε ένα κάθισμα!
— Θάπρεπε να καταλαβαίνης πως ή θέ- σι μου δεν είν' εδω μέσα, σ' ένα τέτοιο περιβάλλον...
— 'Ω, τί όπισθοδρομική που είσαι, καυ- μένη! φώναξε ο Ροζέ. Πως καταλαβαίνει κανείς άμέσως ότι έχεις αλλάξει κόσμο!
— Θα μου πής επιτέλους τί με θέλεις; ρώτησε η νέα γυναικά, πέφτοντας σ' ένα κάθισμα. Γιατί μου έγραψες πως πρόκει- ται για ζωή και θάνατο;
Ο νέος δεν άπάντησε άμέσως.
— Θα μιλήσης, ή νά φύγω; τον άπεί- λησε η αδελφή του.
— Εκείνος διάτασε λίγο ακόμη, σαν νά- ψαχνε να βρη τί κατάλληλες λέξεις...
— Η κατάσταση μου είναι σοβαρή, είπε επιτέλους.
— Τι σου συμβαίνει;
— Έχεις λεφτά...
— Καθόλου.
— Πολύ άσχημο, αυτό! Τί θα γίνω;...
— Πόσα σου χρειάζονται;
— Πολλά!
— Πόσα δηλαδή;
— Ο Ροζέ δεν τόλμησε να προφέρη τον αριθμό.
Η 'Αντρέ ανατρίχιασε. Ήξερε εκ πεί- ρας την επιπολαιότητα του αδελφού της και φοβότανε κάθε στιγμή καμιά άνεπα- νόρθωτη τρέλλα που, κάτι χειρότερο απ' τα συνηθισμένα χρέη του.

Βλέποντας πως δέ μιλούσε, του είπε:
— Με ρώτησες αν έχω λεφτά. Μα που να τα βρώ;... Μέσα σε δυό χρόνια, σουδω- σα περισσότερα απ' το έπιδομα που παίρ- νω απ' τον άντρα μου... Έκατό χιλιάδες φράγκα... Εσύ είσαι άχόρταγος... Τί τα κάνεις, τόσα λεφτά;... Ντροπιάζομαι στον άντρα μου, για να πληρώνω τις σπατάλες σου και τα βίτσια σου!... Γιατί δέ ζητάς κι' απ' τον πατέρα μας;
— Αυτός είν' άπένταρος. Τα εισοδήμα- τά του δεν του φτάνουνε... Είναι πιο σπα- τάλος από μένα!
— Δεν έχω δικαίωμα να τον κρίνω... Ξέρω πάντως απ' τον ίδιο ότι σου δίνει 15 χιλιάδες φράγκα το χρόνο.
— Όχι πάντα... Μου δίνει όταν έχω... Κι' άλλωστε, τί να μου φτάσουνε 15 χι- λιάδες;
— Φρόντισε να κερδίσης κι' άλλα!
— Ο νέος κούνησε το κεφάλι του άγέρωχα.
— Ξέρω να χάνω λεφτά, όχι να κερδίζω, άπάντησε. Μου λείπει αυτή η ικανότης...
— Δυστυχώς!...
— Όστε δέ μπορείς τώρα να κάνης τί- ποτα για μένα;
— Έχω κι' εγώ πνιγή στα χρέη, όπως και σύ.
— Ά! Πόσα χρωστάς;
— Όσα έδωσα σε σένα.
— Έκατό χιλιάδες;
— Περίπου.
Ο Ροζέ έκανε μια νευρική χειρονομία.
— Τότε λοιπόν είμαι χαμένος!... μου- μούρισε.
Η 'Αντρέ ανατρίχιασε. Σκέφθηκε ωστό- σο πως ή άπελπισμένη αυτή φράση του ά- ποτελούσε ένα απ' τα συνηθισμένα τεχνά- σματα που χρησιμοποιούσε για να την συγκινή και να της παίρη λεφτά...
— Χαμένος; Τί έννοεις; τον ρώτησε κυττάζοντάς τον στα μάτια.
— Ναί, χαμένος... κατεστραμμένος... και άτιμασμένος!
Η 'Αντρέ χλώμιασε.
— Όες να με τρομάξεις! μουμούρισε.
— Όχι, σου τ' όρκίζομαι!
Ο νέος πήγε πιο κοντά στην αδελφή του, που τον κύτταζε άναστατωμένη.
— Ναί, όμολογώ πως παρασύρομαι απ' τα πάθη μου! πρόσθεσε. Έχω μια φιλε- νιάδα, μια όμορφη κοκκινομάλλα, που μέ- νει στην οδό Άμστερνταμ. Μου κόστιζει τα μαλλιά της κεφαλής μου...
«Ύστερα, είναι και το χαρτοπαίγνιο! Άν θέλεις να μάθης πόσα λεφτά καταβροχθίζει

20 ΜΙΛΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ

Χρησιμοποιώντας ένα άχρηστο ξύλινο κιβώτιο, ένα μοτεράκι Ισχύος δυό ίππων, τέσσερις ρόδες από παλιό παιδικό αυτοκινητάκι και μια ρόδα κατεστραμμένου ποδηλάτου, ο νεαρός Άρθουρ Σαουλές από το Μπίρλινγκτον των Η.Π.Α. καταβύθισε να φτιάξη το παράξενο αυτό όχημα, το οποίο, χωρίς σ' ένα έντεχνα ποσοθετημένο σύστημα τροχαλίων, μπορεί να άναπτύξη την καταπληκτική ταχύτητα των 20 μιλίων την ώρα. Η διάταξη των τροχα- λίων την οποία μελέτησε ιδιαίτερα ο νεαρός μηχανικός του επιτρέπει να εκμεταλλευτή όσο το δυνατόν καλλίτερα τη δύναμη της μηχανής του και να την κάνει να άποδώσει το 15πλάσιο της Ισχύος της.

ΘΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΗ 12 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΛΙΡΕΣ

Στον καθεδρικό ναό του Νασσού, στις νήσους Μπαχάμας, βαπτίστηκε πρό ημερών η Μπάρνκα Βαερτίρη, κόρη του Γκρέγκ Χουρέζ, ντεκατοετή από τη Νέα Υόρκη, και της Μπομπ Σίγκριτ, μιας απ' τις πλουσιώτερες κληρονόμους της Αμερικής. Οι δυό νέοι παν- τρεύτηκαν πέρσι παρά τη θέληση των γονέων της Μπομπ, οι όποιοι εξακολουθούν να μην άναγνωρίζουν το γάμο αυτό. Είναι πολύ πιθανό το νεογνήνιο ν' αλλάξη την κατάσταση. Πάντως η Μπομπ μετά το θάνατο του πατέρα της, που είναι ιδιοκτήτης ενός μεγάλου έρ- γοστασίου αεροπλάνων, πρόκειται να κληρονομήσει 12 εκατομμύρια λίρες.

ή τράπουλα, ρώτησε το φίλο σου 'Ολιβιέ!
'Επαιξα, έχασα... Πρέπει να πληρώσω. 'Ε-
νας φίλος δέχθηκε να με περιμένει ως αυ-
ριο. Ξέρεις πώς τα χρέη των χαρτιών είναι
χρέη τιμής!

— Πόσα; ρώτησε ξερά η 'Αντρέ.
— Ένα ασήμαντο ποσό.
— Πόσα; ξαναρώτησε η νέα γυναίκα,
χάνοντας πια την ύπουλη της.
— Δεκατρία χιλιάδικα... Είναι γρουσου-
ζικός αριθμός!

— Δεν τάχα,
— Μπορείς όμως να τα βρής.
— Θα προσπαθώ.

— Τι καλή που είσαι, αδερφούλα μου!...
'Η 'Αντρέ έκανε να σγκώθη. 'Αλλ' ο νέος
την εμπόδιζε.

— Μιά στιγμή! της είπε. Δεν είν' αυτά
μόνο...

— Η νέα γυναίκα δάγκωσε νευρικά τα χεί-
λια της.

— Απεναντίας, ο Ροζέ γινόταν ολοένα πιο
ήρεμος, όσο προχωρούσε η εκμυστήρευσί-
του.

— Οι 13 χιλιάδες είναι το ποσό που
έχασα στη λέσχη. Έχω χάσει και κάτι
άλλα στις κούρες, αυτά όμως είναι μι-
κροπράγματα και θα τα κανονίσω μόνος
μου. 'Αλλά στο Χρηματιστήριο είχα μια
φοβερή γκνιά...

— Έχασες και στο Χρηματιστήριο;
Πόσα;

— Έξιηντα χιλιάδες... τον τελευταίο μήνα!

— 'Η 'Αντρέ σγκώθηκε, έξω φρενών.

— Καταλαβαίνω όμως πώς δε θα υπο-
ρούσες να τα πληρώσεις αμέσως, όλ' αυτά,
παρ' όλη την καλή σου θέληση, πρόσθεσε
ο αδελφός της. Πέτυχα λοιπόν ώρισμένες
ευκαιρίες...

— Τι θέλεις να πής;

— Κανόνισα το χρέος μου με τρία μη-
νισία γραμμάτια, από 20 χιλιάδες το κα-
θένα. Το πρώτο απ' αυτά λήγει σε δύο
μέρες.

— Να ζητήσεις να σου το ανανεώσουνε.

— Δε γίνεται. Τόχει στα χέρια του έ-
νας φοβερός τοκογλύφος, άκαρδος, αναι-
σθητος.

— Πώς λέγεται;

— Είναι κάποιος Σαμουέλ. Μένει στην
οδό Τετάρτης Σεπτεμβρίου.

— 'Η 'Αντρέ σκεπτότανε... Φαίνεται όμως
πως δεν εύρισκε λύση, γιατί είπε στο τέ-
λος:

— Κανόνισα τα όπως μπορείς.

— Μά, 'Αντρέ... μικρή μου 'Αντρέ! 'Ε-
σύ κάνεις ό,τι θέλεις τον πλούσιο σύζυγό
σου... Αυτός έχει ένα σωρό λεφτά... Τι πει-
ράζει αν μου δανείση μερικά, δίχως να το
ξέρω;... Θα δής, θα διορθωθεί, θα παντρευ-
τώ αν το απαιτήσω... και τότε θα σου επι-
στρέψω όλα σου χρωστάω...

— Ξέρω τι αξίζουν οι υποσχέσεις σου!...

— Κάνε μια προσπάθεια... 'Ο άντρας
σου υποχωρεί πάντα!

— Φαντάζεσαι πώς δεν είναι ντροπή

για μένα, φώναξε η 'Αντρέ, να τον ικετεύω
όλη την ώρα να έπινοω διάφορες προφά-
σεις, για να του παίωνα διάφορα ποσά
και να τα δίνω σε σένα, σαν να σ' έχω φί-
λο;... Πιστεύεις πως δεν εξηγείται ο έ-
γωισμός μου, όταν πρέπει να γονατίσω
σχεδόν μπροστά του για να του ζητήσω
λεφτά, κι' άλλα λεφτά;...

— Μα κι' αυτός πόσο θα μετανοιώνει που
μπήκε σε μια οικογένεια που καταδέχεται
να ζή εις βάρος του!...

— 'Ως τώρα, φορτώ-
θηκα έχω όλη την ευθύνη, από περιφάνεια
για τ' όνομά μας! Δέχτηκα να με θεωρή-
ση επιπόλαιη, σπάταλη... Δεν ξέρω ωστό-
σο αν πιστεύη τις ψευτιές μου! Δε μπορώ
να καταλάβω... Πάντως, θ' άπορη άσφα-
λώς τί τα κάνω τόσα λεφτά, και θα περ-
νάνε διάφορες ιδέες απ' το μυαλό του...

— Τι να του πω σήμερα πάλι; Πώς να δι-
κασιολογήσω το ότι μου χρειάζονται 33 χι-
λιάδες φράγκα — έκτός απ' τα υπόλοιπα
που όφειλε ακόμη σ' αυτό το Σαμουέλ
και τα δικά μου χρέη;... Πήγαίνε να βρής
τον πατέρα μας... Ικέτεςέ τον!...

— 'Αδύνατο!

— Γιατί;

— 'Εχει προεφοβήσει τα εισοδήματα
των κτηνιάτων του για 18 μήνες.

— Πώς το ξέρεις;

— Τίσαβα...

— 'Εξ αιτίας σου;

— Όχι άπολύτως...

— Προσπάθησε να συνεννοηθείς μ' αυτό
τόν τοκογλύφο.

— Δε θέλει ν' ακούση τίποτα.

— Τόσο το νερότερο! 'Εγώ δεν είμαι
σε θέση να σε βοηθήσω.

— Κι' η νέα γυναίκα έκανε ένα βήμα προς
την πόρτα. Πριν περάσει όμως το κατώφλι,
ο αδελφός της ακούμπησε το χέρι του στον
ώμο της. Γύρισε και τον κύτταξε.

— 'Αντρέ, είπε ο νέος σοδάρ, πρέπει
να μου κάνης αυτή τη χάρη που σου ζητάω.

— Δε μπορώ, δυστυχώς.

— Πρέπει... έπνευνε ο Ροζέ, κυττάζον-
τάς την στα μάτια.

— Μά... τί συμβαίνει; Τι έκανες;

— Απάλαξέ με από μια περιττή εξο-
μολόγησι...

— Τον κύτταξε, περίτρουμη.

— Όχι, είπε, θέλω να τα μάθω όλα!

— 'Ε λοιπόν, έκανα μια πλαστογραφία...

— 'Η 'Αντρέ νόμισε πως δεν είχε ακούσει
καλά.

— Τι είπες; φώναξε.

— Έκανα μια πλαστογραφία... ή μάλ-
λον πολλές!

— Δυστυχισμένη! 'Εσύ, ένας Μελάν!...

— Ναί, έγώ, Δε μπορούσε να γίνει άλ-
λιώς. 'Ο Σαμουέλ με φοβέριζε να με τρα-
βήξη στα δικαστήρια. Δε δεχότανε τα δι-
κά μου γραμμάτια. Έβαλα λοιπόν την υ-
πογραφή του άντρός σου, ως τριτεγγυη-
τού... Καταλαβαίνεις;

— 'Η 'Αντρέ έμεινε ακίνητη, σαν κεραυνο-
βολημένη, ενώ ο αδελφός της συνέχισε:

— Κι' αν μεθύριο δεν πάρη τις 20 χι-
λιάδες του αυτός ο Σαμουέλ, θα παρου-
σιάση τα γραμμάτια στα γραφεία του
Σαμπαί, στην οδό Μπερέρ.

— Στο Σαβινιέ!... μουμούρισε η 'Αν-
τρέ, με την καρδιά σφιγμένη από τρόμο.

— Στην περίπτωση δε αυτή, δε θα μου
μείνη παρά μια λύσι!...

— Άρπαξε απ' το χέρι την αδελφή του και
την τράβηξε κοντά σ' ένα γραφείο, που ύ-
πρχε σε μία γωνιά. Άνοιξε ένα συρτάρι.

— Μέσα σ' αυτό βρίσκονταν δυο ρεβόλβερ,
μικρά και κουψά.

— Βλέπεις, της είπε, εμείς οι χαρτο-
παίκτες πρέπει να τα περιμένουμε όλα και
να είμαστε προετοιμασμένοι. Το ίδιο μέ-
τρο έχει πάρει κι' ο ωραίος σου ξάδερφος,
ο ντε Ραμπέρ.

— Και μπορείτε να ζητε έτσι; φώναξε η
'Αντρέ.

— Τι θέλεις να κάνουμε; Να φτιάχνουμε
παπούτσια ή να πουλάμε χαρτί;

— Δε σου φτάνουνε τα λεφτά που σου
δίνει ο πατέρας σου;

— Τι να μου φτάσουνε, στην εποχή που
ζούμε; Σταγόνα στον άκεανό... 'Εσύ ξε-
δεύεις τόσα μονάχα για τα φορέματά σου.

— Για πρώτη φορά από τότε που παντρευ-
τηκε, η 'Αντρέ ένοιωσε αληθινό τρόπο, μπρο-
στά στο βάραθρο που σκάβανε κι' οι δυο
τους, καθένας απ' το δικό του μέρος, με
μια άκαταλόγητη άπνοια. Άναρωτι-
τανε με ποιά θαύμα θα μπορούσε να το
γεμίσει...

— Έβλεπε μπροστά της το αυστηρό πρό-
σωπο του άντρός της... Πώς να τον αντι-
κρύψει; Τι να του πη;

— Καλά, είπε, ελευθερώνοντας το χέρι
της απ' το σφίξιμο του αδελφού της, πε-
ρίμενε λίγο, ως αύριο. Θα σου φέρω τα
λεφτά!... 'Εδώ... την ίδια ώρα... Άφισέ με
τώρα να φύγω... Έχω άργηση.

— Δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο. Το πρόσ-
ωπό της ήταν άναστατομένο.

— Στη σκάλα, προσπάθησε του κάκου να
συνέλθ.

— Φτάνοντας στο χώλλ, βρέθηκε αντιμετώ-
πη με το Ραμπέρ, που έδυαινε κι' αυτός.

— 'Εσύ! φώναξε εκείνος άκουμπώντας
το χέρι του στο μπράτσο της. Πώς έδω;

— 'Ηρθα να δώ το Ροζέ.

— 'Ο κόμης έβαλε το δάχτυλό του μπρο-
στά στα χείλη του.

— Σιωπή! της σύστησε. Δεν ξέρει κα-
νείς αυτό το καταφύγιό του. Μην προδώ-
σης τα μυστικά του!

— Όρα! μυστικά!... είπε εκείνη σαρ-
καστικά.

— Της έριξε μια ματιά παράξενη κι' ά-
πάντησε:

— Ποιος δεν έχει τα δικά του;...

— 'Η 'Αντρέ κατακοκκίνισε απ' αυτό τον
ξάστερο ύπαινιμο. Θέλησε να φύγει, αλλ'
ο Ραμπέρ την κράτησε απ' το χέρι.

— Είσαι πιο γοητευτική από κάθε άλ-
λη φορά, της είπε. 'Ω, αν ήξερες πόσο ύ-
ποφέρω!...

— Είναι πολύ άργα πια για να μου τέ
πής.

— Όστόσο πρέπει να μ' ακούσης.

— Τι ώφελει;

— Το άποφάσισα και θα γίνη, δήλωσε
ο Ραμπέρ.

— Άφισέ με να περάσω.

— Όχι, προτού μου δώσης μια ύπο-
σχεσι.

— Ποιά;

— Ότι θα δεχθής να μ' ακούσης μια
στιγμή.

— Κι' ύστερα;

— Θα δούμε ύστερα. Γιατί μου φέρεσαι
τόσο σκληρά;

— Καθόλου! Σου φέρομαι σαν σε φίλο,
σε συγγενή.

— 'Ο Ραμπέρ άναστένανε κι' έσφιξε με τα
δάχτυλά του το μέτωπό του, σαν ναθελε
να διώξη έτσι απ' το νου του κάποια σκέ-
ψη που τον βασάνιζε.

— Κουβεντιάζοντας, είχαν φτάσει συγχρό-
νως έξω στο πεζοδρόμιο.

— Έχεις κόσμο άπόψε; ρώτησε ο Ραμ-
πέρ.

— Πολύ.

— Έχετε τραπέζι;

— Ναί. Δεν έλαβες πρόσκλησι και σύ;

— Βέβαια. Μά είναι μαρτύριο για μένα
να σε βλέπω από μακριά... καταλαβαί-
νεις... το μαρτύριο του Ταντάλου!

— Δε μπορώ να κάνω τίποτε γι' αυτό.

— 'Ισως... Όπωςδήποτε θάρθω.

— Η νέα γυναίκα μίλησε στην τύχη, δι-
χως να καταλαβαίνω καλά τί έλεγε. Το ύ-
φος του ξαδέφερου της ήταν ταραγμένο κι'
άπειλητικό συγχρόνως.

— 'Η 'Αντρέ άνέβηκε στ' αυτοκίνητό της,
που ξεκίνησε άμέσως.

— Μισή ώρα άργότερα, έφυγε κι' ο Ραμπέρ.

— 'Η Ραυμόντ τον κύτταξε μέσα από τ'
αυτοκίνητο που περίμενε. 'Η υοφή της ή-
ταν άλλοιωμένη απ' το μίσος. Είχε κολλή-
σει το πρόσωπό της στο κρύσταλλο κι' έ-
λεγε με το νου της:

— 'Ηταν εκεί... μαζί της! Καλά το ύπο-
πτεύομαι!... Μά θα έκδικηθώ!...

Δ.

Το ίδιο άπόγεμα, στις 6 ακριβώς, ένας
άντρας μετριού άναστήματος μπήκε στο
κατάστημα της Γκαμπριέλ. 'Ηταν ντυμέ-
νος κομψά, με την τελευταία λέξη της μό-
δας. Οι κινήσεις του, η έκφρασι του, γε-
μάτη αυτοπεποίθησι, έδειχνε πως δεν είχε
ανάγκη κανενός, ενώ πολλοί άλλοι μπορού-
σαν άπεναντίας να έχουν την ανάγκη του.

— 'Ηταν ο Βαρώνος Μαξιμ Φονέ. Μπήκε
στο άνθοπωλείο με άποφασιστικό ύφος κα-
τακτητικό που πατάει το πόδι του στο
έγχθρικό έδαφος.

— Τον ύποδέχτηκε η ίδια η Γκαμπριέλ, μ'
όλο το σεβασμό που χρωστούσε στα πλού-
τη του.

— Ποιος καλός άνεμος σας φέρνει από
δώ; του είπε μ' ένα κολακευτικό χαμόγελο.

— 'Η ευχαρίστησι να δώ τα ωραία πρά-
γματα που βρίσκονται εδώ μονάχα.

— Τη στιγμή εκείνη, περνούσε δίπλα απ'
τη Ρόζα, που ήταν άπασχολημένη με δυο
πελάτισσες. 'Ο Βαρώνος μιλούσε δυνατά,
έπιτήδης, για να τον ακούση η κοπέλλα.

— Συνάδεδε δε τα λόγια του με μια ματιά
που τόνιζε το νόημά τους.

— Το κομπλιμέντο του εκείνο δεν άφορου-
σε τα βαυμισία λουλούδια, που γέμιζαν
το κατάστημα με τα χρώματα και τα ά-
ρώματά τους, αλλά αυτήν που τα έπαινου-
σε τώρα στις δυο πελάτισσες...

— 'Η Ρόζα το κατάλαβε κι' έγινε κατα-
κόκκινη, σαν ναπαρούνα.

— 'Ο Βαρώνος προχώρησε και μπήκε στο
ιδιόαιτρο γραφείο της Γκαμπριέλ.

— Τι έχετε, αγαπητέ μου; τον ρώτησε
έκείνη με οικιότητα.

— Έγώ;

— Ναί, έσεις. Μην προσπαθήτε να τ'
άρνηθήτε. Βλέπω την ταραχή σας... Έμ-
πρός λοιπόν, μ' ντρέπεσθε. Όμολογή-
στε το!

— Μά γι' αυτό ακριβώς έχει έρθει ο Βα-
ρώνος...

— 'Ε, ναί λοιπόν, είπε. Δε μπορεί κα-
νείς να σας κουφή!

— 'Η Γκαμπριέλ χαμογέλασε, δείχνοντας
τα ψεύτικα δόντια της.

— Άλλοίμονο αν δε μπορώ να διακρίνω
τη συγκίνησι που προκαλεί μια αντίθεση
καλλονή στα θύματά της!... είπε.

— Θα φτάσω άμέσως στο σκοπό μου,
αγαπητή φίλη. Μιλήσατε για ταραχή. Θα
μπορούσατε μάλλον να την πητε πλη-
ξι, κούρασι, έκνευρισμό. Θα βρισκόσαστε
κονύτερα στην πραγματικότητα... Όχι,
δεν είμαι ταραγμένος. Δείχνωμαι πάντα
ψυχρός και άπαθής — και καυχιέμαι γι' αυ-
τό. Μά, έπειδή ξέρω να συγκρατούμαι, δεν
έπεται πως δεν ύποφέρω πραγματικά από
ένα παράξενο πυρετό, που δεν τον είχα
νοιώσει ποτέ άλλοτε!

— Κι' η αίτία είναι...

— Την ξέρετε καλά! Είναι η Ρόζα...
σύτη η κοπέλλα, που άσκολήθηκα πολύ μα-
ζι της... δυστυχώς για μένα!

— Τι θέλετε να πητε;

— Αυτό που λέω. Άν την άφινα να
τραβήξη το δρόμο της χωρίς ν' άνακα-
τευθ καθόλου στις ύποθέσεις της, δε θα
τη σκεπτόμουν πια από καιρό...

— Ποιος ξέρει!

— Μά είναι φυσικό... Δε θα την έβλεπα
πια, θα την είχα ξεχάσει. Ένώ τώρα, τοια
ολόκληρα χρόνια, τη βλέπω κάθε μέρα, ά-
νάμεσα στα λουλούδια... ακούω να μιλάνε
γι' αυτήν οι γυναικός μου στη λέσχη... Τ'
όνομά της βρίσκειται σ' όλα τα στόματα.

— Τη συζητούν, έπαινούνε την όμορφιά της

και την άρετή της. Στοιχηματίζουνε πως
θα πηση μια μέρα...

— Σας το ξαναλέω, έχω έκνευρισθ πια...
'Εκί' άποφάσισα να τελειώσω!

— 'Η Γκαμπριέλ χαμογέλασε με μια έλα-
φρεία ειρωνείας.

— Κατάλαβα την άρρωστητα σας είπε.
Πού θα βρεθ όμως το φάρμακο;

— Δεν ξέρω, παρά ένα μονάχα, δήλω-
σε ο Βαρώνος. Και πρέπει να το δοκιμά-
σω! Τι λέτε και σεις;

— 'Η Γκαμπριέλ κούνησε το κεφάλι της.

— Βλέπω πολλές δυσκολίες... είπε. Πε-
ρισσότερες απ' όσες μπορείτε να πιστέ-
ψετε!

— Νάχετε ύπ' όψι σας πως δε με νοιά-
ζει για οποιαδήποτε θυσία!...

— Το καταλαβαίνω. Βλέπω σε ποιά κα-
τάσταση είσαστε, από πολλές βδουάδες
τώρα, από μήνες...

— 'Α, όστε προδοθήκα; είπε ο Βαρών-
νος, νευρισμένος. Δεν είμαι λοιπόν δυνα-
τώτερος απ' τους άλλους;

— Και βέβαια είσαστε! Έσπευσε ν' ά-
παντήσει η Γκαμπριέλ. Έχετε όμως βοή
στο δρόμο σας ένα πειρασμό δυνατώτερο
απ' τους συνηθισμένους... Αυτή η κοπέλ-
λα είναι ένα κόσμημα απ' τα πιο σπάνια...

— Αυτή κι' η όμορφακτη αδελφή της είναι
δυο απ' τις όμορφότερες γυναίκες του Πα-
ρισιού — αλλά με μεγάλες διαφορές μετα-
ξύ τους. Είχατε ξετολλαθί μαζί της από
τότε που την πήρα εδώ, στο μαγαζί μου.

— Ναί, αλήθεια...

— Άπορώ υάλιστα πως δεν προδοθήκα-
τε κυρίτερα... Είσαστε λοιπόν δυνατός...
Μά ύπάρχει κάτι δυνατώτερο από σας κι'
απ' όλους τους ανθρώπους; ο έρωας, ο μι-
κρός αυτός τετραπόδαρος θεός!

— 'Ο Βαρώνος έκανε μια χειρνομία άνυ-
πομονησίας.

— Μιλήσατε για δυσκολίες, είπε. Ποιές
είναι;

— Πολλές και διάφορες... Πρώτα-πρώ-
τα, αυτή η κοπέλλα είναι πολύ λεπτή,
εύαισθητη και άφιλοκερδής...

— Πιστεύετε;

— Είστε και σεις βέβαιος γι' αυτό,
όπως κι' έγώ. Υπάρχουν οι άποδείξεις: τό-
σοι άλλοι που δεν κατάφεραν τίποτα με
τις δειλεστικές προτάσεις τους.

— Ύστερα;

— Δεύτερον, πιστεύω πως έχει κάποιο
κουφό σάθνα στην καρδιά της... Δε μου
τόχει πη ποτέ, αλλά το μάντεψα.

— Έξακολουθήστε... Το έμπόδιο αυτό
με τρομάζει λιγώτερο απ' όλα.

— Δεν έχετε δικη νοϊζω...

— Ποιά είναι τ' άλλα;

— Τέλος, η Ρόζα είναι όπ' τις κοπέλ-
λες εκείνες που ξέρουν να ζούνε μετρο-
μένα, χωρίς να χρειάζονται τη βοήθεια κα-
νενός. Κερδίζει 200 φράγκα το μήνα. Έ-
δώ που τα λέμε δε, μά μπορούσε να πά-
ρη τα διπλά αν πήγαίνε σε κανένα άντα-
γωνιστή μου... Και το ξέρει κι' η ίδια γι-
ατί δεν είναι κουτή. Έγουν προσπάθησε
άλλωστε επανειλημμένως να μου την πά-
ρουνε.

— 'Η κ. Σαμπαί την προστατεύει, την ύ-
ποστηρίζει. Τη βοήθησε να στολήσει το
στιπάκι της, σαν κουκλιστόκο... Έκεί με-
σα, σ' αυτό το περιβάλλον που την ίκανο-
ποιεί άπόλυτα, περνάει μια ζωή ήσυχη και
κανονική... Με τέτοιες συνθήκες, πως μπο-
ρείτε να έλπίζετε ότι θα φτάσετε στο σκο-
πό σας;

— 'Η Γκαμπριέλ χαμήλωσε τη φωνή της
και πρόσθεσε:

— Υπάρχει ίσως ένα μέσον ριζικό... εί-
ναι όμως από κείνα που δεν τα μεταρρι-
ζώσατε παρά μόνο στην έσχάτη ανάγκη.

— Τι θέλετε να πητε;

— Άργότερα θα σας εξηγήσω... Δοκι-
μάστε πρώτα! Ποιος ξέρει... ίσως σας βοη-
θήση η πηλή της, μια στιγμή άδυναμίας...
ή ευγνωμοσύνη που νιώθει για σας...

— Καλά λοιπόν, θα τη δώ, θα της μι-
λήσω. Ποιά ώρα σεύγει από δώ;

— Αυτό εξαρτάται από μένα... δηλαδή
από σας!

— Στις 9.

— Όπως θέλετε. Στις 9!

— 'Ο Βαρώνος σγκώθηκε και πρόσθεσε:

— Σας παρακαλώ, φροντίστε να μ'ην
άργησι! Καταλαβαίνετε... η ηλικία μου
κι' η κοινωνική μου θέση δε μου επιτρέ-
πουνε να κόβω βόλτες έξω στο πεζοδό-
μιο, σαν έρωτευμένο μαθητούδι!

— Μείνετε ήσυχος!

— Καθώς έφευγε ο Βαρώνος, η Γκαμπριέλ
του είπε ακόμη:

— 'Α, πρέπει να σας προειδοποιήσω!
'Η Ρόζα έχει μια φίλη, που τη συνοδεύει
σχεδόν κάθε βράδυ, όταν σκολάη.

— Πώς λέγεται;

— Τερέζα, νομίζω. Είναι μια απ' τις
πωλήτριες της Κασλινάς.

— Καλά. Θα φροντίσω να μ'η μάς έ-
νοχηλήση...

— 'Ο Βαρώνος διέσχισε το κατάστημα,
πλησίασε τη Ρόζα και της είπε:

— Λοιπόν, τί θα μου δώσετε σήμερα;

— Ό,τι θέλετε, κύριε Βαρώνε!

— Κανένα γαρύφαλλο;

— Καλλίτερα ένα όμορφο τριαντάφυλλο.

— 'Ας είναι κι' έτσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ο Μάριο Νιντόλι

Πούλησε ΕΝΑ ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΩΡΗΚΤΟ...

Ο άκατεχνος κι' ο «Ιούλιος
Καίσαρ»

Έδω και λίγες μέρες, στη Ρώμη, ο διοικητής μιας αριστοκρατικής πανσιόν άπεκτηκε την έπισκεψη τριών αστυνομικών, που του έδειξαν μία φωτογραφία και τον ρώτησαν αν γνώριζε το εικονιζόμενο πρόσωπο.

—Και βέβαια τον γνωρίζω, αποκρίθηκε. Είναι ο αντιπλοίαρχος Μάριο Νιντόλι, ένοικος της πανσιόν μου.

Ο άνθρωπος μιλούσε με άπόλυτη βεβαιότητα, κι' όταν είδε τους αστυνομικούς να ξεπούν σε γέλια, έμεινε με το στόμα άνοιχτό. Χρειάστηκε, λοιπόν, να του εξηγήσουν πως ο «αντιπλοίαρχος» ήταν ένας άπατεώνας μεγάλης δόξης, που είχε πολλές δολοφονίες με το νόμο και βρισκόταν επί τέλους, ύστερα από χρόνια άναζητήσεων, στο κρατητήριο.

Η σύλληψη του Μάριο Νιντόλι, του «μεγαλύτερου άπατεώνα της Ιταλίας», όπως τον χαρακτήρισε όμοφωνα ο Τύπος της πατρίδας του, έκανε να έλθω στο φως της δημοσιότητας ένα καταπληκτικό κατόρθωμά του, που έγινε έδω και δέκα χρόνια κι' είχε τηρηθεί τότε μυστικό από τα θύματά του. Ο δαίμονος αυτός άνθρωπος είχε καταφέρει, ούτε λίγο ούτε πολύ, να πωλήσει στα ψέμματά ένα δολοκλήρο θωρηκτό της Ιταλίας σε τέσσερις έλθετικές εταιρείες, που του κατέβαλαν μία μύωδη προκαταβολή κι' ύστερα δεν τον ξαναείδαν.

Αλλά άς πάρουμε τη σχεδόν άπίστευτη αυτή ιστορία από την αρχή της.

Ο Μάριο Νιντόλι ήταν τότε, δηλαδή το 1948, μόλις τριάντα δύο χρόνων. Είχε αρχίσει από το τέλος του πολέμου την τυχοδιωκτική του σταδιοδρομία κι' είχε σημειώσει αρκετές έπιτυχίες, εξαπατώντας διάβολη του, τους αριστοκρατικούς του παρυσιαζέται ως φίλος μεγάλων του χρημάτων. Προσφερόταν δηλαδή να εμψυρεθεί, με τα μέσα που τον πίστευαν, τους έπαιρνε λεφτά κι' ύστερα τους παρτούσε στα...

Οι έπιτυχίες, όμως, αυτές δεν τον ικανοποιούσαν. Η άνησυχία ιδιούσυν, ένα κόπο που θα του έξασφαλού, λοιπόν, σκέφτηκε και έλασκέ να κάνει. Έκείνο τον καιρό, το μεγάλο θωρηκτό («Ιούλιος Καίσαρ») βρισκόταν άγκυροβολημένο στην Τερνέστη, όπου έπρόκειτο να διαλυθεί σύμφωνα με τους όρους, που είχαν επιβάλει οι Σύμμαχοι στην Ιταλία μετά τον πόλεμο.

Ο Μάριο Νιντόλι, λοιπόν σκέφτηκε ότι, μία κι' είχαν έτοιμα πράγματα, θα μπορούσε να διαπραγματευτεί με κανένα άφελή ξένο την πώληση της πελώριας αυτής πολεμικής μονάδας ως... έκπρόσωπος του

Ιταλικού κράτους. Μεταμφιεσμένος έτσι σε αντιπλοίαρχο του πολεμικού ναυτικού της Ιταλίας πήγε στην Έλβετία. Έκει πλησίασε ώριμένες βιομηχανίες, που θάρρεπε να ένδιαφέρωνται για τα υλικά του υπό διαλυσι θωρηκτού και τους έκανε γνωστό, ότι ήταν εξουσιοδοτημένος από το Ιταλικό κράτος και τα συμμαχικά έπιτελεία να βρη άγοραστή του «Ιούλιος Καίσαρ».

Σε άπόδειξη των δσων έλεγε, έδειχνε στα ύποψηφα θύματά του διάφορα έπισημα χαρτιά με ψευτικές σφραγίδες και πλαστογραφημένες τις ύπογραφές διαφόρων διασημων πολιτικών και στρατιωτικών προσωπικοτήτων της έποχής.

Αν τα πρόσωπα που συζητούσε μαζί τους ο Μάριο Νιντόλι, έδειχναν παρ' όλα αυτά τα χαρτιά, σημεία δυσπιστίας, κανόνιζε ώστε να παρουσιάζονται στην κατάλληλη στιγμή ένας-δύο συνένοχοί του, που με τα λόγια τους και τη στάση τους έπιβεβαίωναν την ταυτότητα του.

Ακολουθούμενος από ένα ψευτο-υπαρσιστή κι' έχοντας στο αυτόκίνητό του ένα σωφέρ ντυμένο ναύτη, ο «αντιπλοίαρχος» είχε πάντα τον άέρα της έπισημότητας και της σοβαρότητας, που χρειαζόταν. Κατά τη διάρκεια, έπίσης των συνομιλιών του, ο «υπαρσιστής» του έφερνε συνήθως κάποιο συνθηματικό τηλεγράφημα, που τάχα περιείχε ό-όλιγες τις Ιταλικές κυβερνήσεις ή των Συμμάχων για την πώληση του θωρηκτού.

Μπροστά, λοιπόν, σε τόσο άψογη σκηνοθεσία, άκόμα κι' οι πιο καχύποπτοι συνομιλητές του ξεχνούσαν τη δυσπιστία τους και τον έπαιρναν άπόλυτα στα σοβαρά.

Ύστερα από μακρές και κοπιαστικές διαπραγματεύσεις, ο άπατεώνας κατόρθωσε να κάνει ώριμένες έλθετικές έπιχειρήσεις να ιδρύσουν μία ειδική εταιρία, με το σκοπό να μαζέψουν τα άπαιτούμενα κεφάλαια για την άγορά του θωρηκτού. Η άγοραπωλοία κλείστηκε στην τιμή του ενός δισεκατομμυρίου και διακοσίων εκατομμυρίων λιρεττών. Τα τετρακόσια εκατομμύρια θα πληρώνονταν άμέσως ως προκαταβολή στον «αντιπλοίαρχο»-μεσίτη. Τα υπόλοιπα θα καταβάλλονταν, όταν γινόταν η παραλαβή του πολεμικού.

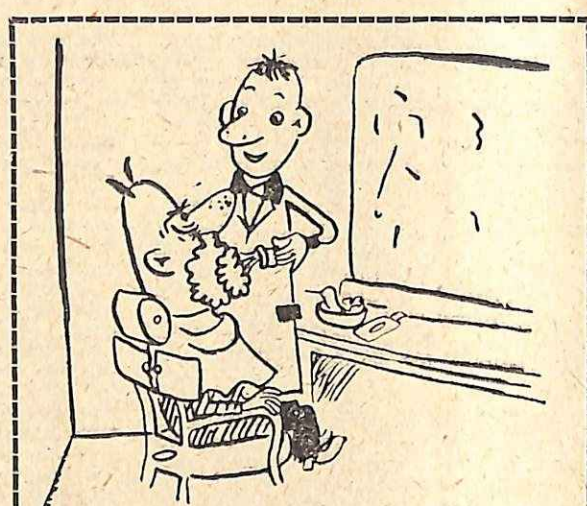
Αφού έβαζε στην τσέπη του την προκαταβολή, ο Μάριο Νιντόλι θάρρεπε να συνοδέψη μερικούς άντιπροσώπους των έλθετικών έπιχειρήσεων στην Τερνέστη, για να παραλάβουν το «Ιούλιος Καίσαρ». Φυσικά αυτό το ταξίδι δεν έγινε. Ο άπατεώνας πήρε τα λεφτά κι' έγινε άφαντος, αφήνοντας στα χέρια των θυμάτων του μερικά άχρηστα χαρτιά κι' ώριμένα σχέδια του θωρηκτού.

Με τα τετρακόσια εκατομμύρια στην τσέπη, ο Μάριο Νιντόλι άρχισε να ζή σαν κρίσος. Πέταξε τη στολή, που του είχε χρησιμοποιήσει για να εξαπατήσει τους «Ελβετούς, (άπέλυσε) τον «υπαρσιστή» και το σωφέρ, αφού τους άποχτημωσε, κι' άρχισε τα ταξίδια, τις διασκεδάσεις και τις σπατάλες. Πέρασαν δύο χρόνια, ώπου να τον βάλω στο χέρι ή «Ιντερπόλ» — δηλαδή ή διεθνής άστυνομία — και να τον παραδώσει στις Ιταλικές αρχές. Όταν τον έπιασαν, ο Μάριο Νιντόλι έλεγε:

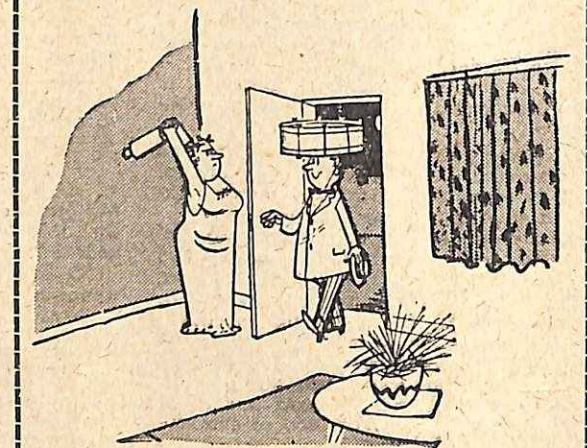
—Ότ'άστε άργά. Δεν είμαι πιά σε θέσι να σας γυρίσω πίσω ούτε μία λιρέττα...

Η δίκη του έγινε μυστικά και κλείστηκε στη φυλακή για πέντε χρόνια. Αλλά όταν πέρασαν τα δύο, τον πήρε μία άμνηστία και βγήκε από τη φυλακή. Από τότε, ή Ιταλική άστυνομία είχε ξαναχάσει τα ίχνη του. Στο διάστημα αυτό, ο Μάριο Νιντόλι συνέχισε την... καριέρα του, κάνοντας πάντα το υποδόσιο πρόσωπο και ζαφρίζοντας τα λεφτά των άφελών, που τον πίστευαν και νόμιζαν ότι θα τους έζημπετούσε με τις ύψηλες γνώριμες του.

Τους τελευταίους μήνες, βρισκόταν στη Ρώμη. Είχε ξαναφορέσει τη στολή του αντιπλοίαρχου και παρουσιαζόταν στα θύματά του ως τοποθετημένος στη ναυτική διοίκηση του ΝΑΤΟ. Αλλά σε στάθηκε τυχερός ως το τέλος. Κάποιο από τα θύματά του τον κατήγγειλε στην άστυνομία κι' έτσι ο Μάριο Νιντόλι βρίσκεται πάλι στη φυλακή.

— Πάντα νέος και δρασερός, κύριε διευθυντά! Ούτε μία άσπρη τρίχα δεν βγάλατε άκόμη!

«Αμυνα».

Χωρίς λόγια.

— Να προσέχης να μη χτυπάς χαμηλά!...

Το πανηγύρι των «ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΝ»

Δημοσιογραφικά βάζαν
χέριν των άναγνωστών

Τι κάνουν, παρακαλώ, οι καλοί και εύσεδοι χριστιανοί κατά τις άγίες αυτές ήμέρες; Οι μόνον σκεδιάζουν σε όλες της τις λεπτομέρειες μία τριήμερη, τουλάχιστον, έκδρομη. Οι δε όργανώνουν έπιμελώς μικρές οικογενειακές συγκεντρώσεις, διανθισμένες με την παρουσία όλων των έκλεκτων φίλων. Άλλοι τακτοποιούν με δικαιοδονημένο τράκ τις τελευταίες διατυπώσεις για την... έκτέλεση τους, δοδόμενου ότι άνήμερα το Πάσχα λίγη ή μακρύτερα Σαρακοστή και, κατά συνέπεια, άπρόβλεπτοι οι... γάμοι!

Άλλοι πάλι φροντίζουν να εξασφαλίσουν την ιδεωδέστερη άνάπαυσι και την άπόλυτη γαλήνη, κατά τις ούρανόμειπτες ήμέρες της άργίας — που, χωρίς στο γενναιοδωρο έορτολόγιο μας, δεν είναι δά και λίγες (δόςά Σοι ο Θεός ήμων, δόςά Σοι)!

Κι' όλοι μαζί, οι καλοί κι' εύσεδοι αυτοί χριστιανοί, άκονίζουν μ' έρωδύη δραστηριότητα τα δόντια τους — φυσικά και... έπίκτητα — προκειμένου να συμμετάσχουν ψυχικά, και με την άριζούσα κατανύξη στη μεγάλη έορτή της χριστιανώσνης, ξεκοκκαλίζοντας εύλαβέστατα τους αθώους άμυνούς, που άρουν τις άμαρτίες του κόσμου και νερμίζουν τους μπεχατάρδες των ζευμπόρων και των κροσπών.

Οι έργαζόμενοι εισπράττουν τα περιλάλητα («δώρα») τους, οι έργοδότες άναπνέουν με άνακουφισιά, που για μία άκόμη φορά κατόρθώνουν ν' άνταποκριθούν στις ύποχρεώσεις τους, και ποίος λίγο, ποίος πολύ, τέλος πάντων, οι πάντες άπολαύθουν την έορταστική άτμόσφαιρα και τις χαρούμενες προετοιμασίες των άγιων αυτών ήμερών-βρόθειας μας!

*

Υπάρχει, όμως, και μία τάξι συμπαθεστών κατά τα άλλα, ανθρώπων, που ταιλαίπωρουνται και βαρύνονται. Και τη σχετική εύθυνη για τα δεινισαθήματά τους, την φέρετε άκεραία έσείς, άναπτες άναγνώστες και άναπητοι άναγνώστες. Γιατί έξ ατίας σας δεν χαίρονται τις χρονιάρες μέρες — όλες τις χρονιάρες μέρες.

Πρόκειται για τους συνεργά-

Το κραγιόν Τάντζη διατηρεί τα χείλη λαμπερά δίχως λιπαρότητα χάρις εις το LANACHROME που περιέχει.

Με το LANACHROM που υπάρχει άποκλειστικά και μόνον εις το κραγιόν Τάντζη θα έχετε πάντοτε μαλακά χείλη χωρίς στεγνωμάτα και σκασίματα.

τες του «Θεσαυρού» (και όλων των έντύπων, φυσικά, ήμεροπών και έβδομαδιών), που, θέλοντας και μη, πειθαρχούν στωικώτατα στη μοίρα και άναπόφευκτη έντολή:

—Να έτοιμάσετε πασχαλινά («κομμάτια»).

Κι' ένα σωρό έκλεκτοι συνάδελφοι και μόνιμοι συνεργάτες του... άδηφάγου μόν αλλά λίαν έκλεκτου «Θεσαυρού», άνασκουμπώνονται, κεντρίζουν μ' έπιμονή και σκληρότητα την ύστροπη σε τέτοιες περιστάσεις έμπνευσι τους και ταλανίζουν τον αρκετά κουρασμένο και τυραννισμένο εγκέφαλό τους για να ζετρουπώσουν «φρέσκα» πασχαλινά θέματα.

Επί ποδός πολέμου, λοιπόν, οι άκούραστοι και άπόητοι στρατιώται-χειριστάι του άεικνήτου δημοσιογραφικού καλούμου. Και πάνοπλοι-άπο άπόφως... γραφικής ύλης, φυσικά-για τον πολύμοχθο και άκαρι άγώνα. Κι' άφου άναλάρουν βαρύνθμοι την... ύπηρεσιακή έντολή, άποχωρούν περιλήπου για τα... άντρα των έμπνευσεων τους.

Τσούρμω, όμως οι έπαγγελματίαι γράφοντες και δακτυλομετρούμενα τα θέματα. Ποιό να πιάση ο ένας και ποιό ν' άφήση ο άλλος; Ποιό να χειριστή ο μόν και ποιό ν' άπαξίωση προσοχής ο δε; Άσε που υπάρχει μεγάλη πιθανότης το θέμα που... έκούλάντρε περ-συ ο Α, να το κουλαντρίση έφ'έτος κι' ο Β-πιθανός δε βελτιζόμενος κι' έπνυξημένον!

Κι' έτσι, οι άζιοι καλύτερας τύχης αυτοί βιοπαλαίσταί κλείνουνται όπου βρίσκουν βολικότερα, άπομυνώνονται άκόμη και... άεροστεγώς, προηψέονται διπλά και τριπλά πακέτα τσιγάρων παραγνέοντων διπλούς καφέδες ώριμένοι — όνομα και μη χωρί! — διπλά κοινά και έκκίπαρονται τη Μούσα να προσέλη αυτοπροσώπως και να κινήση με δύο μεγαλειώδη φτερουγίσματά τους τις άνυσυκτικώς άκίνητους γραφίδες τους.

Κι' από τα σουφρωμένα χείλη ένός έκαστου έκπέμπεται κάθε τόσο ένα βροντώδες και πολλά σημαίνον:

«Φτού!»

Άλλά με τα «φτού»... έπ' αυτό δεν βγαίνει τίποτα! Τα «κομμάτια» πρέπει όπωσδήποτε να γραφτούν-Παναγουργιακή διαταγή και τα σκυλιά δεμένα! Καί, φυσικά, όφείλουν άπαραίτητως να άναφέρωνται σε όδελίς, λαμπάδες, βαρελότα, φιλιό της άγάπης, ψυχικές άνατάσεις, καμπάνες, ζωκλήσια και άλλα παρεμφερή και... άκραφνώς πασχαλινά. Κι' έπιπροσθέτως, να μη μοιάζουν μ' εκείνα που έγραψαν τα προηγούμενα χρόνια, γιατί τότε θα έκινδύνευαν να τους προσάθω ή κατηγορία ότι, λόγω... στερούσεως, ως άντιγράφουν έαυτούς, κι' αυτό είναι άσυνχώρητον! Ένώ το να άντιγράφουν... άλλους, θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν άξίειπαινη έπαγγελματική καπασσοσύνη!

Κάτω άπ' αυτές τις... εύχάριστες συνθήκες οι βιοπαλαίσταί της δημοσιογραφίας κερδίζουν, όχι βέβαια τα πρόσ τα ζην, αλλά... τα πρόσ... την μαγειρίτσαν άπαραίτητα. Έως επειδή ή καυμένη ή «φραϊ άν» είναι ένα είδος που δεν έχει έκτιμηση δένωντας και δεν έχει άποκτήσει την πρέπουσα άγοραστική άξία στον εύκλειό τόπο μας.

Και το μόνον εύχάριστο σημείο σ' αυτή τη σπαράξκαρδια υπόθεσι, είναι ότι... ένώ έγραφε το πασχαλινό («κομμάτι») μου, Κι' όσο για τους άναπητους συνάδελφους, άς πένε με το συμπάθειο! —να βουρλίζονται!

Όπως, άλλωστε, θα βουρλίστη κι' ο ύποφαινεμένος της Παναγίας, στις 28 Οκτωβρίου, τα Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, την Άποκρία και τράβα κορδέλλα!

Γ. Γ.

Η λαμπάδα της Μιμίκας

Έρριξα μία τελευταία ματιά για να κάνω μία «επαλήθευσι» όπως λένε όσοι κουλαντρίζονται με τα μαθηματικά, και διπλώσα στα τέσσερα το χαρτί, όπου είχα καταγράψει λεπτομερώς τα πασχαλινά ψώνια.

Τι το διπλώνεις; άγρίεψε ή άναπημένη μου γυναίκα Χαρίκλεια.

—Για να το βάλω στην τσέπη μου, άπολογήθηκα.

Χωρίς να δώ τι έγγραφες; έφρύσαζε.

Και, χωρίς να μου δώση καιρό να της άπαντήσω, μου άρπαξε το χαρτί από το χέρι. Το ζεδίπλωσε νευριασμένη, κι' άρχισε να διεξέρχεται τον κατάλογο με προσοχή κι' έμβριθεία. Κι' όσο προχωρούσε ή άνάγνωσι, τόσο σκληραίνει ή έκφρασι της. Κι' όταν διάβασε και το τελευταίο είδος της πασχαλινής λίτας, γύρισε και μου έιπε σαν λείαινα που έτοιμάζεται να κατασπαράξη το θύμα της:

—Και ή λαμπάδα της Μιμίκας;

Ξύπνισα το μούτρα μου και μουρμούρισε:

—Α! ναι! Έχουμε και τη λαμπάδα της Μιμίκας!

—Και γιατί να μη την έχουμε, δηλαδή; έξακολουθούσε με το ίδιο εξαγριωμένο ύφος. Μία άνψούλα την έχω κι' έγω, που για πρώτη φορά θα κάνει Πάσχα μαζί μου. Να μη της πάρουμε μία λαμπάδα της κοπελιάς; Στο κάτω-κάτω ούτε για κόπο πρόκειται, ούτε για έξοδο.

Καλά-καλά της είπα σε μελίχιο τόνο για την καλωσύνη. Το βράδυ που θα πνύαυουμε στην εκκλησία για την Άνάστασι, της παίρνουμε τη λαμπάδα.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Την πρωτότυπη αυτή μάσκα την έγένευσεν στην Ιταλίδα ζωγράφω Νοέλλα Παριτζίνι ή νέα ταινία «Ο καθρέφτης με τις δύο όψεις» που γυρίζεται τώρα στο Πορτίο με πρωταγωνίστρια τη Μισέλ Μοργκαν. Η όρασι συμπαινώσισά μας Άντιγόνη Κωνσταντά, κάτοχος του τίτλου «Μίς Έλλάς», σας παρουσιάζει άφ'όρα τη μάσκα ζωγραφισμένη πάνω στο βελούδο του νεανικού της προσώπου, άποδεικνύοντας πως ή καλλονή δε φοβάται καμμία παραμόρφωσι.

οι τοῦ Κυρίου, κι' ἔχοντας τὴν πρόσθετη ἐντολὴ νὰ προμηθευθῶ ὁπωσδήποτε καὶ μὴ λαμπάδα γιὰ τὸ νιάνιάρο.

— Μάλιστα! νιάνιάρο! μονολογούσα. Ἐνὰ ἀντιπαθητικό κι' ἐνοχλητικό νιάνιάρο, πού ἔπεσε οὐρανοκατέβητο στὸ σπιτικό μου, γιὰ νὰ μὲ στραπατσάρῃ τὴν οἰκογενειακὴ καὶ ψυχικὴ μου γαλήνη.

— Ἀφοῦ ἔλυσα στὰ πόδια μου, ἔκανα δλα τὰ ψώνια μου καί, μὲ γεμάτα πιά τὰ δίκτυα μου, γύρισα στὸ σπίτι.

— Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νάτυχε κάποιο ἐμπόδιο καὶ νὰ μὴ μᾶς κουβαλήσῃ τὸ νιάνιάρο, προσευχήθηκα καθὼς ξεκλείδωνα τὴν πόρτα.

— Ἄμ δέ! — Τρέχα νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀνιψούλα σου! μὲ φώναζε ἡ Χαρίκλεια, πρὶν καλὰ-καλὰ πατήσῃ τὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

— Καλῶς τὰ δεχτήκαμε! φώναζε κι' ἐγώ, μὲ ψεύτικο, ἐννοεῖται, ἐνθουσιασμό.

Κι' ἀρχίσα ν' ἀνεβαίνω τὸν Γολγοθᾶ — συγγνώμην! τὴ σκέλα θέλω νὰ πῶ — καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ δώσω γελαστὴ καὶ καλόκαρδη ἐκφράση στὴ βασανισμένη φάτσα μου.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ θεὸς σου, Μιμίκ! ἀκούσα τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας μου, τὴ στιγμή πού δρασκελίζε τὸ τελευταῖο σκαλί.

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου, ἀποφασισμένος ν' ἀντιμετωπίσω ἡρωικά καὶ γενναϊόψυχα, τὴν ἀνιψούλα μᾶς, τὸ νιάνιάρο. Καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, παράτοια τὰ δίκτυα καὶ ἔτριψα τὰ μάτια μου.

— Σαφινιάσθηκες, ἔ; μὲ ρώτησε μὲ θριαμβευτικό ὕφος ἡ Χαρίκλεια.

— Ὅσο νᾶναι... μωρουμούρια. — Δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ὁσο φαίνεται, μὲ πληροφορήσε καλωσυνάτα ἡ λατρετὴ μου γυναίκα. Ἀλλὰ ἔχει πρόσωπο ἀνὰπτουξί.

Κι' ἀσφαλῶς κατὶ τέτοιο πρέπει νὰ σὺνδέσθαι. Γιατὶ τὸ (νιάνιάρο) ἦταν κἀνα-δὺο πόντους πὺ ψηλὴ ἀπὸ μένα. Κι' ἐξὸν αὐτό, ἦταν ἐξωπλισμένη μὲ δόλα τ' ἀγαθὰ τῆς Μονρόε καὶ τῆς Λολομπριτζίντας.

Πάντως, μὲ φίλησε τὸ χέρι, τῆς φίλησα τὸ κουτέλο καὶ τέλειωσε ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνή.

— Κι' ἡ λαμπάδα τῆς Μιμίκας; μὲ ρώτησε ἀναστατωμένη ἡ Χαρίκλεια.

— Ἐδῶ εἶναι κι' αὐτή, τῆς εἶπα δείχνοντας τὸ νάυλον δίκτυ ὅπου τὴν εἶχα τοποθετήσει κατακορύφως. Μόνο πὺ νομίζω ὅτι στὴν ἡλικία, ἡ μάλλον, στὶς διαστάσεις τῆς ἀγαπητῆς μᾶς Μιμίκας, δὲν πολυταιριάζει μὴ λαμπάδα μὲ φρίλιζες καὶ κορδέλλες.

— Τὴ λαμπάδιτσα μου! πετάχτηκε τὸ (νιάνιάρο), θέλω τὴ λαμπάδιτσα μου!

— Πειστικές τῶρα πῶς ἡ Μιμὴ εἶναι ἐντελὴς παιδί; μὲ σφύριζε ἐκθρόικα ἡ Χαρίκλεια.

Κι' ἔδωσα τὴν ἀνιψούλα μᾶς τὴν (λαμπάδιτσα) τῆς. Παραδέχτηκε τὴν πλάνη μου καὶ λούφασα.

Κι' ὅλα κύλησαν πιά ἥσυχα καὶ ὁμαλὰ μέχρι τὴ στιγμή πού ἡ Μιμὴ κι' ἐγώ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐκκλησία, γιατί τὴ Χαρίκλεια τὴν ἐπίασε ἕνας σφάχτης κι' ἔμεινε στὸ σπίτι.

Οἱ κρότοι τῶν κόθῃ λογγῆς κροτίδων, δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὸ (μπάμ)! πού ἔκανε ἡ ἐμφάνισι τῆς Μιμίκας. Προτὺ τὸ πάρω χαμπάρι, εἶχα μὲ περικυκλωθῇ ἀπὸ καμιά εἰκοσαριά νεαρούς. Κι' ἡ Μιμὴ, μ' ὅλη τὴν (παίδικὴ τῆς ἀδωσότητα) — τρομάρα νὰ σοῦρῃ, Χαρίκλεια! — σιγανοκουδέντιαζε καὶ χαχάνιζε μὲ ὅλους.

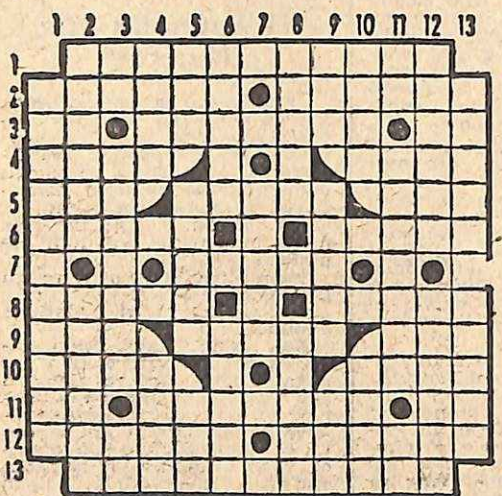
Μὲ τὴν ἴδια μεγάλη — κι' ἴσως καὶ μεγαλύτερη — συνοδεία — γύρισαμε στὸ σπίτι. Ἡ «ἀνιψούλα» ἀποπορευότανε πολὺ ὀγκυμένη ἀπὸ τοὺς νεαρούς, κι' ἐγὼ ἀκολουθοῦσα κατουρῖφασμένος καί... κρατώντας τὴ λαμπάδα, πού ἡ Μιμὴ οὔτε νοιάστηκε νὰ τὴν ἀνάψῃ — ξανά τρομάρα νὰ σοῦρῃ, Χαρίκλεια!

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ὅριζοντίως καὶ καθέτως

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, οἱ λέξεις πού θὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως θὰ σχηματιστοῦν καὶ καθέτως, στὴν ἴδια ἀκριβῶς θέση.

- 1) Ἀπόλυτη συμμετρία.
- 2) Ὅστε ἕνα. — Πόλις τῆς Ἄνω Αἰγύπτου μὲ περίφημο φράγμα.

- 3) Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Συνήθως μᾶς δίνει κἀποιο καρπὸ. — Ξενικὴ ἀρνησις.
- 4) Ποταμὸς τῆς Μεσογείας πού ἐκβάλλει στὸν Κυπριατικὸ κόλπο. — Δοκιμάζει τὶς πνευματικὲς ἱκανότητες ἑνὸς ἀτόμου.
- 5) Ἐπάνω μὲν Γάλλου μυθιστοριογράφου. — Ἐδμόνδος... — Ἑλλήν δραματικὸς ἡθοποιός. — Προσωπικὴ ἀντανυσία.
- 6) ... Ὅλσον: στὰρ τῆς δόξης. — Δὲν ἔχει μεγάλο πλάτος.
- 7) Δυνατὸ ποτό.
- 8) Ἀρχαῖος λαὸς πού κατοικοῦσε στὰ παράλια τῆς Ν.Δ. Μικρᾶς Ἀσίας. — Τὸ μικρὸ δνομα πολλῶν ἀστέρων τοῦ γαλιλικοῦ κημητογράφου.
- 9) Στὸ ξεπολύθημα διπλοαἰσάζεται. — Διπλοαἰσάζομενο σημαίνει: «Μόλις καὶ μετὰ βίας». — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
- 10) Προσωπικὸς τῶν κινηματογράφου, τῆς ὁποίας ὁ τραγικὸς θάνατος λύπησε δολοκλήρ τὸν κόσμο. — Χωρίς.
- 11) Δίφθογγος. — Ἀμερικανὸς φιλόσοφος καὶ ποιητὴς τοῦ περασμένου αἰῶνος (ἐπών.). — Ὀμόηχα φωνήεντα.
- 12) Ἐπώνυμον Ἑλληνίδος στὰρ διεθνὸς φήμης. — Γίνεται ἀπὸ ἐπιστήμονες καὶ ἀστυνομικούς.
- 13) Γειτονικὴ μᾶς χώρα.

Μικρὰ πρεβλήματα

- 1) Ποιὸς διψήφιος ἀριθμὸς εἶναι ἀκριβῶς τὸ διπλάσιο ἀπὸ τὸ γινόμενο τῶν δύο ψηφίων πού τὸν ἀποτελοῦν;
- 2) Ποιὸς διψήφιος ἀριθμὸς εἶναι ἀκριβῶς τὸ τριπλάσιο ἀπὸ τὸ γινόμενο τῶν δύο ἀριθμῶν, πού τὸν σχηματίζουν;
- 3) Ποιὸς εἶναι ὁ διψήφιος ἀριθμὸς πού ἀντιπροσωπεύει τὸ τετραπλάσιο τοῦ ἀθροίσματος τῶν δύο ἀριθμῶν, πού τὸν ἀποτελοῦν;
- 4) Ποιὸς εἶναι ὁ διψήφιος ἀριθμὸς, τοῦ ὁποίου τὸ ἀθροῖσμα τῶν δύο ψηφίων, πού τὸν ἀποτελοῦν πολλαπλασιαζόμενο μὲ τὸ ἑπτὰ, σᾶς δίνει τὸν ἴδιο τὸν ἀριθμὸ;
- 5) Ἐνας ἐξερευνητής, πού ἔχει ὕψος 1 μ. 75, φτάνει σ' ἕνα χωριὸ πυγμαίων καὶ παρατηρεῖ πῶς οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς φτάνουν ἀκριβῶς στὸ μέσον τοῦ κορμοῦ του. Δεδομένου ὅτι τὰ πόδια του ἔχουν ὕψος 75 ἐκατοστὰ καὶ τὸ κεφάλι του 30 ἐκατοστὰ, ποῖο εἶναι κατὰ μέσον ὅρον τὸ ὕψος τῶν πυγμαίων;
- 6) Δυὸ ἀριθμοί, τῶν ὁποίων τὸ σύνολο εἶναι 20 μᾶς δίνουν γιὰ γινόμενο ὅταν τοὺς πολλαπλασιάσωμε 91. Ποιοὶ εἶναι οἱ δύο αὐτοὶ ἀριθμοί; Προσπαθήστε νὰ τοὺς βρῆτε, χωρὶς νὰ χρησιμοποῦσθε μολύβι καὶ χαρτί.
- 7) Τοποθετήστε στὴ θέση τῶν στιγμῶν τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς (1 μέχρι 9) εἰς τῶνδε ὅστε νὰ ἐπαληθεύσων ὅλοι οἱ λογαριασμοί, πού σᾶς ὑποχρεῶνουν νὰ κάνετε τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεία:

$$\begin{array}{ccccccc} \dots & \times & \dots & + & \dots & = & 20 \\ \dots & \times & \dots & - & \dots & = & 20 \\ \dots & \times & \dots & - & \dots & = & 20 \end{array}$$

Θὰ χρησιμοποῦσθε καὶ τοὺς 9 ἀριθμούς μὴ μόνον ἀφορὰ τὸν καθένα.

8) Δυὸ μονοψήφιοι ἀριθμοὶ παρουσιάζουν τὶς ἑξῆς ἰδιότητες: Ἄν τοὺς μειώσωμε καὶ τοὺς δύο κατὰ τρεῖς μονάδες καὶ τοὺς πολλαπλασιάσωμε, θὰ ἔχωμε γιὰ γινόμενο 8. Ἄν τώρα τοὺς αὔξωμε κατὰ τρεῖς

μονάδες τὸν καθένα καὶ τοὺς πολλαπλασιάσωμε, θὰ μᾶς δώσουν γιὰ γινόμενο 80. Ποιοὶ εἶναι οἱ δύο αὐτοὶ ἀριθμοί;

Ὁ λανθασμένος πολλαπλασιασμός

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς κατωτέρω πολλαπλασιασμούς, ὁ ἕνας εἶναι λανθασμένος:

$$781 \times 2156 = 1.683.836$$

$$219 \times 4567 = 1.000.174$$

$$982 \times 1934 = 1.899.188$$

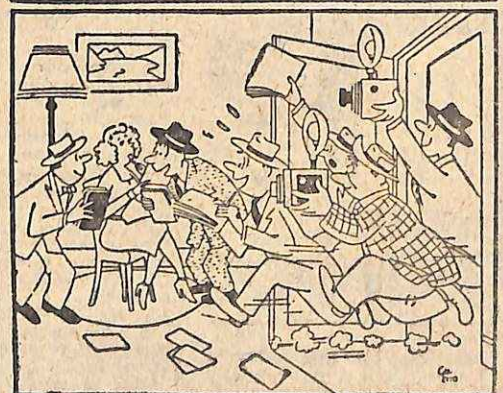
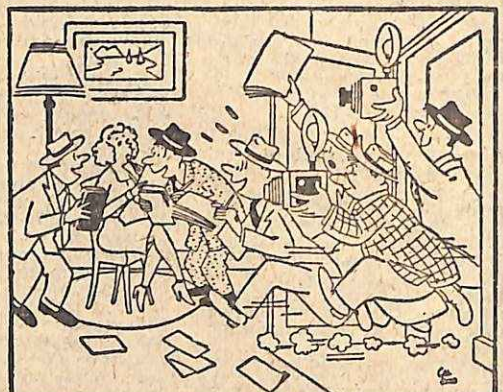
Προσπαθήστε νὰ βρῆτε ποῖος εἶναι ὁ λανθασμένος μέσα σὲ 20 δευτερόλεπτα, ρίχνοντας μόνον μὴ ματιά καὶ κάνοντας μὴ λογικὴ παρατήρησι.

Ποιὰ ἀπὸ τίς τρεῖς

Ἀπὸ τίς τρεῖς ἀπαντήσεις, πού συνοδεύουν καθεμιά ἀπὸ τίς κάτωθι ἐρωτήσεις, ἡ μὴ εἶναι σωστὴ. Προσπαθήστε νὰ τὴ βρῆτε διαγράφοντας τὶς δύο ἄλλες:

- 1) Ποιὸ ἦταν τὸ βασίλειο τοῦ Ἀσσοσυρμανιμπάλ;
- 2) Πόσα χιλιόμετρα ἀπέχει ἡ Ρωσία ἀπὸ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὸ πλησιέστερο σημείο τοῦς;
- 3) Ποιὰ θάλασσα δέχεται τὰ νερά τοῦ Βόλγα;
- 4) Ποιὸ μέταλλο βρίσκεται σὲ μεγαλύτερη ἀφθονία πάνω στὸν πλανήτη μᾶς;
- 5) Πόσο ζυγίζει, κατὰ μέσον ὅρον, ἡ καρδιά ἑνὸς ἀνδρὸς 30 χρόνων;
- 6) Ποιὸς ἀνακάλυψε τὴ Νέα Ζηλανδία;
- 7) Ποιὸς ἀνακάλυψε τὸν βάκιλλο τοῦ τύφου;
- 8) Ποιὸς χώρες μοιράζονται τὸ Τουρκιστάν;
- 9) Ποιὰ γλῶσσα μιλοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Μοντεβιδέο;
- 10) Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ ἔτος 1642;
- 11) Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ ἔτος 1642;
- 12) Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ ἔτος 1642;
- 13) Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ ἔτος 1642;

20 μικροδιαφορές

Οἱ δύο αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὁψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τοῦς σὲ 20 σημεία. Πρέπει νὰ βρῆτε μέσα σὲ τρία λεπτά τῆς ὥρας καὶ τίς 20 αὐτὲς μικροδιαφορές, ἂν θέλετε νὰ σᾶς συγχαροῦμε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Τὸ παιχνίδι γίνεται πὺ ἐνδιαφέρον ὅταν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δύο ἢ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος πού θὰ βρῇ τίς περισσότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 128

γκρέκα

Εκλεκτὰ γυναικεῖα
ἐδώρρουχα βέμοντέρνα
βχέδια

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Χαίρε Νύμφη...

Α ΜΑΡΤΙΕΣ γονέων παιδεύουσι τέκνα» μού είπε κάποτε η μάνα μου, όταν έγραφε από την Πόλη η κυρά-Κατερίνα στον παπα του χωριού πως θα γυρίσει στο νησί με τη θυγατέρα της, τη Σμηνούλα, που έλειπαν κάπου δέκα χρόνια.

Και να γιατί ξενιτεύτηκαν κι' έφηγαν εκεί. «Ο καπετάν Κωνσταντής, ο άντρας της, ήταν ιδιοκτήτης μιάς γολέτας. Και φρότωνε σόκα, παστελαρίες, πανταρίνια, λεμονία, αμύδαλα, λάδια κι' άλλα προϊόντα του νησιού για την Πόλη. Τον θυμούναν από μικρό παιδάκι. Ήταν μέτριο αναστήματος με άχαρο, στεγνό κατακίτρινο πρόσωπο από τα νυχτερινά φρυγοπέδια. Στά θαλά του μάτια κασσέφειζαν κάθε ποταπός πόδος της σκληρής του καρδιάς. Πέρασε μία ζωή ακάλαστη. Συναναστρεφόταν εκεί στην Πόλη με κάθε λογής γυναικίους που εύρισκε μπροστά του. Κι' ο καπετάν Κωνσταντής, ο γνωστός, σαν κάπνικο φλουρί σ' όλες τις ταβέρνες με τ' όνομα Σεβ-νταλής, λιγανώναν και κυλιόταν μέσα στα όργια. Ή γυναίκα του δεν τα μάθαινε; Τα μάθαινε, της τόνωρε ή συντέκνισα της. Μά τι μπο-ρούσε να κάνει; Τι περίουσε απ' το χέρι της; Καλύτερα όμως! Γιατί όσο ήταν ο άντρας της μακριά απ' το νησί, εύρισκε κάποια ήσυχια στη μοναξιά της ή δυστυχ γυναικά. Μά όταν γυρίζε το άγριμ, αναστατώνονταν το ερμηνοί και γαλήνιο μικρόσπιτο. Βριστές και ξεφωνητά και ξύλο αλληλο της κυρά Κατερίνας. Κι' εκείνη υποφέρει, χωρίς να βγάξει τοιμωδία, μην το τούισα η γεν-τονία...

Μία φορά ο υπάργμα Δημητρός του Πιπινί, ένας άνθρωπος, όπως λένε τα παλιά και ιερά μας βέβαια, αμέμπτος, δικαίος, αληθινός, θεοσεβής, απεχόμενος παντός πονηρού πράγματος, συνάντησε τον καπετάν Κωνσταντή κάτω στην πα-ραλία. Τον πήρε κατά μέρος και του είπα, με γλυκό τρόπο σαν αδελφός, σαν καλός φίλος, πως δεν είναι καθόλου κα-λά αυτά που κάνει, τα μεθύσια και τα τέτοια. Είναι ντροπή κι' αμαρτία στο Θεό.

Τι μου λές του λόγου σου Δημη-τρός; του απάντησε εκείνος ειρωνικά. Μαζί δε μας μάθαινε ο παπά Μανθούλας, στο σχολείο, όντας είμασαν μικρά παι-διά απ' τον εν Κανά γάμο» όπου ήσαν ο καλεσμένοι κρασί ρομυμινάτο ένα διά-ολο και μισό. «Ο Χριστός δεν το βλέ-υψε μαζές; Δεν τ' άκουσες και στην εκκλησία πως κοινός εύφρανης καρδιναν εξάρωπου; Άκου, Δημητρός. Όσο συλ-λογίζομαι πως από βράδους θέ να κοι-μηθώ και την αυγή μπορέι να μη ξυπνή-σω, τόσο και περισσότερο ρουφώ και διασκεδάω. Έδώ, σ' αυτή τη ζωή, θα γλυτνήσουμε και θα πιούμε. Έδώ είν' η Κόλαση και ο Παράδεισος. Τ' άλλα όλα για την ψυχή και την άλλη ζωή εί-ναι κολοκύθα στο πατερό! Σαν πεθά-νω εγώ, ως γίνη ο κόσμος όλος στά-χτη και υποδμήρη!

Κι' έπειτα έλασε το σκονί της βό-ρας, πήδρε μέσα κι' αλαργάρησε στη γολέττα, ποτάν φουταρισμένη σ' ά-νοιχτά. Αλαργάρησε, χωρίς ν' άκούση το υπάργμα Δημητρός, πούχε άρκετα ε-πιχειρήματα ν' αντιτάξη στα άπρεπα λόγια του ξεροκέφαλου θαλασσιού.

Η γολέττα είχε παραλάβει έληγες προ-νυμμένα για την Πόλη. Και τα μεσα-κάκια δεκατρείς μέρες, βάφεινε.

Μετα δεκατρείς μέρες, πήρε γράμμα «Αγαπημένη μου συντέκνισσα, ο Θεός σου, να σου δινή ύγεια. Ο άντρας σου λείο τόσο, πολύ μεθυμένος, κατά πως σκεφθή. Τα μεσανύκτια έπίσσε φοδερή πειθαμένο σ' τον πρώτο βρήκαν ουέυλο ο κακός και ένα σοκκάκι. Έτσι είναι, βαστάθκη με τους ναύτες του και τον κηδέμα. σύμφωνα με τις δια-ό Μίμης, ο Ζάχος του Μίμης, ο Στάρος, νγαυιότακη, ήχησαν για σαράντα λούζια, που τους χρωστούσε ο αθέο-κιο τους τα παιδιά, γιατί έχουν φαμιλιά, έξοδα στο κεφάλι τους. Μά ο έδωσε τα σαράντα λούζια, ο χαμπρός του γέρο Γιάννη-πονόφυχο παλληκά-σι σου, έγγυλτης πως θα το δάσης με πρώτη εύκαρία. λοιπόν, σ' «Ελα εσύ, πάρε και τη μικρή μαζί σου. Νοικιάσεις τη γολέττα κι' έτσι σιγά-σιγά με τον καιρό ξεπληρώνεις τα χρέη σου. βγάξεις και το ψωμί εσύ. Μη χολοσκάσεις. Ο Θεός βοηθεί τους δυστυχισμένους. Δεν είναι ντροπή, αν εσύ, που ήσουν άλλοτε κυρά κι' αφέντισσα κι' είδες εύτυ-χια, γίνης τώρα δούλα, φτάνει που το ψωμί σου θαναι βρεγμένο με

ΝΗΣΙΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αυτά έλεγε το γράμμα, κι' ένα πρωί ράγισε η καρδιά μου. Έφευγε η κυρά Κατερίνα, μαζί και η Σμηνούλα. Ναι, η Σμηνούλα...

Μικρά, πηγαίναμε μαζί στο σχολείο. Την έδλεπα να παίζει με τις μαθήτρες και τους φίλους μου πεντόδεκα κάτω απ' τα Ισκιότα δεν-τρα, να γελά, να φλυαρή σαν χαριτωμένο χελιδονάκι. Την έδλεπα κά-τω στην ακροθαλασσία να παίζει με τα βότσαλα, κι' εγώ ο δύστυχος δεν τολμούσα να τη σιμώσω, φοδόνουν μην προσβώθ. Την άγαπούσα, τη λάτρευα! Την παρακολουθούσα που έτρεχε και πηδούσε σαν ζορκάδι μέσα στα χρυσά στάχια του κάμπου, ενώ το άερσκι ανέμιζε απαλά τα ξανθά μαλλιά της. Την κούτταζε που έσκυβε κι' έκοδε κανένα άγριο-λούλουδο και στάλιζε το στήθος της. Πως ποθούσα να μόνον άνθρακι κι' εγώ, να ξεψυχώ πάνω στο στήθος της. Νάμουν άερακι να χαιδέω τα μαλλιά της.

Μία φορά, την είδα που ήταν ξαπλωμένη κάτω απ' τον Ισκιό μιας λεμονιάς, στο περιόδι του Τοιμούν. Κοιμόταν, ενώ σ' άχνιρόδυνα χείλη της ζωγραφίζονταν έλαφρά ένα χαμόγελο γλυκό σαν γλυκοχάραγμα ά-πριλιατικό. Την πλησίασα σιγά-σιγά, σταμάτησα τους άτακτους παλμούς της πληθυσιμένης από άγάπη καρδιάς μου, κράτησα την άνδρα μου, έσκυφα σαν κλέφτης από πάνω της και — πως ετόλμησα! — τη φίλησα στο στόμα...

Τα πολλάκι, που κελαιδούσαν από πάνω της φτερούγιοναν μεσ' σ' άνθισμε-να κλωνάρια της λεμονιάς. Και μία βρο-χή από λεμονιάθια μας περιέλουσε. Ακόμα μοσχολούουν τα χείλη μου ά-πο κείνο τ' φιλή! Μά για φανταστήτε άν άνοιγε τα μάτια της και μ' έβλεπε κοντά της, έμένα που άλλοτε της έκανα τό σοδρό! Τι δα της έλεγα; Άπλού-στατα, θα της έλεγα: «Μία μελίσσα σου κεντούσε τα χείλη... Τι έφταιγε ή δύστυχη, αφού μοιάζουν τριαντάφυλλα μευστικά; Και την έδιωξα. Μά δεν ξύπνησε. Κοιμόταν χαμογελώντας και πλέοντας μέσα σε άδωα όνειρα σαν την νύχτη της...

Ευτυχία των παιδικών μου χρόνων! * — Τι θα πη, ρώτησα τη μητέρα μου, «Αμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα»; — Οι άσώγιες, παιδάκι μου, τού κα-πετάν Κωνσταντή, όπου όχίες να τυρα-νούν την ψυχή του στον Άδη το μαυρο-σκότεινο, είναι ή αιτία που παρομοιάζει ή καρδιά της Σμηνούλας... μου απάν-τησε. Γι' αυτό, θα γυρίσει τώρα στο νη-σί ή κυρά Κατερίνα, όπως έλεε ο για-τρός, για ν' αλλάξει τον άέρα της ή κόρη της, μήπως εύρη γιατριά...

Και πραγματικά, ύστερ' από λίγες μέρες μητέρα και κόρη ήρθαν στο νησί κι' εγκαταστάθηκαν στο παλιό σπίτικι τους. Περνούσα από εκεί κι' έδλεπα την κυρά Κατερίνα, μία γυναικία τριαντά-πέντε χρόνων, που φαίνονταν, έτσι ξερα-γικιά όπως ήσαν, πολύ γεροντότερη. — Ο πόνος γερνάει κι' όχι τα χρο-νια, έλεγε η ίδια. Ο πόνος...

Η κόρη της θλιβέτη χαρά, που της άφησε ο άσώτος άντρας της, ή Σμηνού-λα, δεκαεφτά χρόνων κοπελλίτσα, ύπό-φερε από μαράζι. Η Σμηνούλα μου! Πως έσθνε σιγά-σιγά το χαμόγελό της! Πως τα όμορφα μάτια της, που άλλοτε πετούσαν σπίνες, θόλωναν! — Έπιανε τη δουλειά της ή κυρά Κα-τερίνα και πάλι την άφηνε. Δεν είχε ό-ρεξι για τίποτα, εκείνη που και στον ύπνο της ακόμα κινούσε τ' άξια χέρια της. Δεν το χωρούσε ο νους της, όσο θυμόταν πως ήταν ή κόρη της άλλοτε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκ-κλησία. Ξεχώριζε στη γραμμή από τ' άλλα κορίτσια του χωριού με τα ξέπλε-α μαλλιά της, με το ροδοκόκκινο χου-δάτο προσώπκι της και το άσπρο φου-στάνι με τις θαλασσιές κορδέλλες.

«Επιανε τη δουλειά της ή κυρά Κα-τερίνα και πάλι την άφηνε. Δεν είχε ό-ρεξι για τίποτα, εκείνη που και στον ύπνο της ακόμα κινούσε τ' άξια χέρια της. Δεν το χωρούσε ο νους της, όσο θυμόταν πως ήταν ή κόρη της άλλοτε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκ-κλησία. Ξεχώριζε στη γραμμή από τ' άλλα κορίτσια του χωριού με τα ξέπλε-α μαλλιά της, με το ροδοκόκκινο χου-δάτο προσώπκι της και το άσπρο φου-στάνι με τις θαλασσιές κορδέλλες.

«Επιανε τη δουλειά της ή κυρά Κα-τερίνα και πάλι την άφηνε. Δεν είχε ό-ρεξι για τίποτα, εκείνη που και στον ύπνο της ακόμα κινούσε τ' άξια χέρια της. Δεν το χωρούσε ο νους της, όσο θυμόταν πως ήταν ή κόρη της άλλοτε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκ-κλησία. Ξεχώριζε στη γραμμή από τ' άλλα κορίτσια του χωριού με τα ξέπλε-α μαλλιά της, με το ροδοκόκκινο χου-δάτο προσώπκι της και το άσπρο φου-στάνι με τις θαλασσιές κορδέλλες.

«Επιανε τη δουλειά της ή κυρά Κα-τερίνα και πάλι την άφηνε. Δεν είχε ό-ρεξι για τίποτα, εκείνη που και στον ύπνο της ακόμα κινούσε τ' άξια χέρια της. Δεν το χωρούσε ο νους της, όσο θυμόταν πως ήταν ή κόρη της άλλοτε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκ-κλησία. Ξεχώριζε στη γραμμή από τ' άλλα κορίτσια του χωριού με τα ξέπλε-α μαλλιά της, με το ροδοκόκκινο χου-δάτο προσώπκι της και το άσπρο φου-στάνι με τις θαλασσιές κορδέλλες.

«Επιανε τη δουλειά της ή κυρά Κα-τερίνα και πάλι την άφηνε. Δεν είχε ό-ρεξι για τίποτα, εκείνη που και στον ύπνο της ακόμα κινούσε τ' άξια χέρια της. Δεν το χωρούσε ο νους της, όσο θυμόταν πως ήταν ή κόρη της άλλοτε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκ-κλησία. Ξεχώριζε στη γραμμή από τ' άλλα κορίτσια του χωριού με τα ξέπλε-α μαλλιά της, με το ροδοκόκκινο χου-δάτο προσώπκι της και το άσπρο φου-στάνι με τις θαλασσιές κορδέλλες.

«Επιανε τη δουλειά της ή κυρά Κα-τερίνα και πάλι την άφηνε. Δεν είχε ό-ρεξι για τίποτα, εκείνη που και στον ύπνο της ακόμα κινούσε τ' άξια χέρια της. Δεν το χωρούσε ο νους της, όσο θυμόταν πως ήταν ή κόρη της άλλοτε τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκ-κλησία. Ξεχώριζε στη γραμμή από τ' άλλα κορίτσια του χωριού με τα ξέπλε-α μαλλιά της, με το ροδοκόκκινο χου-δάτο προσώπκι της και το άσπρο φου-στάνι με τις θαλασσιές κορδέλλες.

Χωρές και γέλια κρουαλλένια και τρεχάματα άκούστηκαν στο δρό-μο. Η Σμηνούλα κοιμόταν. Όπως κάνουν κάθε χρόνο την παραμονή κι' άνήμερα των «Χαιρετισμών», τα κοριτσόπουλα της γειτονιάς έτοι-χαν στην εκκλησία, που δεν ήταν πολύ μακριά από το μικρό σπίτι της κυρά Κατερίνας, για να στολισούν με βιολέττες και πασχαλιές και κρίνους την εικόνα της Μεγαλόθερας. Ήταν κι' ή Σμηνούλα άλ-λοτε χαρούμενη σαν αυτές τις κοπέλλες. Άκούγονταν κι' εκείνης τα δροσερά γέλια, όταν πηγαίνε στην εκκλησία, κοιτάζοντας στην άγκα-λιά της άσπρη τριαντάφυλλα και μυρωδάτες βιολέττες. Πόσο την άγα-πούσε ή κυρά Σεβαστή, ή κόρη του καπετάν Γιάννη, ή δασκάλα. Πηγαίναν σιγά στην Άγια Μαρίνα οι μαθήτρες κι' ή δασκάλα την

έδωζε έπιμνήτρια... «Τι έγιναν εκείνα τα χρόνια;» συλλογιόταν ή κυρά Κατερίνα. Θυμόταν την κόρη της στην Πόλη. Όλοι την άγαπού-σαν μέσα σ' άρχονόσπιτο, όπου εργαζόταν. Και πόσο την άγαπούσε ή μαμζέλ Ρόζα, ή κόρη τ' αφεντικού! Μία μέρα, μάλιστα, ή μαμ-ζέλ Ρόζα, που έπαίρνε μαθήματα από μία μεγάλη καλλιτέχνηδα, τη ζωγράφισε με χρωματιστά κοντύλια τόσο φυσικά, που θαρούσε πως θά σου μιλούσε! Κι' έταίξε στο πιάνο συχνά ιταλικά πεταχτά τρα-γούδια και ναπολιτανικές καντασόνέτες για νά τη διασκεδάση. — Όταν ο γιατρός βρήκε την ύπουλη άρρώστια της Σμηνούλας και με τη συμβούλη του άφισαν την Πόλη, ή καλόκαρδη Ρόζα την άπο-χωρίστηκε με δάκρυα στα μάτια. Της έδωσε μάλιστα για ένδυμιο ένα κατάλευκο μεταξωτό φουστάνι για νά το φορέση, όταν, με του Θεού τη δύναμη, θά γινόταν καλά και θά παντρευόταν.

Ήταν δεν ήταν ή ώρα έφτά το βράδυ. * Ο ήλιος είχε δύσει κι' ή κυρά Κατερίνα νύσταζε... Η Σμηνούλα κοιμόταν ακόμα βαθεία κι' ή καντήλα τρεμόδυνε. Η κυρά Κατερίνα δυό μερόνυχτα άγρύπνησε και τώρα είχε παρ' ή μέρα πολλούς και το μελιχρό φως της καντήλας προσπαθούσε να νικήση το σκοτάδι της τωχής κάμαρας, όπου προσάβαν οι πικρές αναμνήσεις, σαν τα φα-ντάσματα των βρύλων, που χορεύουν στα μνήματα άδονυχής και μόνι-κατά τα ξημερώματα, που θά λάληη το μαύρο όρνιθι, διαδύονται σαν καπνός...

Ήταν κι' ή κυρά Κατερίνα άλλοτε κοπέλλα πρώτη στην όμορφη και την σεμνότητα στο νησί. Κατερίνα ή καπετανοπούλα, ή όμορφη με τ' όνομα! Πόσα παντρώγια από προενητρες και φίλους δεν άκουσε. Πόσοι και πόσοι δεν τη ζήτησαν. Ο καπετάν Ζάχος ο Σιφινιώ-της, ο Χρήστος ο άσχιμαραγκός, ο Ζήσης ο μοναχογιός του καπετάν Στεφανή, που είχε δυό τρεχαντήρια και μία μεγάλη σκούνα καραδόσκαρη, ο Μίχος ο Αμερικάνος, που είχε «άκουη όσ' τη Βραζιλία φορτωμένους λίρες και δολάρια. Κι' άκούη τόσοι κι' άλλοι τόσοι. Μά ο πατέρας της, παλιός θαλασσο-λίκος, δεν τη χωρίζονταν, γιατί ήθελε καλύτερο γαμπρό σύμ-φωνα με την προίκα της. Διακόσια λούζια χωρίς τ' άκίνητα δεν και τ' άσπρόβροχη. Μά ό,τι φέρνει ή στιγμή, τα γρόνια δεν κα-τό φέρνουν... Ο πατέρας της στο τέλος της έδωσε στον κα-πετάν Κωνσταντή, που της έδωσε για στεφανί γάμο, στε-πανί άγκάθιο. Άλλοιμονο! Πιο πολλά φαρκάκια από τη θά-λασσα έχει ή στεριά. Δεν το βέβαιε ως το τέλος ο πατέρας της. Το πήρε κατάκαρδα και πέθανε. Και πως έγινε το κακό; Τό θυμάται ή κυρά Κατερίνα κι' αναστασέζεται. Άνέβαινε στο χωριό, πάνω απ' το θρόνο της σεμνότητας και συνάντησε τον καπετάν Κωνσταντή που λές κι' είχε β-ή από τα τάρταρα άσπρόδδια των ματιών του. Λές κι' είχε β-ή από τα τάρταρα του «Αδη. Της φώναζε σιωπηλά να σκαθή, μά εκείνη έκανε πως δεν άκουσε. Δεν σκατάριζε. Κατάσβε τα σχέδια του και περπατούσε πιο γρήγορα. Μπρος λοιπόν έκείνη και πίσω ο καπετάν Κωνσταντής. Όταν σε μία στιγμή την πούσφασε και την άρπαξε, της έκλεισε το στόμα και την έσπρωξε στη ρευματιά... Κι' ενώ σπασταρούσε σαν πέδινα στα νύχια γερακιού, άκουσε το βήχα της Σμηνούλας και έσπινος...

Εξήγε ή κόρη της ξερά-ξερά, που ταραζόνταν τα στήθια της. — Τι έπαθες, παιδάκι μου; ρώτησε τρομαγμένη ή κυρά Κα-τερίνα. — Είδα ένα παράξενο όνειρο, μανούλα μου... — Σε καλό και σ' άγαθό, κοπέλλα μου... * Η Σμηνούλα διηγήθηκε τ' όνειρό της μισοσπικμένη στο κρεβάτι της. Είδε πως φορούσε άλυσπρα και στεφανί στο κεφάλι από βατόκλαδα, που τ' άγκάθια τους της έσείχαν τό μετόπω. Πως πούσε! Σήκωνε στον ώμο της ένα σταυρό βαρύ, δυακοσούσκιο σαν άπό μοχλός, ή περπατούσε, περ-νώντας από ένα δρόμο δύσβατο, γεμάτο από άγκάθια και τριδάλους και πέτρες μυτερές, που της πλήγωναν τα τρυφερά της πόδια. Και νά, ένας νέος, ώραιος σαν άγγελος και ξεανός σαν τόν ήλιο! Έλαμπαν τα μάτια του και φορούσε μακρύ χιτώνα άσπρο, χρυσοστόλιστο. Ένα χαμόγελο θεϊκό έπαίξε στα χείλη του. Και γύρω από το κεφάλι του έλαμπε ένα φωτιστόφανο. Σαν να ήταν ο Χριστός!

Γονάτισε ή Σμηνούλα στα πόδια του κατάκοπη κι' άγκο-μαχώντας. Κι' εκείνος της πήρε το σταυρό και της έδωσε το χέρι του για νά σκαθή.

Της έδωσε το άγκάθιο στεφανί, σφούγγισε το ματωμένο μετώπο της και της λείε με γλυκιά φωνή: — Πάμε εκεί όπου μας καρτερούν ά γελοΐδια με κατάχρω-σα φτερά, άγγελούδια, που ψέλνουν γύρω από το θρόνο του Πατέρα μου...

Μπήκε μπροστά ο ξεανός νέος και τόν άκούσθηκε ή Σμ-ηνούλα, όταν ξαφνικά είδε τον πατέρα της κοντά σε μία βρύση με γαργαρο νερό. — Απο πάνω του άπλωνόταν μία μηλιά κατάφορτη από ρο-δοκόκκινα μήλα. Ο πατέρας της ήσαν όπως τόν ήξερε, με το ναυτικό κοίκο ως τ' αυτιά κατεδασμένο, ώχρος, με κατά-χλωμο πρόσωπο και κόκκινα μάτια, όπως όταν γύριζε μεθυ-μένος στα βράδια στο σπίτι.

Διψούσε κι' άπλωνε τη φούχτα του να πιη νερό, μά ή βρύση άμέσως στέρευε. Πεινούσε κι' άπλωνε το τρεμάμενο από την άδυναμία χέρι του να κόψη ένα γλυκόμηλο κι' ή μηλιά έσπινε τα κλώνια της. Τυρανιόνταν και βασανιότανε. Μά στιγμή είδε τη Σμηνούλα. — Σμηνούλα, αγαπημένο μου παιδί, της φώναξε. Ξυγλώρεσε με! «Ελα να φιλήω το μάγουλό σου για να δροσίτη ή ψυχούλα μου, που φλέγεται και βασανίζεται». Μιλούσε με μεγάλη συντηρή καρδιάς που δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της. Η Σμηνούλα πόνεσε κι' έκα-νε να τόν πλησιάσει. Μά ο Χριστός μπήκε μπροστά στο δρόμο της. Κι' ή Σμηνούλα έσπινος.

Τα μάτια της άρρώστης σαν να ζωήρευαν καθώς εξιστορούσε τ' ό-νειρό της στη μητέρα της. — Αν και το όνειρο αυτό δεν φάνηκε και τόσο καλό της κυρά Κατε-ρίνας, ώστόσο δεν έχασε την πίστη της στο Θεό.

Ήταν κι' ή κυρά Κατερίνα άλλοτε κοπέλλα πρώτη στην όμορφη και την σεμνότητα στο νησί. Κατερίνα ή καπετανοπούλα, ή όμορφη με τ' όνομα! Πόσα παντρώγια από προενητρες και φίλους δεν άκουσε. Πόσοι και πόσοι δεν τη ζήτησαν. Ο καπετάν Ζάχος ο Σιφινιώ-της, ο Χρήστος ο άσχιμαραγκός, ο Ζήσης ο μοναχογιός του καπετάν Στεφανή, που είχε δυό τρεχαντήρια και μία μεγάλη σκούνα καραδόσκαρη, ο Μίχος ο Αμερικάνος, που είχε «άκουη όσ' τη Βραζιλία φορτωμένους λίρες και δολάρια. Κι' άκούη τόσοι κι' άλλοι τόσοι. Μά ο πατέρας της, παλιός θαλασσο-λίκος, δεν τη χωρίζονταν, γιατί ήθελε καλύτερο γαμπρό σύμ-φωνα με την προίκα της. Διακόσια λούζια χωρίς τ' άκίνητα δεν και τ' άσπρόβροχη. Μά ό,τι φέρνει ή στιγμή, τα γρόνια δεν κα-τό φέρνουν... Ο πατέρας της στο τέλος της έδωσε στον κα-πετάν Κωνσταντή, που της έδωσε για στεφανί γάμο, στε-πανί άγκάθιο. Άλλοιμονο! Πιο πολλά φαρκάκια από τη θά-λασσα έχει ή στεριά. Δεν το βέβαιε ως το τέλος ο πατέρας της. Το πήρε κατάκαρδα και πέθανε. Και πως έγινε το κακό; Τό θυμάται ή κυρά Κατερίνα κι' αναστασέζεται. Άνέβαινε στο χωριό, πάνω απ' το θρόνο της σεμνότητας και συνάντησε τον καπετάν Κωνσταντή που λές κι' είχε β-ή από τα τάρταρα άσπρόδδια των ματιών του. Λές κι' είχε β-ή από τα τάρταρα του «Αδη. Της φώναζε σιωπηλά να σκαθή, μά εκείνη έκανε πως δεν άκουσε. Δεν σκατάριζε. Κατάσβε τα σχέδια του και περπατούσε πιο γρήγορα. Μπρος λοιπόν έκείνη και πίσω ο καπετάν Κωνσταντής. Όταν σε μία στιγμή την πούσφασε και την άρπαξε, της έκλεισε το στόμα και την έσπρωξε στη ρευματιά... Κι' ενώ σπασταρούσε σαν πέδινα στα νύχια γερακιού, άκουσε το βήχα της Σμηνούλας και έσπινος...

Εξήγε ή κόρη της ξερά-ξερά, που ταραζόνταν τα στήθια της. — Τι έπαθες, παιδάκι μου; ρώτησε τρομαγμένη ή κυρά Κα-τερίνα. — Είδα ένα παράξενο όνειρο, μανούλα μου... — Σε καλό και σ' άγαθό, κοπέλλα μου... * Η Σμηνούλα διηγήθηκε τ' όνειρό της μισοσπικμένη στο κρεβάτι της. Είδε πως φορούσε άλυσπρα και στεφανί στο κεφάλι από βατόκλαδα, που τ' άγκάθια τους της έσείχαν τό μετόπω. Πως πούσε! Σήκωνε στον ώμο της ένα σταυρό βαρύ, δυακοσούσκιο σαν άπό μοχλός, ή περπατούσε, περ-νώντας από ένα δρόμο δύσβατο, γεμάτο από άγκάθια και τριδάλους και πέτρες μυτερές, που της πλήγωναν τα τρυφερά της πόδια. Και νά, ένας νέος, ώραιος σαν άγγελος και ξεανός σαν τόν ήλιο! Έλαμπαν τα μάτια του και φορούσε μακρύ χιτώνα άσπρο, χρυσοστόλιστο. Ένα χαμόγελο θεϊκό έπαίξε στα χείλη του. Και γύρω από το κεφάλι του έλαμπε ένα φωτιστόφανο. Σαν να ήταν ο Χριστός!

Γονάτισε ή Σμηνούλα στα πόδια του κατάκοπη κι' άγκο-μαχώντας. Κι' εκείνος της πήρε το σταυρό και της έδωσε το χέρι του για νά σκαθή.

Της έδωσε το άγκάθιο στεφανί, σφούγγισε το ματωμένο μετώπο της και της λείε με γλυκιά φωνή: — Πάμε εκεί όπου μας καρτερούν ά γελοΐδια με κατάχρω-σα φτερά, άγγελούδια, που ψέλνουν γύρω από το θρόνο του Πατέρα μου...

Μπήκε μπροστά ο ξεανός νέος και τόν άκούσθηκε ή Σμ-ηνούλα, όταν ξαφνικά είδε τον πατέρα της κοντά σε μία βρύση με γαργαρο νερό. — Απο πάνω του άπλωνόταν μία μηλιά κατάφορτη από ρο-δοκόκκινα μήλα. Ο πατέρας της ήσαν όπως τόν ήξερε, με το ναυτικό κοίκο ως τ' αυτιά κατεδασμένο, ώχρος, με κατά-χλωμο πρόσωπο και κόκκινα μάτια, όπως όταν γύριζε μεθυ-μένος στα βράδια στο σπίτι.

Διψούσε κι' άπλωνε τη φούχτα του να πιη νερό, μά ή βρύση άμέσως στέρευε. Πεινούσε κι' άπλωνε το τρεμάμενο από την άδυναμία χέρι του να κόψη ένα γλυκόμηλο κι' ή μηλιά έσπινε τα κλώνια της. Τυρανιόνταν και βασανιότανε. Μά στιγμή είδε τη Σμηνούλα. — Σμηνούλα, αγαπημένο μου παιδί, της φώναξε. Ξυγλώρεσε με! «Ελα να φιλήω το μάγουλό σου για να δροσίτη ή ψυχούλα μου, που φλέγεται και βασανίζεται». Μιλούσε με μεγάλη συντηρή καρδιάς που δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της. Η Σμηνούλα πόνεσε κι' έκα-νε να τόν πλησιάσει. Μά ο Χριστός μπήκε μπροστά στο δρόμο της. Κι' ή Σμηνούλα έσπινος.

Τα μάτια της άρρώστης σαν να ζωήρευαν καθώς εξιστορούσε τ' ό-νειρό της στη μητέρα της. — Αν και το όνειρο αυτό δεν φάνηκε και τόσο καλό της κυρά Κατε-ρίνας, ώστόσο δεν έχασε την πίστη της στο Θεό.

τά μετοξένια κι' ολόξωθα, γύριαν γύρω από το κεφάλι της πάνω στο κάστρο προσκέφαλο, που το στόλιζαν νοτιομεταί λεμονιαίοι. Στα πέταλα τους λαμπύριζαν σαν διαμάντια τα δάκρυα της Σεβ-αστής, της δασκάλας, που έκλαιγε πικρά, όταν στάλιε την πεθαμένη. Άλλοιμονο! Όσο έδλεπα τα χερσάκια της «ά άλλοτε παχούλα κι' άρεστά, τώρα άτυνα και κοκκαλισμένα, δάκρυα κι' ένας κομπός μού έσφιγγε το λαιμό, σαν θηλιά.

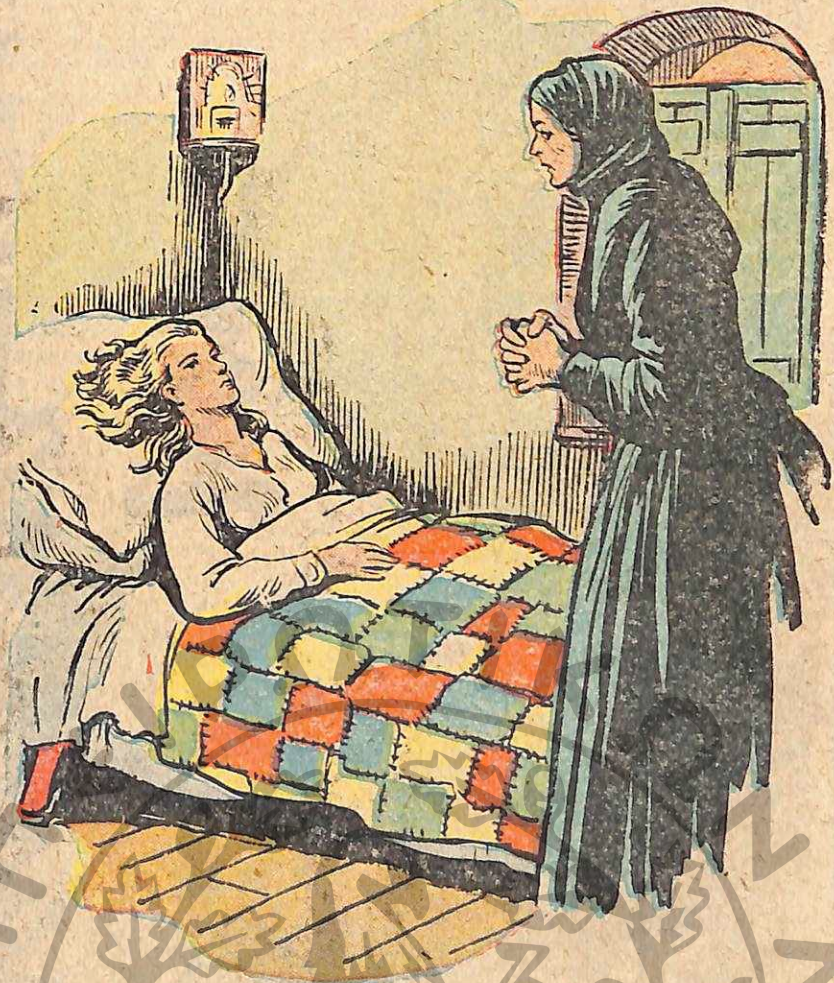
Είχαν ούσση τα πλουμιστά ματάκια της. Τα χείλη της τα όλο-πόφουσα, που άλλοτε σκορπούσαν μύρα παρθένα, τραγούδια εύδημα και ήταν δροσερά σαν της αυγής τοιαντάφυλλα είχαν μερασή. Τα χείλη, που άλλοτε τα γλυκοφίλησα. Άλλοιμονο! Πάει, πέταξε. Άχ, να την ξαναφίλουσα ζωντανή...

Άλλοιμονο! Μέσα στους καπνούς του λιβανιού, έτσι όπως ήταν στα κατάλευκα ιτιμένη, έμοιαζε ίδια νερούλα.

Κάποτε μού είχε πη ή μάνα μου πως τις όρφανές τις φυλάει ο Χριστός για τόν εαυτό του. Κι' ενώ ήμουν έτσι άρρηγμένος, άξαφνα άκούστηκε ή φωνή του παπά Μανθούλα να βγαίνει απ' τ' άνοιχτά πα-ράθυρα της εκκλησίας, που δεν ήταν μακριά απ' το μικρό σπίτι της κυρά Κατερίνας και σαν θυμίαμα προς τα ούρανια ν' άνεβαίνει: — Χαίρε, Νύμφη άνύμφετ!...

Ένα οίσιος, μία άνατριχίλα πέρασε σ' όλο μου το σώμα, άκούγον-τας αυτά τα λόγια.

Και κυτίζοντας τη νεκρή Σμηνούλα, τα γονιά μου λυγισαν και ψιθύρισα κι' εγώ με ραγισμένη καρδιά: — Χαίρε, Νύμφη...

— Είδα ένα παράξενο όνειρο, μανούλα μου... της είπε ή Σμηνούλα.

Αυτά μού διηγήθηκε ο Γιάννης ο Θλιμένος και δυό χοντρά δάκρυα χαραζανε το δρόμο τους πάνω στα χλωμά μαγουλά του...

Π. ΑΝΓΕΜΗΣ

Το Χριστόφαρο

Υπάρχει στις έλληνικές θαλάσσιες ένα περίεργο είδος ψαριού, γνω-στό στους ξαράδες με το όνομα Σερπιερς ή Χριστόφαρο. Στα νησιά μας υπάρχει ή έξη παραδοσι για αυτό:

Μία μέρα ο Ίησους Χριστός, ύστερ' από μακρεία όδοπορία, έφτασε σ' ένα παραλιακό χωριό ψαράδων και άρχισε να τους διδάσκη το λόγο του Θεού. Άλλ' οι ψαράδες δε μπόρεσαν να καταλάβουν τη διδασκα-λία του, θυμώσαν μαζί του και τον έδιωξαν. Ο Χριστός χωρίς ν' άγα-νακτηση καθόλου, έφυγε παίρνοντας τ' άεροβαλάσι. Όταν κορυά-στηκε να περπατήσει, κάθισε σ' ένα β-άγο και άφισε τα πόδια του να βυθιστούν στο νερό. Τότε τα ψάρια ανέβηκαν στην επιφάνεια της θα-λάσσης κι' άρχισαν να παίρνουν γύρω από τα πόδια του. Ο Ίησους τότε άπλωσε το χέρι του, πήρε ένα απ' αυτά με τα δυό του δαχτυλί-α, πράγμα παράδοξο, το ψάρι αυτό άρχισε να... μιλάει και μάλι-στα να... ψέλνι! Ο Χριστός χαμογέλασε και το έριξε πάλι στο νερό.

Από τότε οι απόγονοι του ψαριού αυτού μιλούν και ψέλνουν τη δοξα του Κυρίου στα βάθη της θαλάσσης. Και οι ψαράδες λένε ότι άκούνε τη φωνή τους από δέκα και δεκαπέντε όργιες, όσες φορές ή βάρκα τους περνά πάνω από μέρη όπου βρίσκονται τέτοια ψάρια. Τα ψάρια αυτά σε καθεμία από τις πλείστες τους έχουν μίαν άσπρη βού-λα, το άποτύπωμα των δαχτύλων του Χριστού.

Δώδε μου ναν μίνα...

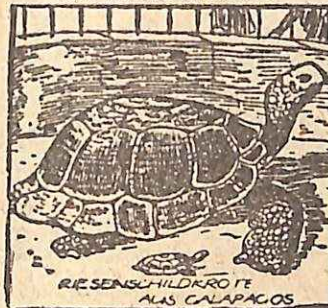
αρχή

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

* Το γαλλικό περιοδικό «Τού λε μόντ» ρώτησε τους αναγνώστες του ποιός χάρηκε περισσότερο για τη γέννηση του διαδόχου του Μονάκου.

— Πολλοί από τους αναγνώστες απάντησαν πως περισσότερο απ' όλους χάρηκαν οι συλλέκται γραμματισμένων, που περιμένουν την έκδοσι ενός καινούργιου γραμματισμένου με την ευκαιρία του εύτυχους γεγονότος.

ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΤΩΝ ΓΚΑΛΑΠΑΓΚΟΣ

Στα νησιά Γκαλαπάγκος, του Ειρηνικού Ωκεανού, ζουν κάτι γιγαντιαίες θαλάσσιες χελώνες, που οι θάλασσες τους έχουν κηρύξει εξοντωτικό πόλεμο, πρώτα για το κρέας τους, που είναι μία από τις βασικές τροφές τους κι' έπειτα για το κέλυφός τους, που είναι περιζήτητο από τους λευκούς και γνωστό στη διεθνή αγορά με το όνομα ταταρούγα. Τελευταία όμως διαπιστώθηκε ότι οι χελώνες αυτές έχουν λιγοστύνει σημαντικά και κρατεί σκέψι να ληφθούν μέτρα για την προστασία τους, πριν να εκλείψουν εντελώς.

* Η κυβέρνηση της Ουγγαρίας διέταξε την εξόντωση όλων των άδεσποτων σκυλιών της χώρας, που όπως αναφέρει η χημική ανακοίνωσι, έχουν πληθύνει σε βαθμό επικίνδυνου!

— Η ανακοίνωσι προσθέτει ότι το δέρμα των σκυλιών, που θα εξοντωθούν θα χρησιμοποιηθεί για βιομηχανικούς σκοπούς.

ΜΕΤΡΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΝΟ!

Στη Γαλλία άρχισαν να πουλούνται οι πρώτες από τις συσκευές μετρήσεως του πόνου. Οι ενδείξεις, που σημειώνουν είναι καταληπτές μόνο για το γιατρό, γιατί διαφορετικά θα υπήρχε κίνδυνος να βάζουν οι εξεταζόμενοι τις φωνές κάθε φορά, που θα τους έλεγε το πονόμετρο ότι πονούν!...

* Η μεγάλη γέφυρα, που κατασκευάζεται επάνω από τον Βόλγα, για να ενώσει τις πόλεις Σαράτοφ και Έγκελς θα έχη μήκος 2800 μέτρων και θα είναι η μεγαλύτερη της Ευρώπης.

— Η κατασκευή της πιστεύεται πως θα έχη συμπληρωθεί ως το 1960.

* Στο Βιετνάμ υπάρχει μία θρησκευτική αίρεσι, που έχει τάξει για σκοπό της να συγχαίρει τις θρησκείες όλου του κόσμου σε μία και που ά του κόσμου όχι μόνο τους ιδρυτές όλων των θρησκειών, αλλά και διάφορα επίφανη πρόσωπα κάθε εθνικότητας.

— Η αίρεσι των Κάο Ντάι, που έχει ανακηρύξει άγιους της το Χριστό, το Μωάμεθ, το Βούδδα, το Κομφούκι, αλλά και τον Βίκτωρα Ουγκώ, τον Ρούσβελτ, τον Άϊνσταϊν και

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

άλλους περιέλαβε τώρα στην χορεία των άγιων της και τον σερ Ουίνστον Τσώρτσιλ.

* Ένα εργοστάσιο ηλεκτρικών ειδών του Σικάγου έπινόησε μία συσκευή, χάρις στην οποία

θα μπορεί μία νοικοκυρά να μαγειρεύη στην κουζίνα της ακόμη και αν βρίσκεται σε απόσταση 15 χιλιομέτρων απ' αυτήν!

— Η συσκευή αυτή, που έχει μέγεθος αναπτήρα και χωράει στην τσάντα, ανάβει και σβύνει σε απόστασεως την ηλεκτρική κουζίνα, ρυθμίζει δε και την έντασι της!

* Οι κρατούμενοι των φυλακών του Μονάκου διευαρτυρήσαν στο ραδιοφωνικό σταθμό της πόλεώς τους, γιατί κατά την ειδική του έκπομπη για τους φυλακισμένους μεταδίδει τραγούδια και θέματα, που τους υπενθυμίζουν την ελεύθερη ζωή και τις οικογενειακές των και κάνουν τη φυλάκισι τους ακόμη πιο μαρτυρική.

* Ο Μωρίς Λεμπλάν, από την Μασσαλία, απειλεί να καταγγείλει τα γαλλικά κρατικά λαχεία επί άπατη, γιατί επί 42 χρόνια που αγοράζει αναγκαστικά λαχεία δεν έχει κερδίσει ούτε μία φορά.

— Ο Λεμπλάν υπελόγησε πως αν κατέθετε τα λεπτά που έχει σώσει για τα λαχεία στο ταμείο,

πολλές πεταλούδες έχουν τα φτερά τους γεμάτα από λεπτότατες τρίχες στη ρίζα των οποίων υπάρχουν αδένες, που εκκρίνουν αρωματικές ουσίες. Χάρη στα άρωματά αυτά, που είναι τόσο λεπτά, ώστε δεν υποπίπτουν στην αντίληψι του ανθρώπου, συναντώνται τα δύο φύλα, για να τελέσουν τους γάμους τους και διακρίνουν το είδος τους.

Όταν η θηλυκή πεταλούδα είναι κλεισμένη μέσα σ' ένα γυάλινο κώδωνα, που δεν αφήνει να διαφύγη το άρωμά της, πετούν οι αρσενικές γύρω της χωρίς να της δίνουν καμιά σημασία. Όταν όμως είναι ελεύθερη, προσελκύει με το άρωμα, που εκπέμπουν τα φτερά της, τις αρσενικές από άπιστάτως μακρινές αποστάσεις.

ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΦΤΕΡΑ

πολλές πεταλούδες έχουν τα φτερά τους γεμάτα από λεπτότατες τρίχες στη ρίζα των οποίων υπάρχουν αδένες, που εκκρίνουν αρωματικές ουσίες.

Χάρη στα άρωματά αυτά, που είναι τόσο λεπτά, ώστε δεν υποπίπτουν στην αντίληψι του ανθρώπου, συναντώνται τα δύο φύλα, για να τελέσουν τους γάμους τους και διακρίνουν το είδος τους.

Όταν η θηλυκή πεταλούδα είναι κλεισμένη μέσα σ' ένα γυάλινο κώδωνα, που δεν αφήνει να διαφύγη το άρωμά της, πετούν οι αρσενικές γύρω της χωρίς να της δίνουν καμιά σημασία. Όταν όμως είναι ελεύθερη, προσελκύει με το άρωμα, που εκπέμπουν τα φτερά της, τις αρσενικές από άπιστάτως μακρινές αποστάσεις.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

* Ο Όλλανδος Πήτερ Ντόνερ κατέθεσε το 1558 σε μία από τις τράπεζες του Άμστερνταμ, που ήταν από τις πρώτες τράπεζες του κόσμου, δύο χιλιάδες μάρκα με την έντολη να αποδοθούν στους απογόνους του, που θα ζούσαν το 1958, δηλαδή ύστερα από 400 ακριβώς χρόνια.

— Η τράπεζα, που εξακολουθεί να υπάρχει και σήμερα, έπληροφόρησε τους κληρονόμους ότι η κατάθεσι του Ντόνερ εξηγεύετο δύο φορές από τον πληθωρισμό και ότι της άφειλουν 7,45 μάρκα από ταχυδρομικά.

* Το 1930 έγινε στο Πεκίνο για πρώτη και τελευταία φορά το άγώνισμα του επιστάματος μωγών.

— Νικητής είχε αναδειχθεί ο κυνοστέκτης Τσιν Χά Φέ, που έπιασε μέσα σε τέσσερις ώρες 21472 μωγές.

* Το μεγαλύτερο παιδί θαύμα του κόσμου ήταν χωρίς αμφιβολία ο Κρίστιαν Χάιντεν, από τη Λυβέκη της Γερμανίας, που σε ηλικία 18 μηνών μπορούσε και διάβαζε τη Βίβλο.

— Ο Κρίστιαν πέθανε το 1919 σε ηλικία μόλις πέντε ετών, από έγκεφαλική αιμορραγία.

* Στο νεκροταφείο του Άννυόρου υπάρχει ένας τάφος επάνω

πυρί, θα ήταν σήμερα ένας από τους πλουσιώτερους ανθρώπους της Γαλλίας.

* Στην Γροιλανδία ιδρύθηκε ένας «Σύνδεσμος άμύνης των Έσκιμωων έναντιον του πολιτισμού».

— Σκοπός του συνδέσμου είναι να προφυλάξη τους Έσκιμωους από την «καταστροφική» επίδρασι του πολιτισμού.

* Ο αστυνομικός επιθεωρητής Λένναρτ Μ. έκαμε αίτησις να σ' ένα διαμέρισμα, όπου είχε πληροφορίες ότι συναντώντο, άθλιμα ζευγάρια.

— Μεταξύ άλλων συνέλαβε εκεί ο Λένναρτ τη σύζυγό του Βεατρίκη μαζί μ' ένα φίλο της.

* Ο διάδοχος της Ιαπωνίας Άκικίτο απέφασε οριστικά να νυμφευθή την αριστοκρατικής καταγωγής Ιβέτιδα Κιτασιροκάβα, η οποία τελειώνει έφέτος το σχολείο.

— Έτσι θα τελειώσουν και οι φήμες σύμφωνα με τις οποίες ο Άκικίτο ήταν έρωτευμένος με μία κοινή θνητή, χάριν της οποίας λογάριζε και να παραιτηθή των δικαιωμάτων του επί του θρόνου.

* Ο 85ετής Άγγλος διπλωμάτης Ουίλλιαμ Ουίλμπαρ, που είχε μετασχει σ' όλες τις διασκέψεις, που έγιναν ύστερα από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, δήλωσε ότι τα γεύματα που πα-

ρατίθενται σήμερα στους πολιτικούς και διπλωμάτες είναι τόσο λίγα, ώστε ένας διπλωμάτης του καλού κειού δε θα ταδεχόταν ούτε να τα κυττάξη.

— Ο Ουίλμπαρ πιστεύει πως αν ήταν τα πολιτικά και διπλωματικά γεύματα πλουσιώτερα, θα έκαναν πολύ πιο εύκολη την προσέγγισι των απόψεων των μετεχόντων σ' αυτό.

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ ΝΤΟΝΤΟ

Στη νήσο του Άγιου Μαυρικίου υπήρχε άλλοτε ένα παράδοξο πουλί, που έμοιαζε με τεράστιο πελάκανο, αλλά η ράχη του σχημάτιζε μεγάλη καμπούρα. Πολύ παρμένα ήταν διαμορφωμένο και το ράμφος του, που έμοιαζε σαν ταμπίδα.

Το πουλί αυτό, που ονομαζόταν Ντοντό, έχει εξαφανισθή σήμερα τελείως και από τον Άγιο Μαυρίκιο και από τις άλλες περιοχές της ύδρουγείας, όπου βρισκόταν.

* Στον «Άγγελιαφόρο του Έμιλιόβουρνου» δημοσιεύθηκε πρό ημερών η ακόλουθη άγγελια: «Ενοικιάζεται για τη θερινή περίοδο ευχάριστη μονοκατοικία με όλα τα κομφορ και με φάντασμα με καλούς τρόπους, διακριτικό και τελείως ακίνδυνο. Τιμή, συμπεριλαμβανομένης και της χρήσεως του φαντάσματος...»

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΤΥΜΠΑΝΟ

Ο άρχηγος των Βοημών Γιάν Ζίτσκα, που πέθανε το 1424, άφισε πριν από το θάνατό του έντολη να χρησιμοποιηθή το δέρμα του, για να κατασκευασθή ένα τύμπανο, που θα πήγαινε πάντοτε επί κεφαλής του στρατού της Βοημίας.

Ο Ζίτσκα, που ήταν θανόσιμος έχθρος των Γερμανών, ήθελε με τον τρόπο αυτό να ηγηται και μετά το θάνατό του των ανδρών, που θα έεστράτευαν έναντιον της Γερμανίας.

Για κακή του τύχη, όμως, περιήλθε το τύμπανο σε κάποια μάχη στους Γερμανούς, που το χρησιμοποίησαν έκτοτε σε όλες τους τις έκατράσεις έναντιον των Βοημών.

* Στο Διεθνές Ιατρικό συνέδριο, που θα συνέλθη από Βερολίνο από 28ης Μαΐου μέχρις 6 Ιουνίου υπολογίζεται ότι θα μετράσουν έξη χιλιάδες γιατροί προσερχόμενοι από διάφορες χώρες.

Θαυμάσια αποτελέσματα κατά της αφυδάτωσης του δέρματος επιτυγχάνονται με ειδικούς ψεκασμούς.

Η αφυδάτωση γερνά το δέρμα

Τα αίτια και η θεραπεία της

Η αφυδάτωση, δηλαδή το στέγνωμα της επιδερμίδας, είναι μια από τις χειρότερες αισθητικές ζημιές, που παθαίνει το δέρμα. Υπάρχει, βέβαια, κάποια ηλικία, μεταξύ 28 και 35 ετών, που το δέρμα αρχίζει να στερθεί σιγά-σιγά της απαραίτητης έκλεισης ποσότητας νερού, που του είναι αναγκαία για τη φυσιολογική λειτουργία των ιστών του.

Αλλά, εκτός αυτής της περιπτώσεως και ανεξαρτήτως ηλικίας, πολλές φορές, το δέρμα αφυδατώνεται απότομα και χάνει τη φρεσκάδα του.

Τα αίτια είναι πολλά και γενικότερα ανωμαλίας του οργανισμού.

Είναι, δηλαδή, δυνατό ένας έντονος έκνευρισμός ή ακόμη και ένα δυνατό συναχι, να στεγνώσουν την επιδερμίδα του προσώπου επικίνδυνα και να την κάνουν να «τραβά» ή να γεμίσει λειχήνες.

Όσο στην πρώτη, όσο και στη δεύτερη περίπτωση, το δέρμα σας έχει ανάγκη ιδιαίτερης περιποίησης και αποτοξίνωσης, για να συνέλθει.

Στα Ίνστιτούτα Καλλονίσας χρησιμοποιούν ειδική θεραπεία για το στέγνωμα της επιδερμίδας και δίνουν τα κατάλληλα αφομοιώσιμα στοιχεία, που έχει ανάγκη το δέρμα, για να καταπολεμήσουν αποτελεσματικά την ανωμαλία αυτή. Θαυμάσια αποτελέσματα επιτυγχάνονται επίσης και με τους ψεκασμούς, οι οποίοι γίνονται με τα κατάλληλα υγιή πιέσεις, που έχει την ιδιότητα να τροφοδοτή τους ιστούς με τη φυσιολογική ύγρασία, που έχουν ανάγκη.

Η αφυδάτωση είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της γυναικείας ομορφιάς. Γιατί μαράννει το δέρμα όπως μαράννεται ένα φρεσκοκομμένο τριαντάφυλλο, που μένει δίχως νερό.

Μόλις διαπιστώσετε τα πρώτα συμπτώματα της αφυδάτωσης στο πρόσωπό σας, το πρώτο που έχετε να σκεφθείτε, είναι μία γενική αποτοξίνωση. Σταματήστε όλα τα τσιγαριστά φαγητά, τα αλκοολούχα ποτά, τα πικάντικα και τις κονσέρβες. Και φροντίστε να κοιμάστε περισσότερες ώρες.

Οι γυναίκες που κοιμούνται λίγο, γερνάνε γρηγορότερα από εκείνες που γοργαίνουν ύπνο, λένε οι αισθητικοί επιστήμονες. Και συμβουλεύουν τον ήμερο και πολυώρο ύπνο, σαν το καλύτερο και απει-

ρη άλλα κατάλληλα συστατικά, που χρειάζεται η αφυδατωμένη επιδερμίδα.

Ο καθαρισμός του προσώπου και του λαιμού με ειδικό γαλάκτωμα ή με λίγο καλό βούτυρο φρέσκο, πρέπει να επαναλαμβάνεται 2 και 3 φορές την ημέρα. Μετά δε από κάθε καθαρισμό, θα κάνετε λίγο μασάζ σ' όλο το πρόσωπο, για να κάνετε το αίμα να κυκλοφορήσει ζωρρότερα κάτω από την επιδερμίδα και να παρασύρει τα νεκρά κύτταρα που τη γερνούν.

Η σύγχρονη αισθητική έχει σχεδόν καταργήσει σήμερα το μασάζ του προσώπου και εφαρμόζει το «μοντελάζ», πλάθει δηλαδή τους μύς του προσώπου, για να τους βοηθήσει να διατηρήσουν την υγεία τους και τη νεανική τους φόρμα. Η περιφημη αισθητικός Μυρία Καράν, στο Παρίσι, εφαρμόζει 28 διαφορετικές κινήσεις για τον κάθε μύ και επιτυγχάνει πραγματικά θαύματα στο ζήτημα του «μοντελάζ» του προσώπου και της υγιεινής περιποίησής της επιδερμίδας.

Μία θαυμάσια αισθητική τακτική για την καταπολέμηση της αφυδάτωσης του δέρματος είναι να σταματήσετε την πούδρα. Η πούδρα στεγνώνει περισσότερο το ήδη αφυδατωμένο δέρμα και εμποδίζει την επιδερμίδα να συνέλθει και να ισορροπήσει.

Τρώτε άφθονα χορταρικά και φρούτα και κάνετε μασκά με ζυμμένα φρούτα στο πρόσωπο. Το καρότο συνιστάται ιδιαίτερα στις περιπτώσεις αυτές και εκκουράζει το αφυδατωμένο δέρμα.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αισθητικός

Πασχάλινά ανέκδοτα

Μία Λαμπρή, την ώρα που χτυπούσαν οι καμπάνες την 'Ανάσταση, ο μακαρίτης καθηγητής Μιστριώτης, φανατικός στα «πάτρια» βγήκε στην πόρτα του και άρχισε να πυροβολεί. Οι πυροβολισμοί απαγορεύονταν και στις κουμπουριές αυτές έτρεξαν άεσως οι χωροφύλακες. 'Ο Μιστριώτης βγήκε στο υπαλκόνι.

— Τι ζητάτε, τους ρώτησε.
— Ποιός πυροβολεί εδώ;
— Εγώ!...

Οι χωροφύλακες έμειναν άναυδοι από την έκπληξη.

— Τι σας φαίνεται παράξενο; τους είπε τότε ο Μιστριώτης. Έδώ έχουμε ολόκληρο το κανόνι και όταν ζνίσταται ένας Θεός, ο Βασιλίδης του Σουλτανάτου, σε θα τον χαιρετίσουμε πυροβολώντας;

— Τον παλιό καιρό στη Ρωσία την ημέρα του Πάσχα, όλοι χαιρετίζονταν μεταξύ τους, με τα εξής λόγια:

Χριστός Βοσκρές (Χριστός Ανέστη)!

— Βοίστινε Βοσκρές ('Αληθώς Ανέστη)!

Κάποιο Πάσχα, λοιπόν, ο Τσάρος Νικόλαος ο Α' ενώ έβγαινε από το ιδιαίτερο γραφείο του, χαιρέτησε το σκοπό, που στεκόταν μπροστά στην πόρτα, λέγοντάς του:

— Χριστός Βοσκρές!

— Άλλα, ο στρατιώτης απάντησε απότομα στον Τσάρο:

— Νιέτ Βοσκρές (Δέν Ανέστη)!

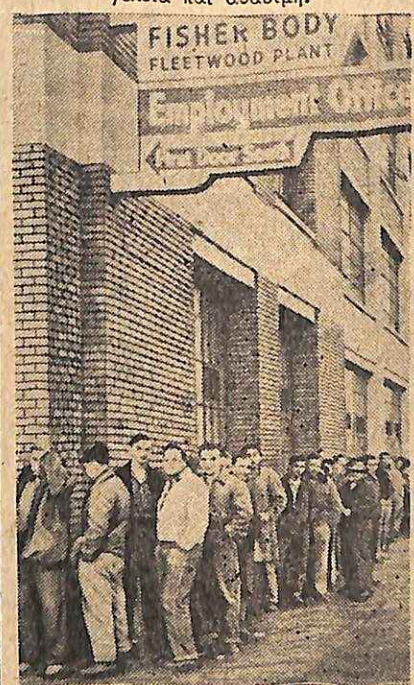
Και, κατόπιν, επειδή ο Τσάρος του ζήτησε εξηγήσεις, του απεκάλεσε τρέμοντας ότι ήταν 'Εβραίος.

Ο Τσάρος στενοχωρήθηκε με το έπαισόιο αυτό. Δεν τιμώρησε βέβαια το στρατιώτη, αλλά διέταξε να μη προσλαμβάνουν πια 'Εβραίους στην αυτοκρατορική φρουρά.

Η ΜΑΡΙ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΤ ΧΩΡΙΖΕΙ
Πριν από ένα χρόνο και άκριως τον 'Ιανουάριο του 1957, μία μυστηριώδης απαγωγή καλλιτέχνηδας αναστάτωσε το Χόλλυγουντ και ολόκληρο τον κόσμο.

Επρόκειτο για τη Μαρί Μακντόναλτ, την οποία οι αστυνομικοί ανακάλυψαν ύστερα από μερικές μέρες λιπόθυμη, ημιζωνη και τραυματισμένη κοντά σ' ένα εξοχικό δρόμο. Η απαγωγή αυτή παρέμεινε μυστηριώδης και μέχρι σήμερα δεν ανεκαλύφθηκαν οι δράστες της. Πρά ημερών η ήθοποιος υπέβαλε αίτησι διαζυγίου στο Τσιντσινάτι του 'Οχάιο κατηγορώντας τον άντρα της Χάρρυ Κάρλ, βασιλέα των υποδημάτων, πως είναι ο διωργαντής της απαγωγής εκείνης. Κατά τον Κάρλ όμως η κατηγορία αυτή είναι γελοία και αβάσιμη.

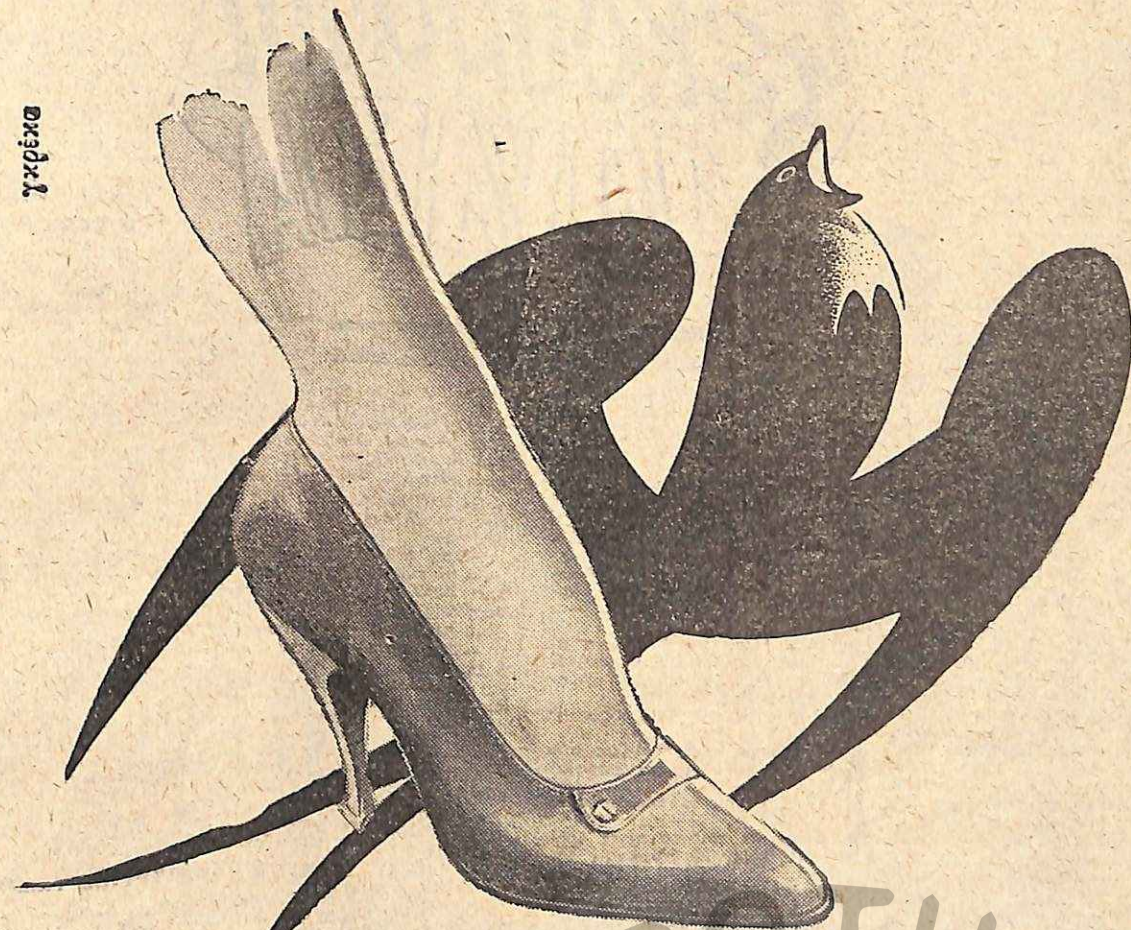

ΑΝΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

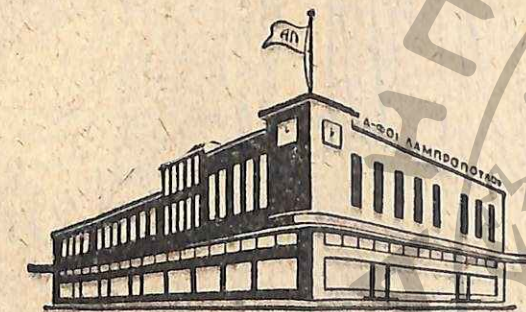
Η αμερικανική οικονομία δοκιμάζει τελευταία σκληρά πλήγματα με την απώλεια των εργασιών πολλών εργοστασίων. Στις 'Ην. Πολιτείες υπάρχουν αυτή τη στιγμή πάνω από 5 εκατομμύρια άνεργοι και όλοι διερωτώνται αν το κακό θα σταματήσει ή αν πρόκειται για την αρχή μιας τρομερής κρίσεως που θα εχί μεγάλο αντίκτυπο και σ' όλο τον ελεύθερο κόσμο.

Ο πρόεδρος 'Αϊζενχάουερ πάντως διαβεβαίωσε το λαό του πως πρόκειται για κάτι το παροδικό. Στη φωτογραφία μας μία από τις τεράστιες ούρες που σχηματίζονται καθημερινά στις πόρτες των γραφείων εύρεσης εργασίας. Όλα αυτά θυμίζουν στους 'Αμερικανούς τη μεγάλη κρίση του 1930.

αρχικά

Υποδήματα
Γυναίκες
Μοντέρνες
Φόρμες

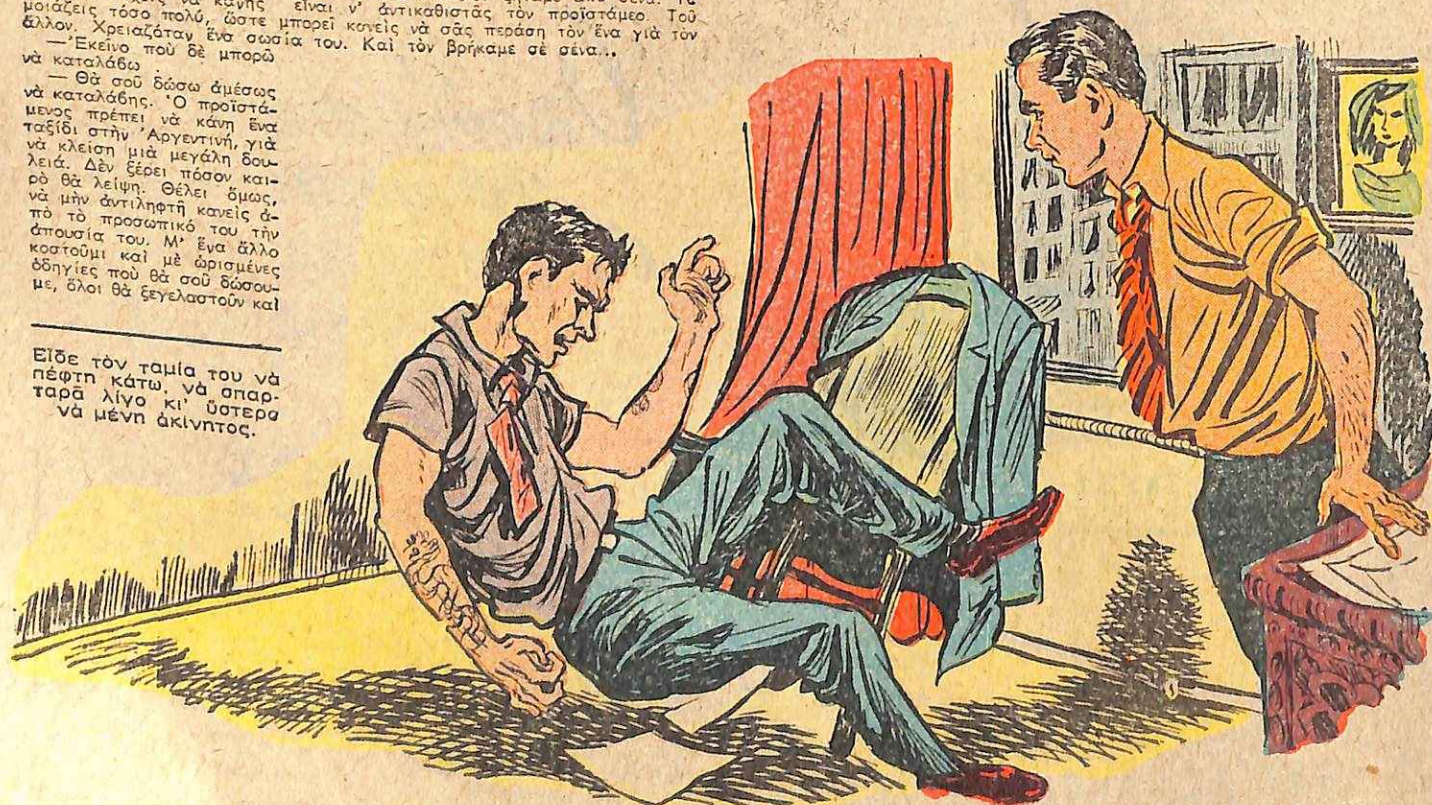
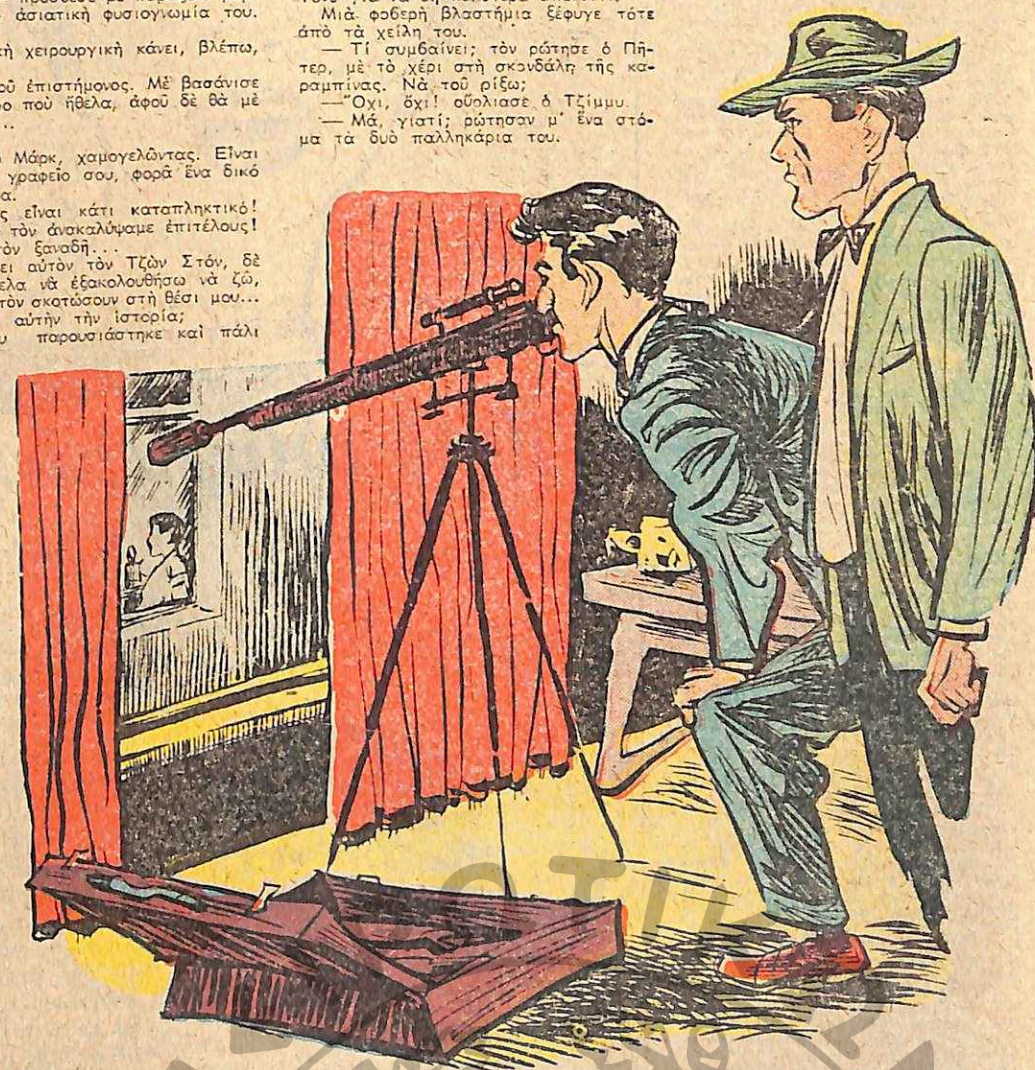
ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

ΝΙΑ,
ΣΕΚΟΥΡΑΒΗ
ΔΟΥΛΕΙΑ

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶδε τὸν ταμίαν τοῦ να
πέφτη κάτω, νὰ σπαρ-
ταρὰ λίγο κι' ὕστερα
νὰ μένη ἀκίνητος.

£5

ΕΧΕΤΕ
αυ
σας.
τείας.
ησεται
ΛΟΣ
97

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στην κούνια

Για την Έφταλία, τη βέρα Συμυ- νία, ούτε τα λαζαρόφωρα που ζύγωνε του Λαζάρου, ούτε το ψάρι κι' ο κολλός που πούχε το Βαγιά, ούτε το Εύχέλαιο που διάβαζε στίγνι τη Μ. Τετάρτη, ούτε ο θιάσος που κανε τη Μ. Παρασκευή μ' αμύγδαλα, ούτε τ' άνοι που σφαζε το Μ. Σάββατο και με το αίμα του ήκανε σταυροί πιά, απ' τσι πόρτες τη είχανε τόσο σπουδαιότητα, όσο η κούνια, που ντούτσε ανή- μωρα το Πάσχα.

Φέτο μάλιστα έ- να παραπάνω, για- τί με τα τραγούδια που θα πη. θα διεκ- περαιώση υποθέ- σεις, θα μεσολογή- ση για έρωτικές διαθέσεις, του δεί- να με την τάδε, θα πικάρη, θα κοπι- μεντάση και θα κοι- νιόνηση.

Κι' έτσι πρωί- πρωί σήμερα, πέ- ρασε ένα καρδό- σκινο, ήβλε την πανακωτή και μόν- ταρε την κούνια

την, πούχε βγάλε νάμ, μέσ' το μαχα- λά κι' όπω είχε το γενικό πρόσταγμα, ήκατε πρώτο τον Ακάκιο, ένα μαθη- τη απ' τη Ριζάρειο σχολή, δθεν για να πη το «Χριστός Άνέστη». Μά εκείνη ή κακούργα πρόβαλε κι' όπως λυμπει, του λέει:

«Κάνε κότσο τά μαλλιά σου να φανή ή όμορφιά σου!»

Ούλες γύρω γέλασαν πονηρά κι' ήποτσε ή μια την άλλη.

Ύστερα, ήκατε στην κούνια μια μι- κρούλα, που δεν έχει προίκα. Κι' ένας υπαρχιελής πούβγαλε το ναυτικό φυλ- λάδιο και την κορτατζάρι. Και τότε τραγουδά μέδους ή πανούργα τό:

«Κι' αν δέ σου δώσ' ή μάνα σου τον Έθνική τό στόλο την Έθνική την Τράπεζα και τον Περαιά δλο...»

Κι' έπειδή είδε τον υπαρχιελή να την έχη άγκαλιά πάνω στην κούνια και να ξεροραλιάζει, συνεχίζει:

«Εί, αγόρι θέλει προίκα, για να παντρευτή, άγιάες δεν περνούν σε τέτοια έποχη».

Τότε πιταφτού, για να του θυμίση πως ή μάνα του ντουνηνάντν δέ θέλει να τον παντρευή χωρίς γτάλι! Και πάλι, ότταν ήκατε στην κούνια, ένας μοναχο- γυιός πλουσιόπαιδο, με μια φτωχούλα πισσιρίκα, που την άγαπά και θα την πάση, για ν' άποδείξη πως ή ανάγκη δη- μιούργησε την προίκα, τραγουδά τό:

«Κι' αν δεν έχης διόλου προίκα πισσιρίκα έχεις γλάστρα...»

Τέλος άρριβαίσει κι' ή καρσινή τη ή γλάστρα, ή κακαθαράκη, πούταν με την Έφταλία στα μαχαίρια και της έίπε:

«Ήρθα κι' εγώ να κάτσω στην κού- νια σου, που τόχω άντέτι για τη μέ- ση μου».

Ευχαρίστως, ξεφώνισε ή Έφτα- λία, κάτσε να σέ' λείψω και να σου τρα- γουδήσω ένα άνταμαυάν!

Κι' άρχισε μ' ούλο την τ' άχτι:

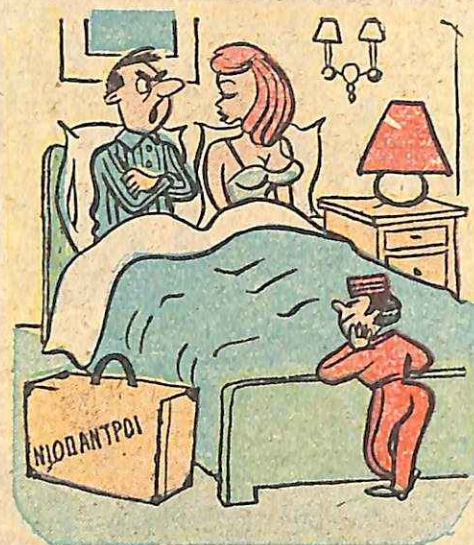
«Κι' όταν σε σκεπάζ' άκόμα ή βερειά του (τάφου πέτρα) άπ' το χώμα θα περσεύη ή γλωσσίδα σου (δύο μέτρα)»

— Ντροπή σου μωρή λωλο-Φταλία! ξεφώνισε ή καρσινή τη και χύμησε να τη γδάση.

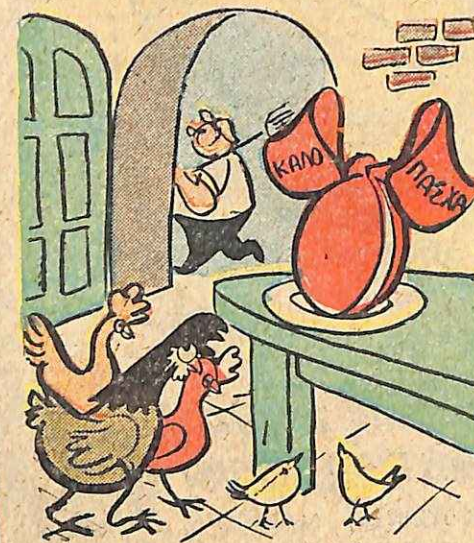
Τότε το σύμπαν σείστηκε, ή κούνια άναποδογύρισε, ή Έφταλία με την πα- νακωτή στ' χέρι την κυνηγά κι' ούλες άπ' το ταραφι, την, σκασμένες στα γέ- λια φωνάζουνε:

— Μπράβο, Φταλία! Άσκ όλοσύν, και του χρόνου!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Δεν του δίνω ούτε δεκάρα πάρα πάνω... Άς μείνη εκεί ως το πρωί!...

— Το καύμενο, θάχη μαγουλάδες!..

— Που άλλου θα σ' εύρισκε;...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Πάσχα

Έφτεος το Σουρπούτσα μου με λέει ότι θέλει Πάσχα στο χωριό έορτασμένο να έκάνουμε.

— Ποιό χωριό, κουζούμ; λέω. Έμεις χίτς χωριό ντέν έχουμε! Έμεις ισπίτι μας Ά- θηνα ένεται.

— Είσαι κουτός, καυμένο Καραμπέτ.

— Γιατί είμαι κουτός, μπέ γιαζέρουμ; — Γιατί όσοι πάνε να κάνουν Πάσχα στο χωριό, έχουν χωριό δικό τους; Έκδρομη πηγαίνουνε οι άνθρωποι!

— Ε, ιστέ το Σουρπούτσα μου ντέν είναι με τά καλά της.

— Κουζούμ, της λέω, τιρελλή ένεσαι; Παλα- θε ένεσαι; Χίτς, μπέ, Πάσχα ήμερα ισπίτι του άφινει κανένας και έκδρομη πηγαίνει:

— Όλος ο κόσμος έτσι κάνει, κουτέ!

— Κουτέ μη με λές, κουζούμ, γιατί αίμας μου κιόφλι μου άνε- θασμένο ένεται. Ά- κούς; Και όποιος κό- σμος ισπίτι του άφι- σμένο έκανε, Πάσχα ήμερα και βουνά έ- παίρνει, τιρελλός έ- νεται.

— Όλος ο κόσμος, λοιπόν, είναι τρελλός;

— Τιρελλός είναι ί- στέ!

— Και έσύ είσαι ο γνωστικός;

— Γνωστικός είμαι ιστέ!

Μά το Θεός, σε λέω, άναγώστη έφέντη, εγώ γνωστικός ένομαι και έσύ αν θέλης πιστεμένο κάνε με, αν θέλης μη με έκά- νης! Έμένα Πασχαλιά Μασκαλιά, ιστέ, ισπίτι μου με ήρεσει, έκκλησιά μου να πι- αίνω—μάλιστα!—όστερα κόκκινα αυγά να τιρώω, παστοურιά φελιάν φιστικ να έτοι- μάζω, καρσάκια ούζο χαζίρια να έκάνω, άφίδα μου άπλωμένο να έκάνω, Χριστός Άνέστη μαζί με το φίλος μου να λέω, ώ- ρα να περνάω.

Τι με λές να πηάινω έκδρομη, γιαζέρουμ; — Ιστέ μια φορά μέσλο νίλα έπαθα άμμια Πάσχα ήτανε. Το Σουρπούτσα μου ντέν το θυμάται άμα εγώ θυμημένο έκάνω. Εί- παμε, το λοιπόν, όλο το κόσμος έκδρομη πηγαίνει και έμεις μαζί μας αυγά θα ίπαίρ- νουμε, άρνι, μαρνι, μεζελλικια, ιστέ έκδρο- μη θα πηαίνουμε.

— Ε, Άφρατα δεν θα περάσουμε;

— Άχ πολύ ώραία! Το Σουρπούτσα μου έλεε.

Το λοιπόν ιστέ Μεάλο Σαββάτο ήτανε άμα έμεις μπουγάλκια μας ήληραμε, στα- θιμο κατεθασμένοι είνιχαμε τειραίνε να ί- παίνομε. Βάι, βάι, βάι, τι ήταν εκείνο μπέ; Άνθρωποι ήτανε, μηρμυκία ήτανε; Τι ήτανε;

— Άνταρες, όναίκες, παιντιά, φελιάν φιστικ, καλάθια, μαλάθια, άνακατεμένα όλα ήτα- νε, ο Ένας από έδω να φωνάζη, το άλλος από εκεί να φωνάζη:

— Νικόσοι! Γάνινη!

— Έεε! Πο έίσαστε;

— Έδω! Τασία το παιδιού! Ποβ είναι το παιδί;

Παιδί ζούρ, ζούρ, έκανε, άλλο χαγόντανε, άλλο ήρισκότανε, όστερα τειραίνω ήλθε, γι- ουροθό έινε, όλοι μέσα ίπίθεις έκάνανε, φωνές, φασαρία, σαματάς, άι το πόδι μου, βάι το χέρι μου, άι το τέτοιος μου, άμάν, τι ήταν εκείνο κουζούμ!

— Σουρπούτσα μου!

— Πο έίσαι, γιάχο;

Σουρπούτσα μου χαμένο έκανε, όστε- ρα μέσα στο τειραίνω ήληρα, πατικωμένο ήτανε, όλοι μαζί άνακατεμένοι σαν σαρι- όελλες ιστέ ταξιδεμένοι είνιχαμε.

— Παναία μου, τι είναι τοτό γιαζέρουμ;

— Πά, πά, πά!

Πά, πά, έκανε το Ένας, πά, πά, πά, έκανε το άλλος, βάι, βάι, βάι, έκανε εγώ και το τειραίνω σαρδελλοκούτι έινε και άσε με κουζούμ, τι έίπεραζήσαμε! Και ότταν ίρτάσαμε:

— Άμύασαν!

— Τι γίνεται τώρα;

— Χριστός Άνέστη έκ νεκουράν άμμια τι βά κάνουμε;

Βροχή με το τουλούμ έριχνε ιστέ, Μούσκαμα ίνιχαμε, παπιά μισιά, πολύ ώ- ραία Χριστός Άνέστη έκάναμε! Και όλα αυτά τόσος Σουρπούτσα ξεχασμένα έ- κάνει και σε λέει πάλι Πάσχα έκδρομη βά έκάνουμε. Τι λές γιαζέρουμ; Από ισπίτι μου ξεκολλημένος ντέν έκάνω. Ιστέ μπου!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Πόσιμο νερό ΑΠΟ ΤΗΝ

Με την θερμότητα, τον ήλε- κτρισμό και τον ήλιο

ΕΙΝΑΙ ένα παλιό άνειρο της ανθρωπό- τητος να γίνη πόσιμο το θαλασσινό νερό—κι' όχι μόνο πόσιμο, αλλά και κατάλληλο για πότισμα. Θά ήταν εύ- λογία Θεού για εκατομμύρια κατοίκους ά- νύδρων χωρών, που βρίσκονται δίπλα στη θάλασσα, κι' όμως δε μπορούν να ξεδιψά- σουν, ούτε και να ποτίσουν τη γή τους.

Φαίνεται λοιπόν πως ή μέρα αυτή πλη- σιάζει. Πεντακόσιες χιλιάδες άνθρωποι περί- που πίνουν ήδη νερό βγαλμένο άπ' τη θά- λασσα. Είναι οι ναυτικοί, οι έπιβάτες και οι πλήρωμα όλων σχεδόν των υπερωκε- ανίων, οι κάτοικοι του Κουβαίτ, στον Περσι- κό Κόλπο και οι πληθυσμοί δυό νησιών της Καραϊβικής.

Ο αριθμός τους αύξάνει δε συνεχώς, όσο τελειοποιούνται οι μέθοδοι για την άπαλα- γη του θαλασσινού νερού άπ' το άλάτι του.

Η παλαιότερη και πιο συνηθισμένη μέθο- dos παραγωγής πόσιμου νερού άπ' το θα- λάσσιο είναι ή άπόσταξη. Βράζουν δηλαδή το άλμυρο νερό μέσα σ' ένα κλειστό καζάνι. Το νερό γίνεται άτμος, που συμπυκνώνεται σ' ένα ψυγείο και τρέχει μέσα σ' ένα άλλο δοχείο, άπομένει δε μέσα στο καζάνι το ά- λάτι. Όλα τα πολυμικά σκάφη και σχεδόν όλα τα έμπορικά διαθέτουν μια συσκευή ά- ποστάξεως νερού, για κάθε ένδεχόμενο.

Οι κάτοικοι του Κουβαίτ, κοντά στον Περσικό Κόλπο, έπιναν επί αιώνες νερό γλυ- φό, ύφάλμυρο, άπ' τα πηγάδια τους. Το 1950, ή εταιρεία που έκμεταλλεύεται τις πλούσιες πετρελαιοπηγές αυτής της χώρας, εγκατέστησε έξη μεγάλους άποστακτήρες, που παράγουν 2,900 κυβικά μέτρα πόσιμο νερό την ήμερα. Άφού δοκίμασε το νερό αύ- τό ο σείκης του Κουβαίτ παράγγειλε 10 τέ- τοια μηχανήματα για την πρωτεύουσά του. Έτσι, οι ύπηκοοί του έχουν τώρα στη διά- θεσί τους 20.000 κυβικά άριστο πόσιμο νε- ρό την ήμερα, βγαλμένο άπ' τη θάλασσα.

Κάτι άνόητο έγινε και στα νησιά Κιου- ρασό και Άρούμπα της Καραϊβικής, που βρίσκονται 60 μίλια μακριά άπ' τις άκτές της Βενεζουέλας. Έκεί, ή βροχή εξατμίζεται άμέσως μόλις πέση στο έδαφος, που τόχει πυρώσει ο ήλιος. Δεν προστάνει λοιπόν να τροφοδοτήση τα ύπόγεια ύδροφόρα στρώμα- τα. Έτσι, το νερό ήταν κάτι πολύτιμο σ' αυ- τά τα νησιά. Ίδιως στην έποχή της Ήρα- σίας, ή τιμή του κυμαίνεταν από 1 ως 10 δολάρια το κυβικό!

Στα τελευταία όμως χρόνια, εγκαταστά- θηκαν κι' εκεί μηχανήματα άποστάξεως, που παράγουν τώρα εκατομμύρια κυβικά νερό, ύπεραρκέτο για τις ανάγκες των κατοίκων.

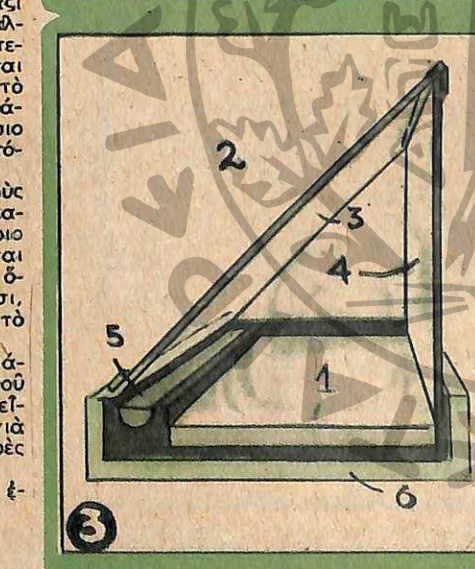
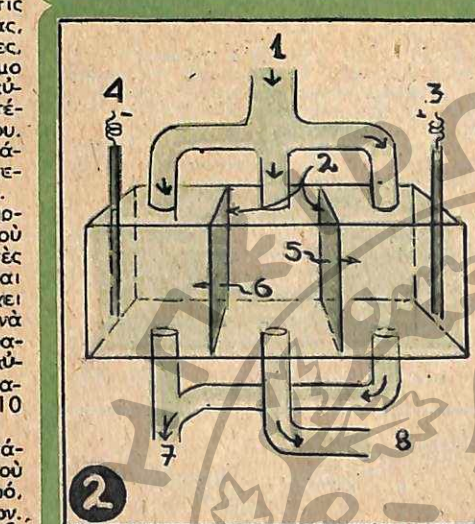
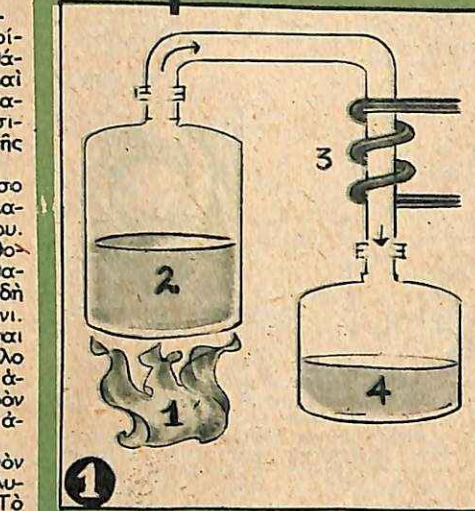
Έντελώς διαφορετική από την άπόσταξη είναι ή καινούργια μέθοδος της «ιονανταλ- λής». Όπως έόρουμε, το άλάτι που πε- ριέχεται στο θαλασσινό νερό, άποτελείται από χλώριο και ιάτριο. Όταν λοιπόν το νερό αυτό περνάει με μικρή ταχύτητα άνά- μεσα σε δυό ήλεκτρικούς πόλους, το ιάτριο του άλατιού κινείται προς τον άρνητικό πό- λο και το χλώριο προς το θετικό.

Αν τώρα άνάμεσα στο νερό και στους πόλους ύπάρχουν ειδικές περγαμνές ή πλα- στικές μεμβράνες, το ιάτριο και το χλώριο περνάνε μέσα άπ' αυτές και κατευθύνονται προς τους δυό πόλους, χωρίς να μπορούν ό- μως να έναναμιώσουν προς τα πίσω. Έτσι, το νερό μένει καθαρό, άπληγμένο άπ' το άλάτι.

Η ποσότης του ήλεκτρισμού που χρειά- ζεται, έξαρτάται άπ' την περιεκτικότητα του νερού σε άλάτι. Η μέθοδος λοιπόν αυτή εί- ναι φτηνότερη και άποτελεσματικότερη για νερά ύφάλμυρα (που περιέχουν 3—30 φορές λιγότερο άλάτι άπ' τη θάλασσα).

Τέτοιες συσκευές λειτουργούν ήδη μ' έ-

θαλάββα

πιτυχία σε διάφορα μέρη της Άμερικής, στην Άφρική και στην Αυστραλία. Επίσης στη νήσο Μπαχρεϊν του Περσικού Κόλπου και στα τρία «τεχνητά νησιά», τα άγκυροβολη- μένα έξω άπ' τις άκτές του Τέξας, όπου σταθμεύουν συνεχώς 100 αεροπόροι.

Άλλα και τα ύφάλμυρα νερά που άνεβά- ζουν οι άντλίες μέσα άπ' τα χρυσωρυχεία της Νοτίου Άφρικής, καθαρίζονται μ' αυτή τη μέθοδο και χρησιμοποιούνται ύστερα για πότισμα, ενώ άλλολιές θα ήταν άχρηστα και βλαβερά μάλιστα για τα γύρω άγροκτήμα- τα. Οι εγκαταστάσεις αυτές είναι οι μεγα- λύτερες του κόσμου, μ' άπόδοσι 12.000 κυ- βικών την ήμερα και με κόστος 3 δολαρίων το κυβικό.

Τέλος, ο ήλιος εξατμίζει διασεκατομμύρια κυβικά μέτρα νερό κάθε μέρα, άπ' τις θά- λασσες, τις λίμνες, κλπ. Δε θα μπορούσε να μαζευτεί και να χρησιμοποιηθεί μια ποσότης άπ' το νερό αυτό;

Υπάρχει μια συσκευή που το έπιτυγχά- νει, εύκολα και άδύπανα. Όφείλεται κυρίως στην Άμερικανίδα δοκτορέσσα Μαρία Τέλ- κε, διευθύντρια του Ήλιακού Έργαστηρίου του Πανεπιστημίου της Ν. Ύόρκης.

Στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ή έπι- στήμη αυτή έπινόησε μια φορητή συσκευή, που παρήγε περίπου 1 κιλό πόσιμο νερό την ήμερα από τη θάλασσα, με τη θερμότητα των ήλιακών ακτίνων. Είχαν μάλιστα έφο- διασθή τότε με τέτοιες συσκευές όλοι οι Ά- μερικανοί αεροπόροι, για να τις χρησιμο- ποιούν όταν ένα άτύχημα τους άνάγκαζε να πέσουν στη θάλασσα.

Αργότερα, ή δοκτορέσσα Τέλκε τελειο- ποίησε τη συσκευή της. Στην άπλούτερη μορφή της, άποτελείται από ένα άπλόστο και ρηχό δοχείο, με έπιφάνεια μισού τετραγω- νικού μέτρου, σκεπασμένο μ' ένα λοξό τζά- μι. Ο ήλιος ζεσταίνει το άλμυρο νερό που ύ- πάρχει στ' δοχείο. Οι ύδρατμοί συμπυκνών- νονται στην έσωτερική έπιφάνεια του τζά- μιού, κυλάνε και πέφτουν μέσα σ' ένα σύ- λακι που βούσκεται από κάτω.

Η άπόδοσι μιας τέτοιας συσκευής είναι περί τα 4 κιλά πόσιμο νερό την ήμερα, όταν ύπάρχη ήλιακάδα. Τις ήμέρες της συννεφιάς, φτάνει τα 2 κιλά περίπου.

Στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, λει- τουργούν έδω και 3 χρόνια πέντε συσκευές αυτού του τύπου, που έχουν συνολική έπι- φάνεια 100 τετραγωνικών μέτρων και άπο- δίδουν 400 κιλά νερό την ήμερα.

Επίσης στη Σαχάρα ύπάρχουν σε λει- τουργία 120 τέτοιες συσκευές, που καθαρί- ζουν το ύφάλμυρο νερό.

Ίδιαιτέρη ενδιαφέρουσα έδειξε για τη μέ-θοδο της δοκτορέσσας Τέλκε ή Κυβέρνησι της Αυστραλίας. Γιατί, σ' αυτή την ήπειρο, οι δυνατοί άνεμοι μεταφέρουν το θαλασσι- νό άλάτι σ' άρκετή άπόστασι άπ' τις άκτές. Το έδαφος έμποτίζεται μ' αυτό και τα πη- γάδια, καθώς και τα ποτάμια άκόμη, γίνον- ται ύφάλμυρα. Έχει έκδοθη λοιπόν ένα βι- βλίο με οδηγίες για τους Αυστραλούς κτη- νοτρόφους, ώστε να σπείνουν μόνοι τους ή- λιακές συσκευές και να έξασφαλίζουν έτσι πόσιμο νερό για τα κοπάδια των προβάτων τους.

Τέλος, γίνονται προσπάθειες για την ά- παλλαγή του θαλασσινού νερού άπ' το άλά- τι με την ισχύή ψύξε- του. Πράγματι, όταν παγώνει ή θάλασσα, οι κρύσταλλοι του πά- γου άποτελούνται από καθαρό νερό. Το ά- λάτι άποχωρίζεται και μένει κολλημένο στο έξωτερικό των κρυστάλλων αυτών. Το πρό- βλημα όμως είναι πως ν' άφανισθεί από εκεί.

Υπάρχει άκόμα και ή μέθοδος της Συρακούσας της Άμερικής ένα μικρό πειραματικό έργο- στάσιο, που παράγει 50 κιλά καθαρό νερό την ώρα μ' αυτή τη μέθοδο.

1.—Η μέθοδος παραγωγής ποσιμου νερού με άπόσταξη του θαλασσινού. 1) Θερμότης. 2) Θαλασσινό νερό που βράζει και εξατμίζε- ται. 3) Άτμοι ακολουθούν την κατεύθυνσι του βέλους και ύγροποιούνται στο ψυγείο (3). Το άλάτι μένει στο άρχικό δοχείο, έ- νω το πόσιμο νερό συγκεντρώνεται σε άλ- λο δοχείο (4). 2.—Άφολάτωσι του νερού με την μέθοδο της «ιονανταλλής». 1) Θαλασσινό νερό. 2) Μειβράνες. 3) Θετικό πόλος. 4) Άρνητικός πόλος. 5) Ίόντα χλώ- ριου. 6) Ίόντα ιατρίου. 7) Άλμη (έμπλω- τιμένη σε άλάτι). 8) Πόσιμο νερό. 3.—Η- λιακή συσκευή παραγωγής ποσιμου νερού. 1) Άλμυρο νερό. 2) Άκτικές ήλιου. 3) Τζάμι. 4) Άντανακλίστηρ. 5) Πόσιμο νερό. 6) Θερμική άπομόνωσι.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

ΟΙ ΑΕΣ οί καινούργιες ανοιχτάτικες επιδείξεις μόδας, στο Παρίσι και στη Φλωρεντία, παρουσίασαν τα πρώτα εμπριμέ μοντέλα. Κυρίαρχον τα μικρά σχέδια γενικά και το «ντεσέν», που επικρατεί περισσότερο για τα πρώτα εμπριμέ της εποχής, είναι το «πουαντιγιέ». Επίσης, άρκετα «πτι-καρρά» σε παρόμοιους ζωηρούς συνδυασμούς χρωμάτων.

Η γραμμή των νέων εμπριμέ μοντέλων είναι η γραμμή «Τραπέζ» και η καινούργια ίδια γραμμή, που σφίγγει κάτω από τους γοφούς.

Συντηρίζονται όμως πολύ και τα απλά ίσια φορεματάκια, όπως και τα φορέματα με φούστα δλο πιέττες, στα οποία όμως τονίζεται ιδιαίτερος ή μοντέρνα λεπτομέρεια του κορσάκ ή του ντεκολτέ.

Το πρώτο φιγουρίνι μας είναι ένα ψεύτικο «ντε-πιές» με ανοιχτό ντεκολτέ, το οποίο κλείνει εμπρός με ένα πλαστρον «μοντεστί», όπως ονομάζεται, και μένει ανοιχτό πίσω στην πλάτη.

Το υπ' αριθ. 2 μοντέλο είναι ένα χρωματιστό «πτι-καρρά» σε μοντέρνα ίσια γραμμή, που σφίγγει κάτω από τους γοφούς με μια ζώνη που βγαίνει από τις ραφές και δίνει χαμηλά εμπρός. Το φόρεμα κομψώνει από πάνω ως κάτω, έχει δε κλειστό ανοιχτή για λαιμού και είναι ξεμανίκωτο. Το μοντέλο της νέας αυτής γραμμής, είναι από τα αντιπροσωπευτικότερα του είδους του, αλλά χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί ελάχιστα καλακείει το γυναικείο σώμα. Μόνο στις πολύ λεπτές και υψηλές γυναίκες πηγαίνουν τα μοντέλα αυτά της καινούργιας μόδας και απαιτείται σιλουέττα κομψού μανκεν, για να ανθέξη την πρωτοτυπία της γραμμής του.

Το υπ' αριθ. 3 μοντέλο γίνεται από «πουαντιγιέ» μεταξωτό ύφασμα και είναι σε στυλ «Τραπέζ». Το κορσάκ είναι ίσιο και κατεβαίνει χαμηλότερα από τη μέση. Μια λοξή φάσα, τοποθετείται διπλή και καταλήγει σε δέσιμο, στο πλάι, για να υπογραμμιστεί το σημείο που τελειώνει το κορσάκ και αρχίζει η φούστα. Ο γιακάς και οι μανσέτες του ωραίου μοντέλου είναι από δαγκάντζα άσπρη. Όσο για τη φούστα, όπως βλέπετε και στο φιγουρίνι μας, έχει βαθιές λοξές πιέττες, τριγύρω, που ανοίγουν προς τα κάτω, για να σχηματιστεί η μοντέρνα γραμμή του στυλ «Τραπέζ», που τόσο επίμονα λανσάρεται τελευταία στο Παρίσι.

Οι μονόχρωμες φάσες καθώς και οι τρέσες συντηρίζονται έφετος πολύ και όλα σχεδόν τα μοντέρνα εμπριμέ γαρνιρούνται με διάφορα ρελιάζματα.

Τα μονόχρωμα φορέματα πάλι ρελιάζονται με φάσες εμπριμέ και ο συνδυασμός του εμπριμέ με το σκέτο ύφασμα, θεωρείται έξαιρετικά μοντέρνος και πολύ κομψός.

Οι εμπριμέ φάσες έχουν συνήθως φάρδος 2—2½ πόντων και

μπαινεί άσορτι ζώνη, φαρδιά, που «ντραπάρει» στη μέση και δίνει πλάι ή εμπρός.

Μια χαριτωμένη «νουδωπέ» είναι τα εμπριμέ καλοκαιρινά καπέλλα, τα οποία γίνονται άσορτι με το φόρεμα ή το «ντε-πιές».

Τα μονόχρωμα φορέματα, που ρελιάζονται με εμπριμέ καπέλλα από το ύφασμα της γαρνιτούρας.

Και τα ανσάμπλ, τα αποτελούμενα από εμπριμέ φόρεμα και μονόχρωμο ανοιχτάτικο επανωφόρακι, χρησιμοποιούν το ίδιο εμπριμέ του φορέματος για φόρα του επανωφοριού. Έτσι, όταν ανοίγν το επανωφόρι, κατά το περπάτημα, δημιουργείται ένα κομψότατο σύνολο αντιπροσωπευτικό της ανοιχτάτικης μόδας 1958.

ΝΥΦΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ 1958

Το νυφικό, το φόρεμα, που ονειρεύεται να φορέσει κάθε κοπέλλα, έχει αφάνταστα απλοποιηθ.

Η γραμμή των μοντέρνων νυφικών είναι απλή και το κυριώτερο είναι πώς γίνονται κοντά.

Η μόδα του νυφικού που έφτασε ως κάτω στη γη, πέρασε πια και μόνον ελάχιστα νυφικά φορέματα γίνονται έφετος μακριά.

Το καινούργιο στοιχείο της μόδας, για τα μακριά νυφικά φορέματα είναι ότι έχουν κοντό μανίκι και κοντό γάντι. Ένώ τα κοντά νυφικά έχουν, ως συνήθως μανίκι ¾ μάρκας και μακρύ γάντι που καλύπτει το γυμνό σημείο του χεριού.

Η αντίθεσι αυτή, δίνει μια χαριτωμένη πρωτοτυπία στο νυφικό ντύσιμο, που γίνεται έτσι πρακτικότερο και μπορεί εύκολα να φορεθ.

Το νυφικό φόρεμα και ως κοντή τουαλέττα βραδυνη, μετά το γάμο.

Το μακρύ νυφικό φόρεμα παίρνει κάποια υπερβολική επισημότητα, ασυμβίβαστη με την εποχή μας και μετά το γάμο δύσκολα μπορεί να χρησιμοποιηθ, χωρίς να φαίνεται πώς είναι το «νυφικό» της γυναικας, που το φορεί.

Το κοντό νυφικό 1958 ποικίλλεται εύκολα και αλλάζει άσπ, άσκει να γαρνιρισθ με έναν φιόγκο ζωηρού χρώματος, ένα λουλούδι ή ένα χρωματιστό μισοφόρι από μέσα.

Κάτω από ένα κοντό νυφικό, από δαντέλα π.χ. συντηρίζεται πολύ ένα μεσοφόρι σε διαφορετικό χρώμα και κατά προτίμηση «τοιμπά». Μπορεί επίσης να φορεθ και κάτω από, ως βραδυνη τουαλέττα και γαρνιρισμένο μόνο, στη μέση ή στο κορσάκ, με βελούδινο φιόγκο με πολύ μακριές άσες, ή ένα πελώριο χρωματιστό λουλούδι ή και τα δύο μαζί.

Μια καινούργια ιδιοτροπία της νέας μόδας είναι τα χρωματιστά νυφικά, σε χρώματα παστέλ. Τα περισσότερα ανοιχτάτικα νυφικά που παρουσιάσαν οι μεγάλοι οίκοι μόδας, στο Παρίσι, ήταν κιτρινωπά και γκρι.

Τα γκρι νυφικά είναι η τελευταία νεωτεριστική έκδοσι της μόδας 1958 και γαρνιρονται με άσπρο και ρόζ.

Μια και μιλάμε όμως για νυφικά, δε μπορούμε να μην αναφέρουμε και τη μόδα του πέπλου, που εμφανίζεται διαφορετική από κάθε άλλη φορά.

Η ύψη θα βάλει βέβαια το πέπλο όπως της πηγαίνει καλύτερα

1) Μοντέρνο εμπριμέ, σε απλό στυλ, με το «ντεκολτέ» στην πλάτη της μόδας 1958. 2) «Πτι καρρά» νεωτάτου τύπου και γραμμής, το οποίο σφίγγει κάτω από τις «άνες». 3) Κομψό μοντέλο «πουαντιγιέ» σε στυλ «τραπέζ» γαρνιρισμένο με άσπρη δαγκάντζα.

1) Μοντέρνο νυφικό με μακριά φούστα και κοντό μανίκι-ψιμπί. 2) Κοντό νυφικό, από άσπρη δαντέλλα, το οποίο έχει μανίκι μακρύ. 3) Ο καινούργιος τρόπος, που φοριούνται, τα πέπλα και ανθοδέσμη χρωματιστή.

και ανάλογα με τον τύπο της.

Οι κοντές νυφικές πρέπει να ψηλώσουν. Οι πολύ ψηλές να μετριάσουν το ανσάμπλ τους και μάλιστα όταν ο γαμπρός είναι πίο κοντός από τη νύφη.

Όσες πολύ έχουν μεγάλο και φα-δύ πρόσωπο, θα ρίξουν το πέπλο δεξιά-αριστερά, για να καλύψουν τα πλάγια. Οι άλλες, με το μικρό προσωπάκι, θα φορέσουν το πέπλο προς τα πίσω και θα αφήσουν το μέτωπο και το εμπρός μέρος των μαλλιών να φαίνονται.

Όλοι όμως αυτοί οι τρόποι, που θα φορεθ το πέπλο, πρέπει να είναι σύμφωνοι και με τη νέα μόδα.

Όπως βλέπετε και στα φιγουρίνια που σας δίνουμε, είναι περιεργη ή μοντέρνα τεχνοτροπία, που φοριέται το πέπλο στο κεφάλι της νύφης και μάλιστα γαρνιρεται ακόμη και με χρωματιστά τριαντάφυλλα, άσορτι με το νυφικό μπουκέτο.

Όπως διαπιστώνετε και μόνες σας, από τις κομψές ύφες, που βλέπετε, τα νυφικά μπουκέτα της μόδας 1958 γίνονται από χρωματιστά λουλούδια και όχι από κάτασπρους κρίνους, όπως άλλοτε.

Επίσης η σύνθεσι της ανθοδέσμης της νύφης είναι λιγώτερο τυπική, και αν δεν είχε τριγύρω το τουλίνο δέσιμο, θα έμοιαζε με μία οποιαδήποτε ωραία ανθοδέσμη, με λίγα και εκλεκτά λουλούδια της εποχής.

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Η μόδα της κορδέλλας, ως γαρνιτούρας, δεν περιορίζεται μόνο στα φορέματα, τα ταγιέρ, τα επανωφόρια και τις μοντέρνες ανοιχτάτικες μπλουζίτσες, αλλά επεκτείνεται και στα εσώρρουχα.

Έτσι βλέπουμε πυτζάμες και νυχτικά γαρνιρισμένα με κορδέλλα ζωηρού χρώματος και μάλιστα κορδέλλα από βελούδο και όχι από σατέν ή ταφτά.

Επίσης οι βελούδινες γαρνιτούρες των μοντέρνων εσώρρουχών είναι σε πολύ διαφορετικά χρώματα από άλλοτε.

Τα σιέλ, τα ρόζ και όλα τα άχνα χρώματα του κουφέτου, με τα οποία γαρνιρίζαν άλλοτε τα εσώρρουχα, δε συντηρίζονται καθόλου πια. Τα χρώματα της μόδας για τις κορδέλλες των εσώρρουχών είναι το μπλέ, το μαύρο, το κόκκινο και όλα τα πράσινα από το «βέρο-άμάντ» και μέχρι το παπαγαλί και το σκούρο πράσινο.

Οι βελούδινες κορδέλλες στα εσώρρουχα μπαίνουν δετές ή περαστές. Άλλοτε δηλ. είναι φαρδιές και δένουν φιόγκο στην άκρη του μπτερου ντεκολτέ και άλλοτε στενό βελούδινο κορδελάκι, το οποίο περ.ά μέσα σε «τρού-τρού» και δίνει μια πολύ ρομαντική νότα στο κομψό γυναικείο εσώρρουχο.

Γενικά, τα εσώρρουχα έφετος γίνονται σε παλιό στυλ, τόσο από άποψως γραμμής, όσο και ύφασματος. Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται για εσώρρουχα έφετος είναι κυρίως τα βαμβάκερα.

Τα λινά και οι βατίστες βρίσκονται στην ημερησία διάταξι της μόδας και γενικά όλα τα βαμβάκερα ύφασματα, που για το λόγο αυτό γίνονται και «ένφρουασάμπλ».

Όλοι οι οίκοι γυναικείων εσώρρουχων λανσάρουν τα νέα μοντέλα τους σε στυλ 1900 πράγμα που δίνει γοητεία και αφάνταστη θηλυκότητα στη σύγχρονη γυναίκα.

Βολάν, «τρού-τρού» φιογκάκια και κάθε άλλη κακέτυχη γαρνιτούρα χρησιμοποιείται πλούσια έφετος, για να στολίστ τα νέα εσώρρουχα της τελευταίας μόδας.

Είναι τόσο η κίνησι που γίνεται για την επικράτησι του βαμβάκερου ύφασματος, για την κατασκευή εσώρρουχών, ώστε οι μεταξοβιομηχανίες αρχίζουν να άπτεχουν σοβαρά και αναγκάζονται να δημιουργούν ποιότητες από μεταξωτή κλωστή, που α-

1) Βατιστένο νυχτικό, γαρνιρισμένο με φιόγκο από μαύρο ή τπό βελουδάκι. 2) Μοντέρνα πυτζάμα, η οποία γαρνιρεται με κεν-παντελόνι και φιογκάκια από βελούδο. 3) Νυχτικό με «τρού-τρού» και μαύρο βελουδάκι.

πομμουται το βαμπακι.

Αλλά παρ' όλα αυτά τα βαμπακερά υφάσματα, προς το παρόν τουλάχιστον, θεωρούνται ασυνανγώνιστα, γιατί θεωρούνται κομψότερα και πιο δροσερά. Ταιριάζουν δε και περισσότερο προς τα μοντέρνα σχέδια, του... παλαιού στυλ.

Ακόμη και τα κυλοτάκια της μόδας, δε γίνονται πια από ζέρευ, αλλά από βατίστα ή λινό και γαννίρονται με «τρού-τρού» και βελουδάκι μαύρο ή χρωματιστό.

Επίσης τα κεντήματα του πήχεως που τόσο συνηθίζονται εφέτος, στα εσώρουχα, συνδυάζονται κοκκίτικα με τα βελουδάκια και γενικά την τεχνοτροπία 1900, που επιβάλλει ή νέα μόδα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Η μόδα του 1958 αποδίδει μεγάλη σημασία στα χρώματα, που θα φορεθούν την άνοιξη και το καλοκαίρι.

Στην πρώτη σειρά των μοντέρνων χρωματισμών, που θα συνηθιστούν εφέτος είναι όλη η γκάμα του μπλέ.

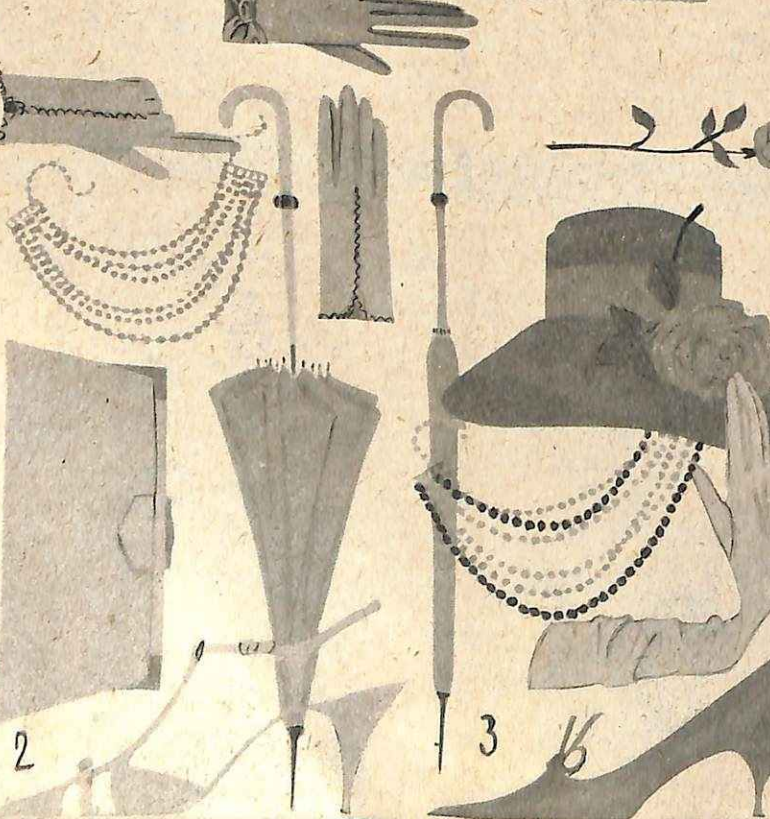
Αρχίζει από το μπλέ μαρβί ή «λαβάντ» και περνά σε όλους τους ανάλαφρους τόνους του γαλάζιου ή του ζωηρού μπλέ, σαν το βυθό της θάλασσας.

Θα φορεθί επίσης το κοραλί χρώμα, το «σαμόν» και το κόκκινο της γαρίδας.

Ιδιαίτερη προτίμηση δείχνει η νέα μόδα προς τα διάφορα κόκκινα των φρούτων, όπως της φράουλας, του κερασσιού κλπ.

Οι συνδυασμοί δε των χρωμάτων, που γίνονται εφέτος είναι εξαιρετικά κομψοί και πολύ περιέργοι.

Το φωτεινό μπλέ γαννίρεται με το «σαμόν», το κόκκινο της φράουλας, με το πορτοκαλί, το φυστικό με το πράσινο, το μπλέ μαρβί με το μωβ. Γίνονται και άλλοι περιέργοι συνδυασμοί, που εν τούτοις δεν παραφεύουν καθόλου, εφόσον είναι της μόδας.

Άνοιξιάτικο μπρετόν από σκούρα ψάθα μ' ένα τριαντάφυλλο για γαννίρισμα.

Φυσικά, οι διάφοροι αυτοί συνδυασμοί είναι αρκετά τολμηροί και εύκολα μπορούν να αποτελέσουν παραφάνια, αν δεν προσέξω κανείς την απόχρωσι που θα χρησιμοποιήσει, από το κάθε χρώμα, για να σχηματίσει το μοντέρνο συνδυασμό.

Η ποικιλία των χρωμάτων είναι μεγάλη εφέτος και εξαιρετικά χαρούμενοι οι χρωματισμοί. Χρειάζεται όμως μεγάλη προσοχή στην έκλογη τόσο του χρώματος, που θα φορέσει κάθε γυναίκα όσο και του συνδυασμού.

Ένας άλλος μεγάλος κίνδυνος για τη γυναίκα, που δεν είναι βεβαία στο γούστο της, είναι η πολυχρωμία που επικρατεί, εφέτος, στο γυναικείο ντύσιμο.

Γι' αυτό, αν θέλετε να ξεφύγετε από την αισθητική δυσκολία, διαλέγετε ουδέτερα χρώματα ή ένα μονάχα ζωηρό χρώμα και όλα τα άλλα «ήσυχα» ή άσπρα και μπλέ.

Το μπλέ και όλα τα ζαχαριά και οι αποχρώσεις του σπάνγυου, χρησιμοποιούνται πλούσια, κυρίως ως βοηθητικά χρώματα.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνά κανείς κομψή γυναίκα, είναι να μη ντύνεται χτυπητά, «τρελλά», όπως λέει ο λαός, γιατί τότε γελοιοποιείται.

Παράλο ντύσιμο μπορεί και επιτρέπεται να κάνει μόνο μία εξόχου κομψότητα γυναίκα. Αλλά και πάλι δεν είναι αρκετό μόνον αυτό. Πρέπει το χτυπητό ή παρδαλό ντύσιμο να φορεθί ελάχιστα και σε σπάνιες ευκαιρίες.

Οι γυναίκες που ράβουν μετρούμενα πράγματα, για να είναι ντυμένες μοντέρνα και κομψά κάθε νέα εποχή, πρέπει να είναι εξαιρετικά προσεκτικές στο ζήτημα της συνδυασμού των χρωμάτων που θα φορέσουν.

Επίσης το μαύρο με άσπρη γαννιτούρα «σκληραίνει» τη φυσιογνωμία και είναι προτιμώτερο να το αποφεύγουν οι γυναίκες, που έπαυσαν να βρίσκονται στην πρώτη νεότητα.

Αντιθέτως το μπλέ με το άσπρο «γλυκαίνει» το πρόσωπο και δίνει νεανικότητα στην έκφραση.

Το μπλέ με το άσπρο είναι ο κομψότερος συνδυασμός για την άνοιξη και πηγαίνει σε όλες γενικά τις γυναίκες και σε κάθε ηλικία. Σύμφωνα με τις απαιτήσεις της καινούργιας μόδας, το μπλέ, εφέτος την άνοιξη, γαννίρεται με ανοιχτότερο μπλέ ή με μωβ.

Το πράσινο της έλιάς, το «σαρτέζ», όπως το λένε οι Γάλλοι σε συνδυασμό με άσπρο ή ως γαννιτούρα σε άλλα χρώματα είναι το χρώμα που βάσει τη σφραγίδα της άνοιξιάτικης μόδας 1958.

ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ ΚΑΙ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Σωστή επανάσταση στα καπέλλα εφέτος! Θάλαγε κανείς πως έπειτα από μία περίοδο ανηπαρείας, που δημιουργούσε το τόσο περιορισμένο μέγεθός τους, τα καπέλλα αποφάσισαν να πάρουν διαστάσεις, για να επληθύνουν.

Γιατί είναι γεγονός ότι όλα τα καπέλλα εφέτος είναι μεγάλα και αυτά που έχουν κατεβαστά μπάρ, και τα κλώσ και τα μπρετόν

1) Συνδυασμοί από τσάντες με γάντια της τελευταίας μόδας. 2) Γάντια, τσάντα, γόβες του ίδιου χρώματος. Όμπρελλα που έχει το χρώμα του κολλιέ. 3) Διάφοροι συνδυασμοί καπέλλου, κολλιέ, όμπρελλας, γόβας.

1) Χαριτωμένο ντέ-πιές για κοριτσάκι 3-4 χρόνων. 2) Έπανω-φοράκι ραγκλάν γαννιρισμένο με γαζιά. 3) Φορεματάκι από ριγώτο λαϊνάς ή κοτονάντ για κοριτσάκι 3 χρόνων. 4) Κοστούμακι από ανοιχτόχρωμο λαϊνάς με κουφώπια πίσω και μαρτεγκάλ. 5) Χαριτωμένο φορεματάκι σεμζιέ από λεπτότατο λαϊνάς για κοριτσάκι 9-10 χρόνων.

και τα κανονιέ, ακόμη και τα μπρετέ. Και αυτά είναι μεγάλα. Ιδιαίτερας στα φετεινά κλώσ βλέπουμε τον νεωτερισμό ότι τα μπάρ τους σχηματίζουν κανονιέ. Έχουν τους τεπέδες ψηλούς και γαννίρονται ως επί το πλείστον με μία κορδέλλα. Κάποτε μαζί με την κορδέλλα βλέπουμε και ένα άνθος ή μικρό μπουκετάκι. Μαζί με τα κλώσ θα δούμε και πολλά μπρετόν με τα μπάρ τους αρκετά μεγάλα. Σ' αυτά το άνθος ή το μπουκετάκι ταποθετούνται κάτω από το σπικωτό μπάρ πολύ χαμηλά, τόσο, ώστε σχεδόν να ακουμπά λίγο στο μέτωπο.

Οι φάβες βέβαια έχουν τα σκήπτρα, αλλά τις πρώτες άνοιξιακές ημέρες η μόδα συμβουλεύει πολύ τα έλαφρα και μαλακά καστόρια σε πολύ απαλές αποχρώσεις. Θα ιδούμε επίσης πολλά λευκά καπέλλα και σε χρώμα σάμπλ. Αυτά θα γαννίρονται πιο πολύ με κορδέλλα δεμένη προς τα πίσω.

Όσο για τις φάβες είναι και γυαλιστές και μάτι, και σκληρές και μαλακές. Τα χρώματα θα είναι μάλλον ζωηρά, χωρίς όμως ν' αποκλείωνται ούτε το μαύρο ούτε το άσπρο.

ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Η όμπρελλα έχει μια σημαίνουσα θέση εφέτος όσον αφορά τα αξεσουάρ της μόδας. Η όμπρελλα εξακολουθεί να είναι ψηλή με μεγάλη λαβή κομπυλωτή ή ίσια.

Φυσικά, είναι επίσης πολύ λεπτή όταν κλείνει.

Οι άνοιξιάτικες όμπρελλες έκτελούν πάντα διπλό προορισμό. Προφυλάσσουν και από τον ήλιο και από τη βροχή. Γι' αυτό τον λόγο είναι μάλλον ανοιχτόχρωμες.

Συνδυάζονται με κάποιο αξεσουάρ της τουαλέτας, αλλά ενίοτε και μόνον μ' ένα κόσμημα: βραχιόλι ή κολλιέ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΓΑΝΤΙΑ

Τα άνοιξιάτικα γάντια της καθημερινής χρήσεως ξαναγύρισαν στο κανονικό τους μέγεθος, που είναι να σκεπάζει μόνο τον καρπό του χεριού. Η μόδα τα θέλει άνετα σε όλο τους το μήκος, χωρίς δηλαδή να σφίγγουν διόλου το χέρι, πράγμα που τα κάνει εύκολοφορέτα, χωρίς και να χάνουν γι' αυτό την κομψότητά τους.

Οι άνοιξιάτικες του σουέντ θα φορεθούν ιδιαίτερες και πολύ δικαίως, γιατί πρόκειται για πολύ πετυχημένες άπομιμήσεις. Αργότερα θα τα διαδεχτούν τα νάυλου, που είναι έλαφρά, δροσερά και έχουν το μεγάλο πλεονέκτημα να μη λερώνουν εύκολα.

Θα τα δούμε πολύ σε έωραφα και με έσωτερικό ράσιμο ανάλογα για το τι προορίζονται. Τα έωραφα ως γνωστόν θεωρούνται καθαρώς σπορτίβ.

Το έπάνω μέρος τους μπορεί να είναι έντελως σκέτο, δεν αποκλείεται όμως να έχει κανένα στολίσμα με λεπτή βελονιά.

Τα γαννίρια θα σχηματίζουν μία ή και δυο γραμμές στη μέση, αλλά μπορεί να έχει κι' από μία γραμμή στο κάθε δάχτυλο.

Είναι επίσης πολύ της μόδας να έχει το γάντι ένα μικρό άνοιγμα λίγο πριν από την άκρη και δυο μικρές πλάτ το ένανουν.

Όσο για τα μακρύτερα γάντια, αυτά μένουν πάντα τα γάντια του άμπιγιέ ντυσίματος.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Οι άνοιξιάτικες τσάντες είναι ως επί το πλείστον ανοιχτόχρωμες, αλλά το σχέδιό τους είναι περισσότερο φαρδύ παρά μακρύ. Αυτό συντελεί στο να επικρατή πιο πολύ η τσάντα-φάκελλος με το φαρδύ καπάκι, που σκεπάζει σχεδόν όλη τη μία πλευρά της τσάντας.

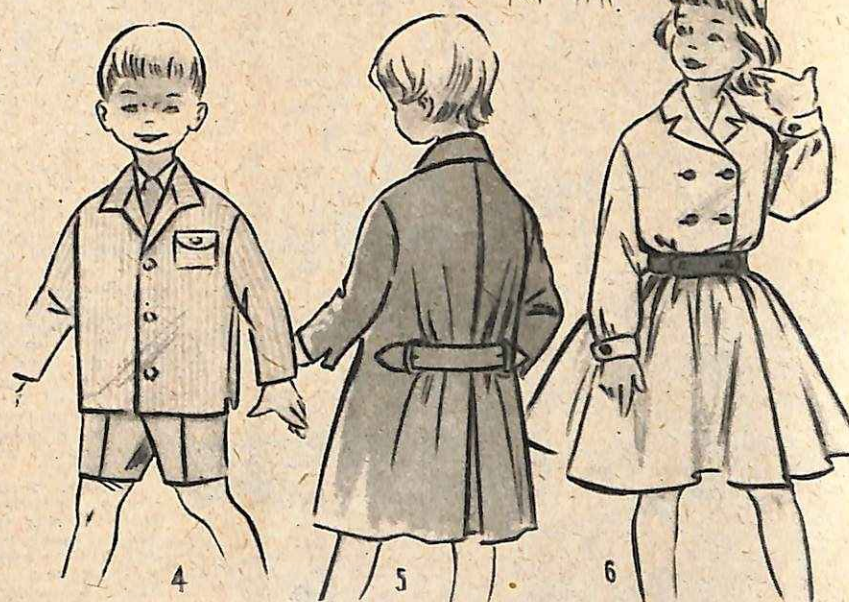
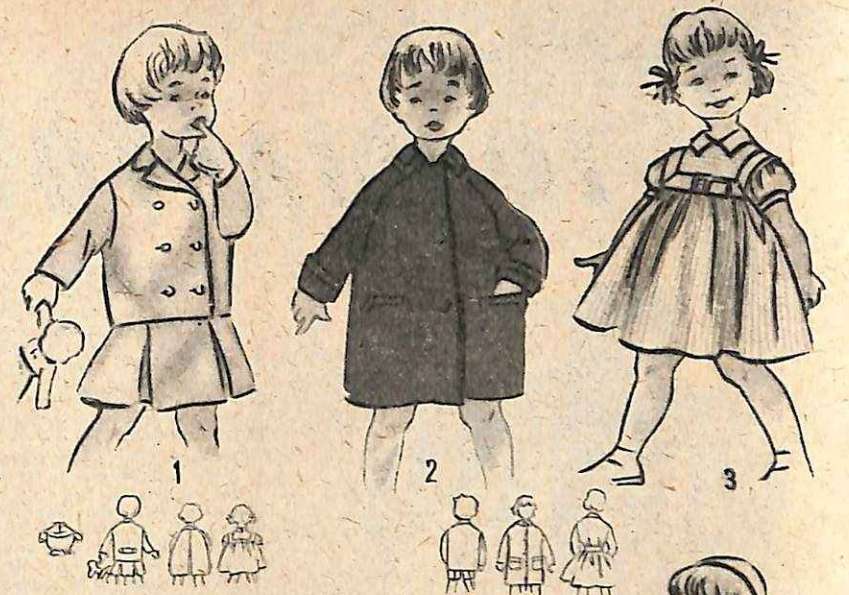
Αυτές οι τσάντες δεν έχουν λαβή, αλλά κρατούνται στο χέρι.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Η μόδα μας παρουσιάζει γι' αυτή την εποχή διάφορα κοστούμακια για μικρά παιδιά, αγοράκια ή κοριτσάκια, που είναι όλα χαριτωμένα.

Λεπτότατα λαϊνάς ή φανελλίτσες, επίσης λεπτές κι' αυτές, άλλοτε ριγώτες και άλλοτε καντριγιέ ή σκωτσέζικες, είναι ακριβώς ό,τι χρειάζεται γι' αυτές τις παιδικές εμφανίσεις.

Συγχρόνως όμως κάνουν δειλά-δειλά την εμφάνισή τους φανταζιζή κοτονάντ ριγώτες κι' αυτές ή καντριγιέ. Πότε θα συμπληρω-

νουν τα κοστούμακια, πότε παρουσιάζουν αυτότελη φουστανάκια. Έτσι έχουν και τα μικρά στην γκανιταρόμπα τους, ό,τι τους χρειάζεται ανάλογα με τις ατμοσφαιρικές μεταβολές, που παρατηρούνται σ' αυτή τη διάσημη εποχή.

Ένα χαριτωμένο κοστούμακι είναι αυτό που αποτελείται από λεπτό λαϊνάς καντριγιέ. Συνίσταται σε ένα κοντό παντελονάκι, που φοριέται με μία ριχτή μπλουζίτσα φορεμένη πάνω από το παντελόνι. Η μπλουζίτσα στο έπάνω μέρος σχηματίζει ένα νωμίτη, που συνεχίζεται στα μανικάκια κιμωνό.

Ένα γιακαδάκι κατεβαστό με ρεβεράκια σχηματίζει ένα μυτερό άνοιγμα στη ριχτή μπλουζίτσα με συνέχεια μία πλάτ, που χρησιμεύει για το κούμπωμα. Τα κοντά μανικάκια στολίζονται με δυο ρεβεράκια και το στολίσμα της μπλουζίτσας είναι δυο κοφτές οριζόντιες τσεπούλες στα δύο πλάγια.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Μη ξεχνούμε ότι και τα έπανωφοράκια είναι απαραίτητα γι' αυτή την εποχή.

Η κομπ, που τα χαρακτηρίζει, είναι ως επί το πλείστον ή ραγκλάν, με κατάληξη στο κάτω μέρος των μανικιών, ένα φαρδύ ρεβέρ στολίσμένο με άκαιο γαζιά. Το γαζιά αυτό στολίζει τον κατεβαστό γιακά και τις τσεπές. Το κούμπωμα είναι εύθυραμο.

Για μία μεγαλύτερη κοπελλίτσα η μόδα συμβουλεύει να διαλέξουμε μία μονόχρωμη κοτονάντ με κομπ τελείως ριχτή μπλουζίτσα, ενώ στην πλάτη, σχηματίζεται άνοιγμα από το λαιμό μία βαθιά κουφώπια, που την περιορίζει μία μαρτεγκάλ. Τα μανικάκια εδώ είναι εφαρμοστά, αλλά τοποθετημένα χαμηλά στους ώμους με αρκετό φάρδος κάτω κι' ένα μικρό άνοιγμα πίσω. Για χρώμα διαλέγουμε ένα γκρι περλ, ένα μπλέ ή ένα μαύ.

Άλλο μονόχρωμο έπανωφοράκι έχει σταυρωτό κούμπωμα με τέσσερα κουμπιά και ζωνίτσα στη μέση.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

1) Κοστούμακι γι' αγοράκι 2-3 χρόνων από λεπτό λαϊνάς καντριγιέ. 2) Σύνολο από καρδεδάτη φανελλίτσα για κοριτσάκι 7-8 χρόνων. 3) Μπλουζίτσα γαννιρισμένη με γαλονάκι. 4) Ριχτή ομοιόμορφη βέστα ριχτή. 5) «Γκέμπ» από κοτονάντ ριγέ για παιδάκι 3-5 χρόνων.

δινε την ἀμνηστία του. 'Ο Κρέιν του μιλούσε ήρεμα και κοφτά, όπως συνήθιζε. Τό εὐθυμο ὕψος του εἶχε δώσει τώρα τὴ θέσι του σὲ μιὰ τραχεῖα ἐκφρασί. Φαινόταν δυσχερῆς.

— Ἀς μὴ ξαναγίνῃ πιά λόγος γι' αὐτό τὸ ζήτημα, κύριε ἀστυνόμη, ἔλεγε. Πιστεύω πὼς ἐπιδείξετε υπερβολικὸ ζήλο. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ μείνῃ μεταξὺ μας... Νὰ κι' ἡ ταυτότητάς κ. Μπριούερ. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὴς ρίξετε μιὰ ματιά, γιὰ νὰ μὴ σὰς κατεβούνε πάλι τίποτα παράλογες ἰδέες...

Στράφηκε στὴ Γκρέϊς καὶ πρόσθεσε:

— Τζούλι, δεῖξε τὴν ταυτότητα σου στὸν κύριο ἀστυνόμο. Βλέπεις, ἀκόμα καὶ στὰ μικρὰ χωριά, σὰν αὐτὸ ἐδῶ, δὲ μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπ' τοὺς μπελάδες τῆς γραφειοκρατίας.

Δίχως νὰ πῇ λέξι, ἡ Γκρέϊς ἔδωσε τὴν ταυτότητα στὸν ἀστυνόμο. Ἐκεῖνος τὴς ἔριξε μιὰ ματιά καὶ τὴς τὴν ἐπέστρεψε ἀμέσως.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε... εἶπε μ' ἕνα βεδισμένο χαμόγελο. 'Ο κ. Κρέιν θυμώσε μαζί μου... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς προχώρησα περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε στὴν ἔρευνά μου. Μὰ πρέπει νὰ φαντεῖ ἐπιεικὴς σ' ἕνα γέρο ἀνθρώπο, κυρία. ἔχω τὸ ἐλάττωμα τῆς περιεργίας...

Ἐβγαλε ἕνα τεράστιο χρυσὸ ρολοῖ, κύτταξε τὴν ὥρα καὶ προχώρησε ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα. — Φεύγω τώρα, πρόσθεσε. Σὰς ζητῶ καὶ πάλι συγγνώμη, κύριε.

'Ο Κρέιν τὸν χαίρετῃς τυπικὰ μὲ τὸ κεφάλι. 'Ο Τζέιμς ἐγκύτταξε τὸ ρολοῖ του, δίστασε καὶ στράφηκε στὴ Γκρέϊς.

— Ἐπιτίω νὰ μὴ μοὺ θυμώσατε, κυρία, τῆς εἶπε.

— Ὁχι, ὄχι... ψιθύρισε ἐκεῖνη, ἀνυπομονώντας νὰ τὸν δῇ νὰ φεύγῃ.

— Εἴσατε πολὺ καλῇ... Μήπως θέλετε νὰ δῆτε τὸ ρολοῖ μου; Μοῦ ἔχουν πῇ πὼς εἶναι σπάνιο, ἀξιο γιὰ μιὰ συλλογὴ. Δείχνει τὴν ἡμερομηνία καὶ χτυπᾷ τὴς ὥρες μ' ἕνα ὠραῖο καμπανάκι... Ἀνῆκε στὸν προπάππο μου.

Κι' ὁ Τζέιμς ἔβαλε τὸ ρολοῖ, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, μέσα στὸ χερὶ τῆς Γκρέϊς.

— Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον! πρόσθεσε. Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι περηφανεύομαι δικαίως πού ἔχω ἕνα τέτοιο ἀριστούργημα.

Ἡ Γκρέϊς κύτταξε τὸν Κρέιν, πού εἶχε κάνει μιὰ μικρὴ χειρονομία, σὰν νὰ θελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἢ νὰ τὴν προειδοποιήσῃ. Κι' ἐπέστρεψε ἀμέσως τὸ χρυσὸ ρολοῖ στὸν ἰδιοκτήτη του.

— Ναι, εἶναι πολὺ ὠραῖο, εἶπε.

Ἐνοιῶσε ὥστόσο τὸ συναίσθημα πὼς εἶχε κάνει κάποια γκάφα... Τὴν παραξένεψαν οἱ προφυλάξεις μὲ τὴς ὁποῖες πῆρε τὸ ρολοῖ ὁ Τζέιμς. Τὸ κρατοῦσε ἀπ' τὸν κρίκο του, χωρὶς ν' ἀγγίξῃ καθόλου τὰ χρυσὰ καπάκια του. Τὸ φύλαξε μὲ προσοχὴ μέσα στὴν πέτσινη θήκη του.

— Φεύγω τώρα, ξαναεἶπε. Ὁχι, δὲ χρειάζεται νὰ μὲ συνοδέψετε, ξέρω τὸ δρόμο... Σὰς χαίρετῶ!

Μόλις ἔκλεισε πίσω του ἡ ἐξώπορτα, ὁ Κρέιν πλησίασε τὴ Γκρέϊς.

— Ἐλπίζω νὰ εἶναι λευκὸ τὸ ποινικὸ μητρώο σας, τῆς εἶπε ἡσυχά. 'Ο Γκρέϊς πῆρε τὰ δακτυλικά σας ἀποτυπώματα πάνω στὸ ρολοῖ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'

Οἱ δείκτες τοῦ μικροῦ γαλλικοῦ ἐκκρεμῶς, πάνω στὸ τζάκι,

δείχνανε 10 καὶ τέταρτο. 'Ο Ἑλίας περιμένε, μὲ τ' αὐτὶ τεταμένο. Τὸν βασάνιζε ἡ ἀνυπομονησία κι' ἐνοιῶσε ἕνα σφίξιμο στὸ στομάχι.

«Τὶ μαγειρεύουνε; Γιατί δὲν ἔρχονται;» ἀνρωτιόταν.

Εἶχε ἀκούσει τὸν ἀστυνόμο Τζέιμς νὰ λέη, πρὶν ἀπὸ λίγο: «Εἴσατε πολὺ εὐγενεῖς, πού μ' ἀφίστατε νὰ μπῶν».

Κι' εἶχε λούσει μὲ τὴς χειρότερες βρισιές τῆς Γκρέϊς γιὰ τὴ βλακεία τῆς.

Πέρασε λίγη ὥρα ἀκόμη. Ὑστερὰ ἀκούστηκαν συγκεχυμένες ὁμιλίες στὸ χῶλλ, πού κανε κανεὶς πάλι νὰ χτυπήσῃ ἡ καρδιά του.

Δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὰ του, ὅταν ἀκούσε τὸν Τζέιμς νὰ φεύγῃ. Θάθελε νὰ τρέξῃ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ τὸν δῇ, νὰ βεβαιώσῃ. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κουνήσῃ ἀπ' τὴ θέσι του...

Ὑστερὰ ἀκούσε τὸν Κρέιν νὰ λέη στὴ Γκρέϊς γιὰ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Αὐτὸ ἦτανε λοιπὸν!...

Ἐσφίξε τὴς γροθιές του καὶ τὸ πρόσωπό του κατακοκκίνισε ἀπὸ θυμὸ. Εἶχε πέσει στὴν παγίδα αὐτὸ τὸ ζῶον, ἡ Γκρέϊς! Τὴν εἶχε πιάσει σὰν ἀγρόματη...

Τώρα ἦταν χαμένοι κι' οἱ δύο τους! «Καποὺτ» ὅπως θάλεγε ὁ Χέρς. Σὲ μερικὲς ὥρες, θάρχονταν νὰ τοὺς πιάσῃ ἡ ἀστυνομία... Κι' ὁ δὲ αὐτὸ ἀπὸ μιὰ βλακεία τῆς!

Κατάφερε ν' ἀνακαθίσθῃ στὸ κρεβάτι, μὲ τὴν προσπάθεια ὥστε ἐνοιῶσε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του.

— Ἐλάτε 'δὲ! οὐρλιάσε. Μὴ τὰ λέτε σιγά, ἐκεῖ ἔξω. Θέλω ν' ἀκούσω κι' ἐγώ, διάβολε!

Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκαν ὁ Κρέιν κι' ἡ Γκρέϊς. Ἡ κοπέλλα ἦταν κατάγλωφη καὶ τρομοκρατημένη.

— Μὴν ἐκνευρίζετε ἐτοί, στήσῃς ὁ Κρέιν στὸν Ἑλίας. Εἴσατε ἀρρωστος, ξέρετε, πολὺ ἀρρωστος!

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. — Ἀκούσα τί λέγατε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα; φώναξε. ἔχει τὰ δακτυλικά της ἀποτυπώματα!

'Ο Κρέιν ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τί στενοχωριέστε; εἶπε. Ἀφοῦ δὲν ἔχει ποινικὸ μητρώο...

Ἐρριξε μιὰ ματιά στὴ Γκρέϊς καὶ πρόσθεσε, μὲ φωνὴ λιγώτερο βέβαιη:

— Ἐτοί δὲ μοὺ εἶπατε; Ἡ Γκρέϊς κύτταξε ἱκετευτικὰ τὸν Ἑλίας.

— Ὁχι, ὄχι... δὲν ἔχουν τ' ἀποτυπώματά μου... τραύλισε, φέρνοντας τὰ χέρια τῆς στὸ στήθος τῆς, σὰν νὰ ὑπόφερε. Ὁχι, δὲν τὰ χέουνε!

'Ο Ἑλίας τὴν κύτταξε μὲ ζήλεια. Δὲν ἀναγνώριζε πιά τὸ βρώμικο κι' ἀξιοβρόχνητο πλάσμα πού εἶχε περάσει τὴ νύχτα μαζί του, μὲν στὸ χαντάκι... Τὴν ξανάβλεπε μὲ τὴ φαντασία του, καθισμένη κατὰ γῆς, νὰ καταβροχθίζῃ τὴν πατημένη κρεατόπιττα πού τῆς εἶχε πετάξει...

Τώρα τὸ φῶμα πού εἶχε βάλει, τὴν ἔκανε κομψή, ἐλκυστική. Τὰ λουσμένα μαλλιά τῆς εἶχαν χρυσὲς ἀνταύγειες. Ἀρχισε νὰ τὴν ποθῇ φλογερά!

Ἐνὸς πίστευε πὼς δὲ θάχε πιά ποτὲ δοσοληψίες μὲ γυναῖκες, ἐνοιῶσε τώρα νὰ φουντώνῃ μέσα του ὁ πόθος. Ἐπρεπε νὰ κάνῃ δικὴ του αὐτὴ τὴν κοπέλλα!

Δὲν ἀμφέβαλλε πὼς εἶχε ἐρωτευτὴ τὸν πλῆσιο καὶ καλοντυμένο ἐκεῖνο ἄνθρωπο. Τῆς εἶχε δώσει ρούχα, φαγητό, στέγη... Δὲ μπορεῖ νὰ μὴ τῆς ζητοῦσε ἀντάλλαγμα!

Κι' ἐκεῖνη, γιὰ νὰ τοῦ κρύψῃ πὼς ἔδωγαν ἀπ' τὴ φυλακή, ἦταν ἐτοιμὴ ἀκόμα καὶ νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὴν πιάσῃ ἡ ἀστυνομία!

— Λέει ψέματα! μοῦγκρισε ὁ Ἑλίας, ἐνθουσιασμένος πού τὴν ἔβλεπε ν' ἀλλάξῃ χρῶμα καὶ ν' ἀπομακρύνεται φοβισμένα ἀπὸ κοντὰ του.

Θὰ τῆς ἔδειχνε αὐτός... Θὰ τὴν ἔβαζε στὴ θέσι τῆς!

— Βγῆκε ἀπ' τὴν φυλακή. Εἶναι μιὰ κλέφτρα! πρόσθεσε.

'Ο Κρέιν ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ κεφάλι λίγο σκυφτὸ καὶ τὴ ματιά σκοτεινὴ.

— Εἶν' ἀλήθεια; ρώτησε σὲ μερικὲς στιγμές.

Ἡ Γκρέϊς ἔκυρψε τὰ μάτια τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Καὶ βέβαια εἶν' ἀλήθεια! φώναξε ὁ Ἑλίας. Τὴν ἀναζητᾷ ἡ ἀστυνομία.

'Ο Κρέιν ἔπιασε τὰ χέρια τῆς κοπέλλας.

— Μὴ φοβόσαστε! τῆς σύστησε. Εἰμ' ἐτοιμος νὰ σὰς βοηθήσω... Μὰ πρέπει νὰ μοὺ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Σὰς ὑποτιεῖται ἡ ἀστυνομία;

— Πέστε του κι' ἄλλα ψέματα! πρόσθεσε σαρκαστικὰ ὁ Ἑλίας. Παραστήστε του τὴν ἀγία!

Μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀκούει... Ἡ ζεστὴ ἐπαφὴ τῶν χειρῶν τοῦ Κρέιν ἐνθάρρυνε τὴ Γκρέϊς. Ἐγενεψε μὲ τὸ κεφάλι τῆς, κατάπιε τοὺς λυγμούς τῆς καὶ κατάφερε νὰ πῇ:

— Ναι...

'Ο Κρέιν ἀνασείρησε ἐλαφρὰ, ἀλλὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ἡρεμία του. Ἀφίστε τὰ χέρια τῆς Γκρέϊς καὶ πέρασε τὰ δαχτυλά του ἀνάμεσα στὰ ξανθὰ μαλλιά της.

— Μπλέξανε κάπως τὰ πράγματα... εἶπε.

'Ο Ἑλίας, πού τὸν κύτταξε ἀπὸ κοντὰ, μάντεψε πὼς ἦταν ἀνήσυχος.

— Ἀφίστε μας μόνους, εἶπε ὁ Ἑλίας στὴ Γκρέϊς. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Ἡ κοπέλλα στράφηκε στὸν Ἑλίας.

— Ὁχι, θὰ τοῦ πῆτε ψέματα! φώναξε. Εἴσατε κακὸς καὶ σκληρός. Τὸ μόνο πού σὰς ἐνδιαφέρει, εἶναι ἡ ἀσφάλειά σας. Τίποτ' ἄλλο!... Εἴσατε ἱκανὸς γιὰ ὅλα, προκειμένου νὰ γλυτώσετε τὸ τομάρι σας.

'Ο Κρέιν τὴν ἀγγίξε στὸ μπράτσο.

— Πηγαίνετε στὴν κἀμαρά σας, σὰς παρακαλῶ, τῆς εἶπε. ἔχομε μπλέξει ἀσχημα καὶ πρέπει νὰ δοῦμε γρήγορα τί θὰ κάνουμε. Σὰς παρακαλῶ, φύγετε... καὶ κάνετε ὑπομονή!

— Μὰ ἐσεῖς δὲν τὸν ξέρετε ὅπως ἐγώ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Γκρέϊς. Θὰ σὰς πῇ ψέματα γιὰ μένα...

Σταμάτησε, βλέποντας τὴν ἀμνηστία του.

— Πολὺ καλὰ, πρόσθεσε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς. Φεύγω, ἀφοῦ δὲ θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε...

Ξανάρχισε νὰ κλαίῃ καὶ πρόφερε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς τῆς:

— Δὲ μὲ νοιάζει τί θὰ γίνῃ! Βαρῆκα πιά! Ὅλα μοὺ ἔρχονται ἀνάποδα... Κι' ὅμως προσπάθησα...

— Φύγετε λοιπὸν, πού νὰ πά-

ρῇ ὁ διάβολος! οὐρλιάσε ὁ Ἑλίας ἔξω φρονών.

Κι' ἄρπαξε πάνω ἀπ' τὸ κομοδίνο μιὰ λάμπρα πορτατίφ, ἔτοιμος νὰ τῆς τὴν πετάξῃ στὸ κεφάλι. Μὰ ὁ Κρέιν ὤρμησε, τοῦ τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔβαλε πάλι στὴ θέσι τῆς.

— Φτάνει! πρόσθεσε ξερὰ. Ἀφίστε τὴν ἡσυχία.

Ἡ Γκρέϊς βγῆκε τρέχοντας.

— Σὰς ἔχει ἐρωτευτὴ, εἶπε ἄγρια ὁ Ἑλίας. Ἐ λοιπὸν, δὲ θὰ μοὺ τὴν πάρει! Ὁχι! Εἶναι δική μου! Καταλάβατε;... Σὰς ἀπαγορεύω ν' ἀσχολήσῃ μ' αὐτήν... ἔξω τί μαγερεύετε. Μὰ γελιόσαστε, ἀν νομίζετε πὼς θὰ σὰς ἀρῇσῃ νὰ κάνετε τὸ κέφι σας!

'Ο Κρέιν πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθισε δίπλα στὸν Ἑλίας.

— Μὴν κάνετε αὐτὲς τὴς σκέψεις, τοῦ εἶπε ἡρεμὰ. Ἀν θέλουμε νὰ τὴν βοηθήσουμε, πρέπει νὰ κουβεντιάσουμε γρήγορα καὶ νὰ πάρουμε ἀμέσως μιὰ ἀπόφασι, χωρὶς νὰ χάσουμε λεπτό.

'Ο Ἑλίας συγκράτησε τὴ μαγνία του. Τὰ πρῶσινα μάτια τοῦ Κρέιν τοῦ προκαλοῦσαν μιὰ παρὰ ξανη ἀνησυχία...

— Νὰ τὴν βοηθήσουμε; Μὰ πὼς μποροῦμε, ἐτοίμ πού τὰ θαλάσσωσε, τὸ ζῶο; γκρίνιασε. Μὴν ξεχνάτε ἄλλωστε πὼς εἶναι δική μου. Δὲ μπορεῖτε νὰ μὲ γελάσετε!

— Ποιὸς εἴσατε σεῖς; εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Κρέιν.

— Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ μένα, ἀλλὰ γι' αὐτήν. Εἶναι μιὰ κλέφτρα! Λέγετε! Γκρέϊς Κλάρκ. Λιποτάχθηκε ἄλλοτε ἀπ' τὸ στρατό κι' ἔμεινε δέκα μέρες στὴ φυλακή γιὰ κλοπὴ... Τὴ γλύτωσα ὕστερα ἀπ' τὰ νύχτα τῆς ἀστυνομίας, μιὰ μέρα πού τὴν ἔπιασε μιὰ κυρία μὲ τὸ χερὶ μέσα στὴν τσάντα τῆς. Τὴν πῆρα μαζί μου. Μοῦ χρωστάει πολλὰ, ἡ ἀχάριστη! Καλὰ θὰ κάνῃ νὰ προσέ-

χθῇ...

— Πιστεύετε ἀληθινὰ πὼς ἠθελε ὁ ἀστυνόμος νὰ τῆς πάρῃ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, ὅταν τῆς ἔδωσε τὸ ρολοῖ του;

— Εἶναι ἕνα παλιὸ κόλπο, εἶπε ὁ Ἑλίας.

Ξανάπεσε ὕστερα στὸ μαξιλάρι του, ἐξαντλημένος. Τώρα πού εἶχε ξεθυμᾶναι ὁ θυμὸς του, δὲν ἦταν πιά παρὰ ἕνα κουρέλι...

— Τὴν ἔπαθε σὰν χήνα! πρόσθεσε. Μὰ, ἂν δὲν ἦταν ἡλίθια, δὲ θὰ καθότανε νὰ χάρηται καὶ τὰ δικά σας σαλιανίσματα!

— Ὑποθέτω πὼς ὁ ἀστυνόμος θὰ στείλῃ γιὰ ἐλεγχὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, εἶπε ἡσυχά ὁ Κρέιν. Ὁ ἀργήσι ἀρὰ γε νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησι;

'Ο Ἑλίας ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω. Πιστεύω πὼς κάνουν γρήγορα... Πάντως, ὡς αὐριο τὸ ἀργότερο θάχῃ καταποιστή.

— Ἐκτός ἂν τοῦ πάρω προηγουμένως τὸ ρολοῖ... μουρμούρισε ὁ Κρέιν σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του.

'Ο Ἑλίας τὸν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Ἐσεῖς; Γιατί θὰ διακινδυνεύατε;... Καὶ πὼς μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσετε;

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο, ὅταν τὸ θέλῃ κανεὶς πραγματικά, εἶπε ὁ Κρέιν. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ Γκρέϊς, θάπρεπε ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματά της μὲ μιὰς ἄλλης γυναίκας.

Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Ἑλίας ἐνοιῶσε θαυμασμό γιὰ τὸ συνομιλητὴ του.

— Πολὺ ἔξυπνη ἰδέα! παρατήρησε. Μὰ τὸ λέτε στὰ σοβαρά;

'Ο Κρέιν κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲ βλέπω ἕλλο τρόπο, ἀπάντησε. Μόνον ἐτοίμ μπορεῖ νὰ σωθῇτε κι' οἱ δύο...

'Ο Ἑλίας χαμογέλασε περιφρονητικὰ.

— Ἐμένα δὲ μποροῦνε νὰ μοὺ κάνουν τίποτα, ἀπάντησε. Αὐτὴν κυνηγᾷ.

'Ο Κρέιν ξανακούνησε τὸ κεφάλι του. Ὑστερὰ ἔβαλε ἀπότομα θέμα:

— Δὲ φαίνεστε νὰ καταλαβαίνετε τὴν κατάστασί σας. ἔχετε 40 πυρετό. Πιστεύω πὼς ἀρπάξατε μιὰ γερὴ πνευμονία.

'Ο Ἑλίας ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους του.

— ἔχω γερὸ ὄργανισμό, ἀπάντησε. Θὰ γλυτώσω...

Ἡ Γκρέϊς τοῦ εἶπε πὼς δὲ θέλατε νὰ σὰς δῇ γιαντρός, πρόσθεσε ὁ Κρέιν. Μὰ ἐγὼ κάλεσα ἕνα... Δὲν ἔχω ὁρεξί νὰ πεθάνετε ἐδῶ, στὸ σπίτι μου!

— Δὲ θέλω γιαντρός! γκρίνιασε ὁ Ἑλίας. Θὰ γίνω καλὰ μονάχος μου. Μ' ἀρρωστήσανε οἱ στενοχωρίες. Ἐσεῖς κι' αὐτὴ ἡ κοπέλλα μιλάτε... μιλᾷτε διαρκῶς! Δὲν ἐννοεῖτε νὰ μ' ἀφίστε ἡσυχία. Πὼς μπορῶ νὰ γιαντρεντῶ, μὲ τέτοιες συνθήκες;

— Μὴν ἀνησυχῇτε, ὁ γιαντρός εἶναι ἐχέμυθος καὶ μένει μακριὰ ἀπὸ δῶ. Θὰ πάω νὰ τὸν πάρω μὲ τ' αὐτοκίνητο καὶ θὰ τοῦ πῶ πὼς εἴσατε φίλος μου. Δὲ χρειάζεται νὰ μᾶς ποῖς εἴσατε πραγματικά.

'Ο Ἑλίας κύτταξε μ' ἀγωνία τὸν Κρέιν, πού εἶχε σηκωθῇ καὶ προχώρουσε πρὸς τὸ παράθυρο.

Τί ἤθελε νὰ πῇ ἀρὰ γε μ' αὐτὴ τὴ φράσι; «Δὲ χρειάζεται νὰ μᾶς ποῖς εἴσατε πραγματικά...» Τὶ ἐννοοῦσε μ' αὐτό;

— Γιατί νὰ μὴ μᾶς τ' ὀνομάζω; εἶπε λίγο διστακτικά. Σὰς ἐξήγησα πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα.

— Σὰς κυνηγᾷ καὶ τοὺς δύο γιὰ κλοπὴ. Τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα. Δίνουν λεπτομερεστάτα τὴν περιγραφὴ σας καὶ τ' ὄνομα τῆς κοπέλλας. Χτυπήσατε κάποια γιρά...

— Δὲν τὴν ἀγγίξα ἐγώ, εἶπε μαλακά ὁ Ἑλίας. Ἡ Γκρέϊς τὴ χτύπησε. Φοβότανε καὶ δὲν ἤξερε τί ἔκανε... Δὲν πρόλαβα νὰ τὴν ἐμποδίσω. Μπορῶ νὰ τὰ ἐξηγήσω, ὅλ' αὐτὰ, στὴν ἀστυνομία... Αὐτὴ ἔχει ποινικὸ μητρώο. Αὐτὴν ζητᾷ ἡ ἀστυνομία, ὄχι ἐμένα.

'Ο Κρέιν στάθηκε ὀρθὸς κοντὰ τὸ κρεβάτι.

— Μ' ἐνδιαφέρετε γιατί εἴσατε σάπιοι ὡς τὸ κόκκαλο, πρόσθεσε. Ἡ ἀνανδρία κι' ἡ ψευτιά εἶναι ἡ δεύτερα φύσι σας... Γιατί εἶπατε πρὸ αὐτοῦ πὼς εἶναι δική σας ἡ Γκρέϊς; Μὲ ποῖο δικαίωμα βεβαιώνετε ἕνα τέτοιο πράγμα;

— Περᾶσαμε τὴ νύχτα μαζί, ἀπάντησε μὲ κακία ὁ Ἑλίας. Γιὰ ἅγια τὴν περνάτε;

— Δὲ σὰς πιστεύω! Μά, κι' ἂν ἀκόμα ἦταν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲ θὰ σὰς ἔδινε δικαιώματα πάνω της.

— Γιατί νὰ σὰς πῶ ψέματα; φώναξε ὁ Ἑλίας. Σὰς λέω

τὰ πράγματα ἀκριβῶς ὅπως γίναν... Τὴν ἔκανα δική μου, μοὺ ἀνῆκε! Γιατί δὲ μὲ πιστεύετε;

'Ο Κρέιν χαμογέλασε κι' ἀπάντησε μ' ἕνα στίχο τοῦ Σαίξπηρ:

— «Στὸν προδότη καὶ στὴν ἀλεπού, ποτὲ μὴ δίνῃς πίστι...».

— Στὸν προδότη... μουρμούρισε ὁ Ἑλίας, παγωμένος ἀπ' τὴ φρίκη.

'Ο Κρέιν προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Θὰ ξαναῤῥω νὰ φλυαρήσω μὲ πάλι, εἶπε. Τώρα ἔχω δουλειά.

— Πρόδοτε; Δὲν ξέρω τί ἐννοεῖτε... ἐπέμεινε ὁ Ἑλίας.

Δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ Κρέιν εἶχε ἀνακαλύψει ποῖς ἦταν...

— Ἀλήθεια, δὲν καταλαβαίνετε; εἶπε ἡσυχά ὁ Κρέιν. Εἴσατε ὁ Ἐντουῖν Κούσμιν, ὁ προδότης. ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάνετε λάθος, ὅταν λέτε ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει καμιά σχέσι μαζί σας. Νομίζω πὼς μποροῦνε μιὰ χαρὰ νὰ σὰς στείλουνε στὴν κρε

...Κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια.

Η Κρέμα βλεφαρίδων «Sabrina» μεγαλώνει και δυναμώνει τις αδύνατες κοντές και σπασμένες βλεφαρίδες.

Τό Ρίμμελς «Sabrina» διατηρεί τις βλεφαρίδες γυρισμένες προς τα επάνω καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας.

Τό μολύδι φρυδιών «Sabrina» συμπληρώνει την γραμμή της γυναικείας ομορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά σαν άστρια με

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΩΝΙΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Όδός Δελφών 3 (πάρκοδος οδού Σκουφά από του αριθ. 64) τηλ. 612-515. Ώρες επίσκεψης 11 π.μ.—1 μ.μ. και 5—7 μ.μ.

PETROL-XAN
ΓΗΝΙΣΙΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

κατά της

ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ

Στά μυροπωλεία και
τά Φαρμακεία

Προσοχή!

PETROL-XAN

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΥΠΟΓΕΙΑ ΠΑΝΑΕΣ ΑΚΜΕΣ
ΠΟΡΟΤΗΤΕΣ ΑΚΕΡΕΣ
ΜΕ ΕΚΚΥΛΙΣΜΑ
PLACENTA

ΣΩΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΡΥΤΙΔΕΣ-ΜΥΤΕΣ-ΠΛΑΔΑΡΟΙ
ΠΡΟΓΥΛΙ-ΣΤΗΘΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΙΣΙΣ 100%
ΦΙΝΙΧ-ΤΑΞΙΔΙΑ-ΥΠΕΡΟΥΝΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΤΗΛ. 612-010

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

χωρίς θέληση και χαρακτήρα, τυφλά υποταγμένη, πρόθυμη ν' αφήσει να την ποδοπατήσει, να την κακομεταχειριστή. Μά τώρα είχε μπροστά του μία καινούργια Γκρέϊς, γεμάτη αυτοπεποίθηση κι επιβολή.

—Τί με θέλετε; τόν ρώτησε, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

—Μη μου παριστάνετε τη σπουδαία, επειδή φορέσατε ένα ρούχο της προκοπής! της είπε με κακία. Δεν πάψατε νάσαστε με κλέφτρα...

—'Αν θέλετε να μου πείτε αυτό μονάχα, φεύγω, τόν διέκοψε η Γκρέϊς.

«'Ας μπορούσα να την αρπάξω στα χέρια μου!» συλλογίζονταν με μανία ο Έλλης.

Τό παλιόγυναικο! Τολμούσε να μιλήσει περιφρονητικά, σ' αυτόν που με τα λόγια του υπνώτιζε άλλοτε εκατομμύρια ανθρώπους, όταν μιλούσε στο ραδιόφωνο!

—'Αν κατάφερνε να την πιάσει, θα της έσκισε τὸ φόρεμα, θα την τραβούσε απ' τὰ μαλλιά γύρω στην κάμαρα και θά...

—Μη με κυττάτε έτσι! πρόφερε σταθερά η Γκρέϊς. Δέ μ' αρέσει καθόλου. Μοιάζετε σαν άγριο θηρίο.

«Υπομονή! είπε με τὸ νου του ο Έλλης. Μου είναι χρήσιμη ακόμα. 'Αργότερα όμως θα μου τὸ πληρώσει!»

Εκείσε μία στιγμή τὰ μάτια του. Οί μύς του λεπτού προσώπου του χαλαρώθηκαν.

—Είμαι άρρωστος... μουρμούρισε. Δέ με λογαριάζετε καθόλου... Πονάει τὸ πόδι μου, τὸ κεφάλι μου... και σεις με λέτε άγριο θηρίο!

Η Γκρέϊς δὲν είχε ξεχάσει τὸ σφίξιμο τῶν ἀσταλῶν δακτύλων του γύρω απ' τὸ λαιμὸ της. Δὲν της ἔκανε λοιπὸν ἐντύπωση τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του και τὸ παράπονό του... Ἐμεινε ἐκεῖ πού βρισκότανε, ἔτοιμη νὰ φύγει κάθε στιγμή.

Εκείνος ξανάνοιξε τὰ μάτια του και τὴν κύτταξε με μανία.

—Καθίστε λοιπὸν, ἀφού δέ θέλετε νερθῆτε πὸ κοντά μου, εἶπε. Δέ μπορῶ νὰ σὰς βλέπω ὀρθια, σὰν νὰ πρόκειται νὰ φύγετε!

—Τί με θέλετε; τόν ρώτησε δίχως νὰ κινήθῃ.

—Ο Έλλης προσπάθησε νὰ μείνῃ ἥρεμος, παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία πού ἔνοιωσε νὰ χυμίζει πάνω της...

—Δυσπιστῶ σ' αὐτὸ τὸν Κρέιν, εἶπε. Ἐχει κατὶ τὸ ὑποπτό...

Η ἔκφρασι τοῦ προσώπου της Γκρέϊς ἔγινε ἐχθρική.

—Εἶναι καλὸς ὁ Κρέιν, εἶπε. Αὐτὸ εἶναι κατὶ πού δέ μπορεῖτε ἐσεῖς νὰ τὸ καταλάβετε...

—Δὲν τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, ξαναεἶπε ὁ Έλλης, προσπαθώντας νὰ μιλήσῃ με ἥρεμῃ φωνή. Παίζει ἕνα παράξενο παιχνίδι...

Για ποῖο λόγο μάς βοήθησε; Τὸ σκεφτήκατε καθόλου, αὐτό; Μπορεῖ νὰ πᾶν φυλακὴ, μ' αὐτὰ πού ἔκαμε γιὰ μάς... Κατὶ ἔχει στὸ μυαλό του! Ἀναρωτήθηκε ποτέ τί μαγερεύει...

—'Η Γκρέϊς χαμογέλασε, μ' ἕνα τρόπο πού παραξένεψε τὸν Έλλης.

—Κρίνετε τοὺς ἄλλους ὅμοια με τὸν αὐτό σας, εἶπε μαλακά. Ὁ Ρίτσαρντ εἶναι καλός, Γί' αὐτὸ μάς βοηθαί.

—Λέτε βλακείες, γκρίνιασε ὁ Έλλης. Δέ μπορεῖ, ἔχει κάποιο σγέδιο! Κατὶ κρύβεται κάτω απ' ὅλ' αὐτὰ... Κί' ὕστερα, φοβάται! Δὲν προσέξατε τὸ τρεμπόλισμα τῶν χερῶν του και τὴν παράξενη ματιά του; Ἐχει κατὶ μάτια γάτας... πού δέ μ' ἀρέσουνε καθόλου! Ποῖός εἶναι; Ἀπὸ πού

προέρχονται τὰ λεφτά του; Γιατί μένει μόνος του ἐδῶ;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ Γκρέϊς.

Στὸ βάθος ὅμως, εἶχε ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλλῃ κί' αὐτὴ... Οὐ μόνον τὴν τρομαγμένη ἔκφρασι τοῦ Κρέιν, ὅταν τὴν εἶδε μ' ἔκείνο τὸ φόρεμα. «Νόμισα πὸς ἦταν ἡ Τζούλι» της εἶχε πῆ...

Μά ὅχι, δέ θὰ τόλγε στὸν Έλλης. Ἦταν κατὶ πού δὲν τὸν ἐνδιέφερε.

—Ἐνας τόσο πλούσιος ἄνθρωπος ὁπρπε νάχη ὑπηρετές, συν- ἔχισε ὁ Έλλης. Κί' ὅμως αὐτὸς μένει ὁλομόναχος... Κί' αὐτὸ τὸ φόρεμα... Σὰς τὸ χάρισε, ἔ;

—Ἦταν τῆς ἀδελφῆς του, πού πέθανε, ἀπάντησε ξερα ἡ Γκρέϊς.

—Ὁ Έλλης σκεπτότανε, δαγκά- νοντας τὸ κάτω χεῖλος του.

—Ἦ ἀδελφὴ του... μουρμού- ρισε. Ποιὰ ἦταν;

—Ἦ ἀδελφὴ του, σὰς λέω! Γιατί ὅλες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις; Δέ σὰς ἐνδιαφέρει...

—Παίρνετε τὸ μέρος του, ἔ; της εἶπε περιφρονητικά. Μά ἐγὼ δὲν τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη...

—Φτάνει πιά! φώναξε ἡ Γκρέϊς μ' ἀνυπομονσία, πλησιάζοντας στὸ κρεβάτι.

Αὐτὸ περίμενε ὁ Έλλης, τόση ὥρα! Τὴν ἄρπαξε απ' τὸ χέρι, με μιά ἀστραπιαία κίνησι.

Εκείνη πάλεψε γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, με τὰ μάτια της γουρλωμένα απ' τὸ φόβο. Μά, μολοντὶ ἦταν ἐξαντλημένος και νόμιζε πὸς θὰ ἐκτραγῇ τὸ κεφάλι του απ' τὴν προσπάθεια τὴν κρατοῦσε γερά.

—Τὸν ἔχετε ἐρωτευθῇ, ἔ; της εἶπε λοχανισμένα, τραβώντας τὴν σιγά-σιγά πρὸς τὸ μέρος του.

—Ἀφίστε με! τοῦ φώναξε, χτυπώντας τὸ χέρι του με τὴν ἐλεύθερη γροθιά της.

Μά ἐκείνος, ἀντὶ νὰ τὴν ἀφί- σῃ, κατάρθωσε νὰ πιάσῃ με τ' ἄλλο χέρι τὴν κάτω ἄκρη τοῦ φο- ρεμάτος της.

—Ἄν δὲν καθίσετε φρόνιμα, θὰ τὸ ξεσκίσω! τὴ φοβέρισε.

Ἐκείνη τὸν ἄφισε νὰ τὴν τρα-

βῆσιν κοντά του. Εἶχε παγώσει απ' τὸ φόβο της.

—Ἀφίστε με ἡσυχή! τραυλί- σε. Ἀφίστε με! σὰς λέω!

—Καθίστε ἐδῶ, ἂν δέ θέλετε νὰ σὰς σκίσω τὸ φόρεμα...

Κάθησε κοντά του, στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ.

—Τὸν βρῖσκατε σπουδαῖο, μόνον καὶ μόνο γιὰτὶ σὰς ἔδωσε ἕνα φουστάνι, πρόσθεσε ὁ Έλλης. Μὴν εἰσάστε ἀνόητη! Εἶμαι βέ- βαιος πὸς δέ θὰ τόκανε, ἂν δὲν εἶχε τὸ σκοπὸ νὰ ἐπωφεληθῇ κά- πω...

Γιατί φοβάται; Τί κρύ- βει; Πρέπει νὰ τ' ἀνακαλύψουμε πρὶν γυρίσῃ.

Ψάχτε τὸ σπῆτι. Κυττάχτε στὸ γραφεῖο του. Διαβάστε τὰ γράμματα του... Πρέπει νὰ μά- θουμε! Ψάχτε τώρα ἀμέσως... Κατὶ θὰ βρῆτε, σίγουρα... κά- ποια ἐνδειξί!

—Ἐπειτα απ' ὅ,τι ἔκαμε γιὰ μάς; φώναξε ἡ Γκρέϊς. Δέ θὰ μπορέσω ποτέ. Εἶναι ἀδιακρι- σία!

—Ὁ Έλλης τράβηξε δυνατὰ τὴ φούστα της.

—Εἰσάστε μιά κλέφτρα, της εἶπε. Πρώτῃ φορὰ θὰ κάνατε τέ- τοια δουλειά;... Ἀναστατώστε τὰ συρτάρια του. Δέ μπορεῖ, κα- τὶ θὰ βρῆτε πού ν' ἀξίξῃ νὰ τὸ κλέψετε...

Ἦ Γκρέϊς κατακόκκινη, σήκω- σε τὸ χέρι της και τὸν χαστού- κισε, τόσο δυνατὰ, ὥστε τὰ μά- τια του γέμισαν δάκρυα. Τὰ δά- χτυλά του ἀνοιξαν, κί' ἡ Γκρέϊς ἐπωφεληθῆκε γιὰ νὰ βρεθῇ μ' ἕ- να πῆδημα μακρυνά του.

—Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο, κυ- τάζοντάς τον. Ἦ ματιά της ἦ- ταν γεμάτῃ τρόμο κί' ἀγανάκτη- σι. Ὁ Έλλης τὴν κύτταξε μ' ἐκπληξί και κακία.

—Θὰ τὸ μετανιώσετε! της εἶπε, φέρνοντας τὸ χέρι του στὸ μάγουλό του. Δέ ντραπήκατε νὰ χτυπήσετε ἔτσι ἕναν ἄρρωστο ἄνθρωπο; Σὰς ἔδωσα νὰ φάτε, σὰς γλύτωσα απ' τὰ νύχια της ἀστυνομίας... και σεις με χτυ- πάτε! Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ σας;

—Λυπάμαι... εἶπε ἡ Γκρέϊς

μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Δέ θὰ- πρεπε νὰ τὸ κάνω... ἀλλὰ λέτε πράγματα τόσο σκληρά, τόσο κακά! Τ' ἀξίζατε... κί' ὅμως δέ θάπρεπε νὰ σὰς χτυπήσω, γιὰτὶ εἰσάστε ἄρρωστος. Συχωρεῖστε με!...

—Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ Έλλης μ' ἀδύνατῃ φωνή. Κάνετε ὅ,τι σὰς εἶπα: Πηγαίνετε στὴν κάμαρά του και ψάχτε τὰ συρ- τάρια... Δέ σκέπτομαι τὸν αὐτό μου, ἀλλὰ σὰς! Ἴσως σχε- διάζει νὰ σὰς κάνῃ κακό...

—Ὅχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια! δια- μαρτυρήθηκε ἡ Γκρέϊς. Ἀρνιέμαι νὰ τὸ πιστέψω!

—Γιατί τοῦχετε ἐμπιστοσύνη! Γί' αὐτό! Ἀποδείχτε μου λοιπὸν πὸς εἶναι ἐν τάξει! Ἄν δέ βρῆ- τε τίποτα τὸ ὑποπτό στὴν κάμα- ρά του, θὰ συμμεριστῶ κί' ἐγὼ τὴ γνώμη σας γι' αὐτόν. Θὰ πα- ραδεχτῶ πὸς ἔχετε δίκιο. Ἀρ- κεί νὰ μου τὸ ἀποδείξετε!

—Ξέρω πὸς δὲν ὑπάρχει τί- ποτα, εἶπε ἡ Γκρέϊς. Κί' ἄλλω- στε, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μῶα στὴν κάμαρά του!

—Ἀφού εἰσάστε βέβαιη πὸς δὲν ἔχει τίποτα, γιὰτὶ διατάζε- τε; ἐπέμεινε ὁ Έλλης, χωρὶς νὰ τὴ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του. Ἦ ἀλήθεια εἶναι πὸς ἀναγνωρίζετε και σεις ὅτι εἶναι παράξενος αὐ- τὸς ὁ τύπος, ἀλλὰ τὸν ἔχετε ἐ- ρωτευθῇ. Γί' αὐτὸ προσπαθεῖτε νὰ κρυφτήτε πίσω απ' τὸ δάχτυ- λό σας... Πηγαίνετε λοιπὸν, ἀ- φού ἔχετε τὸση πεποίθησι!

—Πολὺ καλά, εἶπε ἐπιτέλους ἡ Γκρέϊς. Θὰ σὰς ἀποδείξω πὸς δὲν ὑπάρχει τίποτα ἀπολύτως... πὸς εἰσάστε κακὸς και φιλύπο- πτος!

Χρειάστηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ βρῇ τὴν κάμαρα τοῦ Κρέιν. Ἐ- πιτέλους τὴν ἀνακάλυψε, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ἦταν ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, με μιά μεγα- λὴ τζαμαρία πού ἔβλεπε στὸν κήπο. Εἶχε ἐπιπλα ἀπὸ δρῦ κί' ἕνα ντιδάνι-κρεβάτι μ' ἕνα σκέ- πασμα μαῦρο και χρυσό.

Ἦ Γκρέϊς στάθηκε στὸ κατώ- φλι, κυττάζοντας γύρω της. Τὴν εἶχε κυριέψει μιά ξαφνική ἀδυνα-

μία, στὴ σκέψι πὸς μιά μέρα θὰ κοιμόταν ἴσως ἐκεῖ μέσα και θὰ συμμεριζότανε μαζί του αὐτὴ τὴν πολυτέλεια...

Ἦστερα προχώρησε δειλὰ μέ- σα στὸ δωμάτιο, πατώντας στο παχὺ χαλί. Πῆγε ὡς τὸ κομμὸ δίστασε λίγο κί' ἔπειτα ἀνοίξε ἕνα απ' τὰ συρτάρια του. Εἶχε προσπαθῆσαι νὰ πείσῃ τὸν Έλ- λης — και νὰ πειστή κί' ἡ ἴ- δια — πὸς ἦταν ἀσχημὸ ν' ἀ- νακατεῦθ' στὶς δουλειές τοῦ Κρέιν. Κί' ὅμως εἶχε μιά ἐπιθυ- μία ἀκατανίκητῃ ν' ἀγγίξῃ τὰ ρούχα του, νὰ κυττάξῃ τὰ ἀτομι- κά του πράγματα, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸν αὐτὸ της πῶς κοντὰ του...

Στὸ ἀπάνω συρτάρι τοῦ κομ- μὸ ὑπῆρχαν ποικίλα και μαν- τῆλια, ταχτοποιημένα με προσο- χή. Ἦ Γκρέϊς τὰ ψαχούλεψε, τρέ- μοντας ἀπὸ συγκίνηση.

Πόσο τὴν εὐχαριστοῦσε πού ἄγγιξε τὰ ρούχα του!... Ἐφάξε ἔπειτα ὅλα τὰ συρτάρια, τὸ ἕ- να μετὰ τὸ ἄλλο. Βρῆκε μονάχα διάφορα πράγματα ραφινρισμέ- να κί' ἀκριβὰ. Τίποτα τὸ ὑπο- πτο.

Στὴ ντουλάπα τοῦ τοῖχου ὁ- πῆρχαν κοστούμια, παλτά, πέ- λλα, γραβάτες, παπούτσια, ὁ- λα ἀρίστης ποιότητος και σχε- δὸν καινούργια.

Ἦ τουαλέτα εἶχε κί' αὐτὴ δυὸ συρτάρια. Ἦ Γκρέϊς πῆγε γρή- γωρα κοντά. Ἀνυπομονοῦσε νὰ τελεωθῇ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν Έλλης και νὰ τοῦ δηλώ- σῃ πὸς εἶχε γελαστή.

Μισάνοιξε τὸ ἕνα συρτάρι... κί' ἀντίκρυσε ἕνα μακρὺ και λε- πτὸ μαχαίρι, με κοκκάλινη λα- βή! Δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο μέ- σα στὸ συρτάρι ἐκεῖνο.

Τὸ μαχαίρι φαινόταν τρομε- ρό, με τὴ μακρὰ κί' ἀκονισμένη λεπίδα του βαμμένη κόκκινη — μ' ἕνα κόκκινο μουντὸ, στὸ χρώ- μα τῆς σκουριάς, πού δέ μπο- ροῦσε νὰ ἦταν παρὰ αἷμα!

Τραβήχτηκε πίσω, πνίγοντας μιά φωνή, κί' ἔμεινε γιὰ πολὺ ἀ- κίνητῃ, με τὰ μάτια καρφωμένα στὸ μαχαίρι. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀ- ναρωτήθῃ τί γύρευε ἐκεῖ...

Τέλος, ξανάκλεισε τὸ συρτάρι, ἀνατριχιάζοντας απ' τὴ φρίκη.

Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε στὸν κα- θρέφτῃ τὸν Κρέιν! Στεκόταν ὀρ- θιος στὸ κατώφλι και τὴν κύττα- ζε. Κύτταζε κί' αὐτὴ τὴν εἰκό- να του μεσ' στὸ κρύσταλλο, ἀ- κίνητῃ, βουδῇ, με καρδιοχτύπι.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κρέιν φωτίζο- ταν ἀπὸ ἕνα παράξενο χαμόγε- λο. Κί' ἡ Γκρέϊς ἔνοιωσε ξαφνι- κά φόβο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Σηκώνοντας ἔξωφρα τὰ μάτια του, ὁ Έλλης εἶδε δίπλα του ἕ- να κοντόχοντρο ἄνθρωπάκο, ἕναν Ἰνδὸ. Εἶχε κάνει τόσο λίγο θό- ρυδο, μαινώντας στὸ δωμάτιο, ὥστε ὁ Έλλης δὲν εἶχε ἀντιλη- φτῇ ἀμέσως τὴν παρουσία του.

Γιὰ μιά στιγμή, νόμιζε πὸς ἦ- ταν ψευδαίσθησι. Μά ὅταν πει- στικῇ γιὰ τὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, τὸ πρόσωπό του πῆρε ἔκφρασι τρομοκρατημένη.

—Εμεῖ οἱ γίαντρες Σάφκι, τοῦ εἶπε ὁ ἐπισκέπτης με μαλακή και σφυριχτὴ φωνή. Λυπάμαι πολ- λὺ πού σὰς ἔκανα νὰ φοβηθῆτε.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὁ Έλλης δέ μπόρεσε νὰ σκεφτῇ ἄλ- λο απ' τὸν Κρέιν. Γιὰ νάσαι ἐ- κεί ὁ γίαντρες, ἔπρεπε νάχε γυ- ρίσει ὁ Κρέιν, πού εἶχε πᾶσι νὰ τὸν φέρῃ. Καί, σίγουρα, θάπια- σε τὴ Γκρέϊς νὰ ψάχνῃ στὴν κά- μαρά του!...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπῆκε στὸ δωμάτιο κί' ὁ Κρέιν. Φαινόταν ἡ- ρεμος — μόνον πού ὁ Έλλης τὸν βρῆκε κάπως χλωμό. Προχώρησε ὡς τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ και χαμογέλασε στὸν ἄρρωστο.

—Ὁ Έλλης κύτταξε τὸν Ἰνδὸ. Εἶχε μεγάλα μελαγχολικά μάτια, στόμα μικρὸ με σαρκώδη χείλια, παχουλό πηγούνι — δειγμα ἀδυ- ναμίας. Δὲν ἐνέπνεε καθόλου ἐμ- πιστοσύνη. Μά ὁ Έλλης, ἔσαι ἄρρωστος πού ἦταν, δέ μπορού- σε ν' ἀσχοληθῇ με τέτοιες λε- πτομέρειες.

Ὁ δόκτωρ Σάφκι τοῦ εἶχε πιά- σει τὸ σφυγμὸ. Σκορπίζε γύρω του μιά μεραδία δυνατὴ, πού τὸν ἀνδίαζε. Ἐφωδιασμένος μ' ἕνα στηθοσκόπιο πού ἔβγαλε απ' τὴν τσέπη του, παρακάλεσε τὰ Έλλης ν' ἀνοίξῃ τὸ ἀπάνω μέ- ρος τῆς πυτζάμας του. Ἐκείνος ὑπάκουσε.

Συγχρόνως ἀνθρωπιότανε πού μπορούσε νάσαι ἡ Γκρέϊς, τί της εἶχε συμβῇ κί' ἂν τὴν εἶχε τσα- κάσει ὁ Κρέιν στὴν κάμαρά του...

Καθὸς τὸν ἐξέταζε με τὸ στη- thoσκόπιο, ὁ γίαντρες εἶχε σκύψει πάνω του τὸ στοργγυλὸ κεφάλι του. Τὰ μαλλιά του ἦταν γεμά- τα πιτυρίδια.

«Πόσο λίγο προσέχουν τὸν ἑ- αὐτό τους οἱ γίαντρες!» σκέφτη- κε ὁ Έλλης, και δέ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα τρελλὸ γέλιο.

Ὁ Κρέιν ἀνασκήρτησε, ἐνῶ ὁ γίαντρες εἶπε μ' ἕνα στεναγμό: —Μὴ γελάτε, παρακαλῶ, γι- ατὶ δέ μπορῶ νὰ σὰς ἐξετάσω.

Κόκκινος απ' τὸ θυμὸ του, ὁ Έλλης προσπάθησε νὰ συγκρα- τηθῇ. Τί τὸν εἶχε πιάσει; Τὸ κε- φάλι του ἦταν ακόμα πῶς ἀδει- α- νο απ' ὅ,τι νομίζει...

Ἐρρίξε μιά μανισμένη ματιά στὰ μαῦρα και λιπαρὰ μαλλιά τοῦ Ἰνδου... Πὸς θάθελε νὰ μπορῇ νὰ βρῇσῃ τοὺς δυὸ ἄντρες, νὰ τοὺς διαδοσθεῖται!

Ὁ δόκτωρ Σάφκι ἀπομακρύν- ῃκε λίγο. Τὸ στοργγυλὸ πρὸς- ὸπὸ του ἔμεινε ἀπαθές.

Ξαναφύλαξε τὴν τσέπη του τὸ στηθοσκόπιο. Τὰ κολληιστὰ μα- νικέτια του τρίβανε σὲ κάθε χει- ρονομία του.

—Θὰ ἦθελα τώρα νὰ ρίξω μιά

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Sarko

Παρασκευασμένα ἐπὶ τῇ θά- λει τῶν τελευταίων ἐπιτεύ- ξων τῆς διοχημείας.
Ἐφάμιλλα τῶν καλυτέ- ρων Εὐρωπαϊκῶν.
— Ἐρμὺ 21 - Τηλ. 20.887 —

ΤΟ ΟΡΕΚΤΙΚΟ
ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Τὸ πικρὸ συστατικὸ τοῦ λυκίσκου, πού βρίσκονται στὴν μύρα, τονί- νουν τὴν ὀρεξί και τὴν χώνευσι, γιὰτὶ ὑποβοηθοῦν τὴν ἔκκρισι γασ- τρικών ὑγρῶν. Ἀπὸ σήμε- ρα τὴν εὐχάριστῃ καθημερινῇ συνήθειά νὰ πίνετε πρὶν ὅπο κάθε φαγητὸ τ

ματιά και στο πόδι σας, είπε ξεσκεπάζοντας τον Έλλης, που φορούσε μία θαυμασία πυτζάμα, χρυσή και μαύρη.

Ο Κρέϊν στέκοταν όρθιος στο παράθυρο, μισογυρισμένος προς τον κήπο. Ο Έλλης θαύμασε τους φαρδύς ώμους του.

Θυμήθηκε ξαφνικά το Σκράγκερ. Τέτοιους ώμους είχε κι εκείνος. Μά ήξερε επιπλέον κι όλα τα κόλπα της πάλης. Δεν ήταν σαν αυτό τον κομψούμενο, που βρωμούσε πολυτέλεια και κολώνιες!

Το πόδι μου φαίνεται να ξανακόλλει κανονικά, μουρμούρισε ο δόκτωρ Σάφκι, ξανασκεπάζοντας τον άρρωστο. Έχινε καλή δουλειά. Δεν υπάρχει λόγος ν' αγγίζω το νάρθηκα.

Ο Έλλης ένοιωσε μία βαθιά συγκίνηση. Ήταν λοιπόν ικανή η Γκρέϊς. Τον είχε βοηθήσει με το παραπάνω! Δεν έφταιγε αυτή, αν είχε ερωτευτεί εκείνο τον όμορφο. Ήταν εύκολη λεία, αυτή η φτωχιά κοπέλλα, για ένα τύπο σαν τον Κρέϊν.

Έχετε εξαιρετική άνοχη, του είπε ο γιατρός. Κανονικά, θαπρεπε να βρίσκεστε τώρα σε απεμπιστική κατάσταση... Βέβαια, δεν έχετε ακόμα γλυτώσει τελειώς, αλλά έχετε μπη σε καλό δρόμο.

Ανοίξε τη μαύρη τσάντα που είχε φέρει μαζί του, πήρε από μέσα ένα φιαλίδιο με ταμπλέτες και τ' άφισε πάνω στο κομμοδίνο.

Θα παίρνετε μία κάθε δυό ώρες, πρόσθεσε. Αύριο θασσετε καλλίτερα... Θα ξανάρθω να σας δω...

Ο Έλλης κούνησε το κεφάλι του και κτύπησε τον Κρέϊν που πλησίαζε.

Σας ευχαριστώ πολύ, γιατρέ, είπε ο τελευταίος.

Και τον συνάδελφό της την πόρτα. Εκεί, ο Ίνδος σταμάτησε και κτύπησε τον Έλλης.

Είσαστε πολύ λιγομίλητος,

νέε μου, του είπε. Δεν έχετε λοιπόν να μου κάμετε καμμία ερώτηση;

Ο Έλλης δάγκασε τα χείλια του και γύρισε αλλού το κεφάλι του.

Είναι ντροπαλός, είπε ο Κρέϊν, βάζοντας τα γέλια. Πιστεύω ότι πάσχει από ένα τρομερό σύμπλεγμα κατωτερότητας. Ο δόκτωρ Σάφκι κούνησε το κεφάλι του.

Καταλαβαίνω... μουρμούρισε. Κάθε άνθρωπος κρύβει μέσα του μία ψυχική ανωμαλία. Η δική μου, ως πούμε, είναι η έκκεντρίκότης.

Καταλαβαίνω... μουρμούρισε. Κάθε άνθρωπος κρύβει μέσα του μία ψυχική ανωμαλία. Η δική μου, ως πούμε, είναι η έκκεντρίκότης.

Και βέβαια την ξέρω, απάντησε ο δόκτωρ Σάφκι.

Το πρόσωπό του πήρε μία στιγμή έκφραση αηδίας. Ο Έλλης, που τον παρατηρούσε, το πρόσεξε.

«Αυτός ξέρει...» είπε με το νου του. Κάτι το ύπνο συμπαίρνει, κι αυτός ο μαυρομούρης είναι εν γνώσει...»

Ο Κρέϊν γέλασε ελαφρά.

Δε θέλω να σας κρατήσω περισσότερο, γιατρέ, είπε. Ασφαλώς θαχέτε πολλή δουλειά. Έλάτε πάλι να τον δητε αύριο.

Ίσως αποφασίσει να μιλήσει... Ξερετε, έχει μία αξιόλογη φωνή!

Και ξαναγέλασε ειρωνικά. Ο Έλλης έτριξε τα δόντια του με μίσος.

Ναί, θαρθώ, απάντησε ο δόκτωρ Σάφκι κουνώντας το κεφάλι του.

Στράφηκε στον Έλλης και πρόσθεσε:

«Αν θέλετε να γίνετε γρήγορα καλά, πρέπει να αναπαυθώ και ν' αποφύγετε κάθε έκνευρισμό.»

Αυτό είναι δύσκολο κάποτε... παρατήρησε ο Κρέϊν, χαμογελώντας φιλοφρονητικά στον Κρέϊν. Μά οι γιατροί είναι όλοι οι ίδιοι: Κάνουν ένα σωρό συ-

στάσεις. Έχω την εντύπωση ωστόσο πως δεν περιμένουν να τις ακολουθήσει ο άρρωστος... Το κάνουν μόνο και μόνο για να νάναι εν τάξει με τη συνείδησή τους... Και μερικοί γιατροί έχουν παράξενη συνείδηση! Δεν είν' έτσι, φίλε μου;

Πολύ πιθανόν, απάντησε ο Ίνδος, ξαναπαίρνοντας το μελαγχολικό ύφος του.

Και βγήκε απ' το δωμάτιο, μαζί με τον Κρέϊν.

Η Γκρέϊς περίμενε στο χώλλ. Κτύπησε τους δυο άντρες που προχωρούσαν προς το μέρος της. Συνάντησε την ήρεμη ματιά του Κρέϊν και γύρισε αλλού τα μάτια της.

Αυτή έδωσε το κατάγμα; ρώτησε σιγά ο δόκτωρ Σάφκι.

Μάλιστα, απάντησε ο Κρέϊν.

Κι' είπε στη Γκρέϊς:

Σας συνιστώ το δόκτορα Σάφκι. Θα σας ευχαριστήσει, ασφαλώς, να μάθετε πως ο φίλος μας δεν είναι τόσο άρρωστος όσο φοβόμαστε. Ο γιατρός πιστεύει πως θα γίνει γρήγορα καλά. Θαύμασε δε τον τρόπο που περιποιήθηκε το κατάγμα του.

Άγγιξε ύστερα το μπράτσο του Σάφκι και πρόσθεσε:

Από δω, η κυρία Τζούλι Μπριούερ.

«Ως τότε, ο Σάφκι κτύπησε τη Γκρέϊς με συμπάθεια και με θαυμασμό που την κολάκευε. Όταν όμως ο Κρέϊν πρόφερε τ' όνομα της Τζούλι Μπριούερ, ο γιατρός τρεβήχτηκε απότομα πίσω κι έγινε κατάχλωμος. Κτύπησε τον Κρέϊν κι' ύστερα τη Γκρέϊς, μουρμούρισε μερικές λέξεις ακατανόητες, ύστερα άνοιξε την πόρτα κι' απομακρύνθηκε γρήγορα, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του.»

Η Γκρέϊς κι' ο Κρέϊν έμειναν ακίνητοι, κυττάζοντάς τον. Ύστερα από μερικές στιγμές, ο Κρέϊν άνασχηκσε, τους ώμους του και είπε:

— Παράξενος τύπος!... Πι-

στεύω πως δεν τον ενδιαφέρουν οι γυναίκες...

Πλησίασε πιο πολύ τη Γκρέϊς και την κτύπησε στα μάτια.

Οι δυο μας τώρα, πρόσθεσε, πάμε στο σαλόνι να τ' α- πούμε;

Ύστερα από λίγες στιγμές, κάθονταν σε δυο αντίκρουστες πολυθρόνες.

Αυτός σας είπε να φάσετε στην κἀμαρά μου; ρώτησε ο Κρέϊν.

Η κοπέλλα ανατρίχιασε κι, απάντησε:

— Δεν έπρεπε να το κάνω... Το ξέρω!

— Σημάει το ύποδειξε; έ- πέμεινε ο Κρέϊν, σαν να ζητούσε να τη δικαιολογήσει.

— Ναι.

Ο Κρέϊν κούνησε το κεφάλι του.

Μη στενοχωριέστε, είπε, και μη νομίζετε πως έχω θυμώσει μαζί σας... Υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους άρεσει να χώνουν οι άλλοι τη μύτη τους στις δουλειές τους. Μά εγώ δεν είμαι απ' αυτούς... Ωστόσο, δε θαβέλα να μάθω όλος, ο κόσμος τί βρίσκεται μέσα σ' αυτό το συρτάρι.

Σας παρακαλώ, ως μην κάνουμε πια λόγο!... διαμαρτυρήθηκε η Γκρέϊς.

«Εγώ θέλω να μιλήσουμε γι' αυτό. Τώρα που το είδατε, έννοια να σας δώσω μία εξήγηση. Άλλοιως μπορεί να με νομίζετε για δολοφόνο... ή για κάτι παρόμοιο!»

— Ποτέ δε μου πέρασε τέτοια σκέψη! φώναξε η Γκρέϊς. Δεν είχα καμμία δουλειά στην κἀμαρά σας...

— Δεν ξερετε τίποτα για μένα, είπε ο Κρέϊν ενώ ξεπλωνόταν πιο άνετα στην πολυθρόνα, και σταύρωσε τα πόδια του. Ωστόσο έχω την εντύπωση πως με συμπαθείτε.

— Σας... σας ευγνωμονώ! τραύλισε η Γκρέϊς.

— Αυτό μόνο;

Υπήρχε στα μάτια του Ένα ένθαρρυντικό χαμόγελο.

— Τίποτ' άλλο... έπέμεινε. Ξερετε, συχναίνομαι την ευγνωμοσύνη! Είναι το ίδιο με τον οί- κτο.

— Φανήκατε τόσο καλός μαζί μου!... Φυσικά σας συμπαθώ... ωμολόγησε η κοπέλλα, κατακόκκινη.

— Μονάχα γιατί φάνηκα καλός; Όχι για τον εαυτό μου; Σηκώθηκε, πήγε κοντά της και της άπλωσε το χέρι του. Έκείνη τον κτύπησε, τρέμοντας από συγκίνηση.

— Θέλω να σας άρέσω, της είπε μαλακά. Γιατί μου άρεσετε και σεις. Σας βρίσκω θαρραλέα και όμορφη... Μ' άρεσει η κομμοστασία σας, τα μάτια σας, όταν με κυττάζετε... Είναι περίεργο! Απ' την πρώτη στιγμή που σας είδα... μονάχη στη λέ- σξη... ενδιαφέρθηκα για σας!

Η Γκρέϊς έβαλε το χέρι της μέσα στο δικό του. Δεν ήξερε καλά τί έκανε... Όλα έρχονταν όπως τα είχε επιθυμήσει: Ο Κρέϊν της έκανε κόρτε.

— Νοιώθω τόση στοργή για σας!... του είπε.

Εκείνος της έσφιξε το χέρι. Ύστερα απομακρύνθηκε λίγο και συνέχισε, ακουμπώντας στο τζά- κι:

— Είμαι ευχαριστημένος που σας ακούω να το λέτε. Τώρα καταλαβαίνω πως μπορώ να σας μιλήσω, όχι σαν σ' μιιά ξένη, αλλά σαν σ' φίλη. Ξέρω πως ταρά- χηκατε, βλέποντας το μαχαίρι. Ή αδελφή μου το μεταχειρίστηκε για να σκοτώθω!

Η Γκρέϊς ανατρίχιασε. Τα δάχτυλά της σφίγγανε τα μπράτσα της πολυθρόνας.

— Είμαι φριχτό... μουρμούρι- σε. Θα ήταν τρομερό για σας!

Εκείνος έκανε μία νευρική κί- νηση.

— Ναι, ήταν τρομερό... είπε. Βλέπετε, ζούσαμε ο ένας για τον άλλο. Είχαμε μεγαλώσει μα- ζι. Έπαιζε πολύ ρόλο στη ζωή μου...

Στράφηκε απότομα και πλησί- ασε στο παράθυρο. Έμεινε για αρκετά λεπτά με την πλάτη γυ- ρισμένη. Ύστερα ξανακτύπησε τη Γκρέϊς και της είπε, περνώντας τα δάχτυλά του ανάμεσα στα μαλλιά του:

— Δεν έχω συνέλθει ακόμα... Συχαρώστε με αν εξωτερικεύω έ- τσι τα αισθήματά μου. Ήταν μία θαυμασία γυναίκα, μοναδική αληθινή μου φίλη.

Σταμάτησε, κυττάζοντάς την. Μου τη θυμίζετε, πρόσθεσε.

Από τότε που σας είδα...

Η Γκρέϊς δεν εύρισκε λόγια για να εκφράσει ό,τι αισθανότανε. Επιθυμούσε πολύ να κλάψει, να πάη κοντά του, να τον πάρη στην άγκαλιά του, να του πη πόσο λυπότανε γι' αυτόν... κι' ό- τι ήταν έτοιμη να κάνει ό,τιδήποτε για να τον βοηθήσει!

Είχε παντρευτεί ένα κτήνος, συνέχισε ο Κρέϊν. Δεν πρόκειται να έπεκταθώ σε λεπτομέρειες... Σας λέω μονάχα πως τον παρά- τησε, την πρώτη νύχτα του γά- μου τους, και κατέφυγε στο σπι- τι μου.

Μά είχε γίνει πια το κακό. Δε μπορούσε, ή δυστυχισμένη, να ξεχάσει ό,τι της είχε συμβή. Και σάλεψαν τα λογικά της... Την κράτησα ένα μήνα εδώ, χω- ρίς να πω λέξη σε κανένα, εκτός απ' το Σάφκι, που με βοηθήσε όσο μπορούσε... Ελπίζαμε να γιατρευτεί. Άντι γι' αυτό όμως,

αυτοκτόνησε...

Ανάσανε βαθεία και χτύπησε τη γροθιά του στο μάραμο του τζακιού.

Ήταν φριχτό! εξακολούθη- σε. Φυσικά, προσπάθησα να σκε- πάζω την υπόθεσι. Δεν ανεχόμου- να τα κουτσομπολιά που θα δη- μιουργούντο, αν ανάφερα στην ά- στυνομία την αυτοκτονία της.

Ετσι, ο Σάφκι μούδωσε ένα πι- στοποιητικό πως είχε πεθάνει α- πό φυσικό θάνατο, από άρρώ- στεια... και δεν έμαθε κανείς την αλήθεια.

Λυπάμαι που είδατε το μα- χαίρι. Βρίσκεται από μήνες σ' αυτό το συρτάρι. Δεν είχα το θάρρος να τ' αγγίζω... Δεν ά- νοίξα καθόλου το συρτάρι...

Εβγαλε απ' την τσέπη του τη χρυσή ταμπάκερα του, πήρε ένα τσιγάρο, τ' άναψε και πέ-

ταξε το σπίρτο μέσα στο τζά- κι...

—Τώρα τα ξερετε όλα! πρόσ- θεσε. Είσαστε ο μόνος άνθρω- πος που μάθατε την αλήθεια — εκτός από μένα και το Σάφκι. Θα κρατήσετε το μυστικό μου;

—Ω, ναι! ύποσχέθηκε η Γκρέ- ις, με τα μάτια βουρκωμένα. Και βέβαια θα το κρατήσω... Δε φαντάζεστε πόσο λυπάμαι! Δε θα συχωρέσω ποτέ στον εαυτό μου που μπήκα στην κἀμαρά σας... Μά επέμεινε εκείνος τό- σο πολύ!...

—Δε μ' αγαπάει, έ; είπε ο Κρέϊν κυττάζοντάς την προσε- χτικά.

—Όχι. Λέει πως είσαστε πα- ράξενος... δε σας έχει εμπιστο- σύνη...

—Εσείς όμως μου έχετε έμ- πιστοσύνη... δεν είν' έτσι;

—Ναι, απόλυτη!

—Νοιώθω τόσο μονάχο τον εαυτό μου! είπε απότομα ο Κρέϊν. Δεν έχω πια να μιλήσω σε κανένα. Κανείς δε με κατα- λαβαίνει... Ή Τζούλι ήταν πάν- τα μαζί μου. Και τώρα...

Ανασχηκσε τους ώμους του και πρόσθεσε:

—Είμαι ευχαριστημένος που πήρατε την κἀμαρά της. Δε φαν- τάζεστε πόσο μου τη θυμίζετε!...

—Είμαι ευτυχισμένη γι' αυ- τό... είπε η Γκρέϊς, χωρίς όμως να είναι βέβαιη για ό,τι έλεγε.

Του άρεσε μονάχα γιατί του θυμίζε την αδελφή του; Δεν είχε λοιπόν τίποτα δικό της, που να μπορώ να τ' αγαπήσω;...

—Δεν πάμε τώρα να φυαρη- σουμε λιγάκι με τον Έλλης; της πρότεινε ο Κρέϊν προχωρώντας προς την πόρτα. Έχω να σας πώ μερικά πράγματα, που πρέπει να τα μάθω κι' αυτός. Δεν έχασα τον καιρό μου σήμερα...

Στην πόρτα, ακούμπησε το χέρι στον ώμο της κοπέλλας.

—Δε με ρωτήσατε τίποτα για το ρολόι, της είπε. Δε σκέ- πτεστε καθόλου τον εαυτό σας.

—Γιατί να τον σκεφτώ; ά- πάντησε θίμωρα εκείνη. Έγώ είμαι ένα μηδενικό... Ποτέ δεν υπήρξα τίποτα περισσότερο...

Θα θέλατε όμως να έχετε κάποια αξία... δεν είν' έτσι; της είπε χαμογελώντας. Σκεφτήκατε ποτέ τη δυνατότητα ν' αποκτήσε- τε ένα σπίτι σαν κι' αυτό, να χε- χετε πολλά λεφτά να ξεδεύετε, να χαριζτε λίγη ευτυχία;

Τον κτύπησε στα μάτια, μ' έκπληξη και χαρά.

—Ω, ναι! μουρμούρισε.

—Ε λοιπόν, η πραγματικό- της δεν απέχει πάντα πολύ απ' το όνειρο, είπε μαλακά ο Κρέϊν. Πάμε τώρα να δούμε τον Έλλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Κατά τις 6 το βράδυ, ο ήλιος ήταν ακόμα τόσο δυνατός, ώ- στε ανέβαινε απ' τον κήπο ένας σκηνός που τρεμούλιαζε. Ο Έλ- λης κτύπησε απ' το κρεβάτι του τις μαύρες σκιές των δέντρων. Οι άχτιδες που έρχινε στα λου- λούδια ο ήλιος που βασιλευε, ζω- ήρευαν τα πλούσια χρώματά τους, κι' ο δολοκάθερος ούρανος έμοιαζε με γαλαξία ομπρέλα.

Ο Έλλης είχε μείνει μονάχος τρεις ώρες. Κάθε τόσο, άκουγε απ' τον κήπο τις φωνές της Γκρέ- ις και του Κρέϊν. Δυο φορές μά- λιστα, τους είδε απ' το παράθυ- ρο να περπατάνε δίπλα-δίπλα.

Η κοπέλλα κτύπησε προσεχτικά το πρόσωπό του συνοδού της, για να διαβάη τα λόγια του στα χείλια του.

Ήταν πάνω από μία ώρα που περίμενε ο Έλλης, κι' αναρωτιό- ταν με αγωνία τί κάνανε αυτοί οι δυο...

Το φάρμακο του γιατρού του είχε ρίξει το πυρετό. Και τώρα που είχε ξαναβρή την πνευματική του διανόεια, σκεπτότανε πως ή- θεσι που ήταν αδύνατο κι' επι- κίνδυνο. Ή τύχη που βρισκόταν στα χέρια του Κρέϊν...

Επωφεληθηκε απ' την προσω- ρινή εκείνη ηρεμία, για να βγά- λη τα συμπεράσματά του.

Ο Κρέϊν είχε λύσει με αξιο- θαύμαστη τόλμη το πρόβλημα των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Συμφωνά με τις συντημαές εξή- γησεις που τους είχε δώσει, συν- δεόμαστε με την κορη του αστυνο- μικού Τζέιμς. Είχε σημαντική έ- πιρροή πάνω της, κι' έτσι την είχε βάλει να του υποσχεθώ πως θαπαιρνε κρυφά το ρολόι, θαδύ- νε τα αποτυπώματα της Γκρέϊς

Είναι όμορφη και ξέρει γιατί...

γιατί έχει εξασφαλίσει την νοησία της με την

POND'S

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Κάθε γυναίκα που θέλει να χρησιμοποιή καλλυντι- κά ανωτέρας ποιότητας χρησιμοποιεί τα προϊόντα POND'S. Πενήντα χρόνια τώρα, τα προϊόντα POND'S αποτελούν την προτίμησι των γυναικών, γιατί κατασκευάζονται με την μεγαλύτερη προσο- χή και φημίζονται παντού για την αγνότητα και την ποιότητά τους.

POND'S

20 ΔΡΧ. ΤΟ ΣΩΛΗΝΑΡΙΟ

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ

ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΠΑΝΟΣ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

Με

την πάροδο του χρόνου ή γυναικεία επιδερμίδα αρχίζει να «ξηραίνεται», να γίνεται ολιγώτερο συνεκτική, να πα- θαίνει «αφυδάτωση». Τότε εμφανί- ζονται οι ανεπιθύμητες ρυτίδες, πρῶ- τα γύρω στα μάτια, ύστερα στο μέτω- πο και τέλος γύρω στο στόμα και την μύτη. Μην αφήνετε όμως το δέρμα σας να γεράσει. Δωστέ του το νερό που έχα- σε με την «αφυδάτωση» και τὰ κα- τάλληλα τροφονομωτικά συστατικά που δά επαναφέρουν τη δροσιά του. Περιποιηθήτέ το δηλαδή με Λανολίνη Μελπάν.

Ή Λανολίνη Μελπάν διαποτίζει το δέρμα ως τὰ βαθύτατα στρώματά του και του δίδει τὸ ὕδαρὴ συστατικά που χρειάζεται, ἐνῶ συγχρόνως τὸ τρέφει, τὸ προ- στατεύει καὶ τὸ ἀνανεώνει συνεχῶς, χάρις στὸ δαυμαστὸ extrait purifié ἀ τὴ λανολίνη που περιέχει.

Νά! γιατί ἡ Λανολίνη Μελπάν εἶναι ἀναντικατάστατη.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΓΥΑΛΙΑ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΗΚΟΟΥ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΡΕΣΚΕΣ ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

ΚΑΘΕ ΜΑΡΚΑΣ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ

Η μοναδική οργάνωση της Ελλάδος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 6

ΤΗΛ. 53.876

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 40

ΤΗΛ. 46.09

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΓΗ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είμαστε άσυνεργιστοί

ΕΣΤΗΤΙΚΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ ΜΕΤΕΤΕΤΕΣ

και θ' έβρινε πάνω του τα δικά της.

Δεν του είχε ζητήσει καθόλου εξηγήσεις. Κι' ο Κρέιν δεν είχε πει τίποτα. Έβρινε πάνω του τα δικά της. Δεν του είχε ζητήσει καθόλου εξηγήσεις. Κι' ο Κρέιν δεν είχε πει τίποτα. Έβρινε πάνω του τα δικά της.

— Έχεις τους λόγους της να μ' εξυπηρετήσης. Ήθερα πώς μπορούσα να βασιστώ σ' αυτήν... Ήταν άλλωστε κάτι αλυστατο-το...

«Τώρα δεν έχετε πια να φοβηθείτε τίποτα. Ξέρω καλά το Τζέιμς. Όταν πάρη άρνητική έκθεση, θα πάρη ν' ασχοληθεί με την υπόθεσή. Είναι πρώην στρατιωτικός κι' έχει εμπιστοσύνη στις εκθέσεις... Μπορείτε να μείνετε στο σπίτι μου κι' οι δυο ό-σο σας άρεσει.

Είχε λείψει λοιπόν ο έμεσος κίνδυνος. Μα ο Έλλις δεν ήταν ικανοποιημένος απ' αυτό... Ο Κρέιν δεν είχε επιμείνει στο γεγονός ότι είχε ανακαλύψει την αληθινή ταυτότητά του. Φάνηκε πως δεν του έδινε καμμία προσοχή. Δεν του μιλούσε, παρά μονάχα μπροστά στη Γκρέις.

Ήταν, σίγουρα, τραχύς αντίπαλος ο Κρέιν. Τό αποδείκνυε με το παραπάνω η ιστορία εκείνης των δακτυλικών αποτυμάτων. Κι' ύστερα, υπήρχε κι' η Γκρέις! Η μετοβολή που είχε παρουσιάσει στο διάστημα της ημέρας, ήταν εκπληκτική: Είχε γίνει ξαφνικά ώραια, είχε χάσει την άδεια κι' αξιοσύνη της εκείνης έκφρασης της ματιάς της.

Τα καινούργια της φορέματα την είχαν μεταμορφώσει τελείως. Κι' ο Έλλις την ξανάβλεπε διαρκώς με τη φαντασία του, πεσμένη στο κρεβάτι, κοντά του, με το λαιμό της σφιγμένον απ' τα δαχτυλά του...

Πρόσεξε πως έβρινε απ' την επιθυμία να την ξαναβεί, και πως κίτταζε μ' άνωμορφία τους δείχτες του ρολογιού...

Βέβαια, είχε φανή καλή μαζί του. Λίγες κοπέλλες θα ήταν ικανές να τον περιποιηθούν τόσο επιδέξια. Ακόμα κι' ο Ίνδρος γιατρός είχε εγκωμιάσει την επιτηδεότητα της.

Και τώρα η χρυσάλης είχε γίνει μεμιάς πεταλούδα! Η μεταμόρφωσή της ήταν μαγευτική... Ο Έλλις ζάρωσε τα φρύδια του. Μήπως την είχε έρωτευτεί;... Ανάλογα αντικειμενικά τα συναισθήματά του, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα... Δεν ήταν απίθανο, αυτό. «Απ' το μίσος ως τον έρωτα δε μεσολαβεί παρά ένα βήμα» είχε πει με το νου του.

Της είχε φερθή βράνα, την είχε κακομεταχειριστή. Μα τώρα άλλαζαν τα πράγματα! Όσο παράξενο κι' αν ήταν αυτό, έπρεπε να ομολογήσει πως η γυναίκα έβρινε τον τάρω... Πόσο θάθελε τώρα να τη δει με μπράνι στο δωμάτιο, να κάθεται δίπλα στο παράθυρο και να φλυαρή μαζί του! Ποθούσε ν' άκουση τον ήχο της φωνής της, να τη νοιώσει κοντά του...

Εύρισκε τώρα πως τούκανε, πως ήταν ο τύπος του... Δεν είχε σκεφτή ποτέ να πιάσει φιλένα. Μα τώρα που αντιμετώπιζε το ζήτημα, εύρισκε όλα τα απαιτούμενα προσόντα στη Γκρέις.

Κι' ο Κρέιν... Δε μπορούσε να τον διώξη απ' το μυαλό του! Αν, αντίθετα προς κάθε λογική, ο Κρέιν ενδιαφερόταν για τη Γκρέις, αν σκόπευε να τη μπλέξη στα δίχτυα του για να γλεντήσει μαζί της;... Ίσως και να έβαλε ήδη μπροστά το σχέδιό του!

Ο Έλλις ένοιωσε να βρέχε-

ται το μέτωπό του από ιδρώτα. Θά τον σκότωνε!

Προσπάθησε ν' ανακαθίση, αλλά ένοιωσε πως ήταν άβανος και ξανάπεσε στα μαξιλάρια. Ω-ραία ήταν να σκέπτεται να σκοτώσει τον Κρέιν. Μα πως θα το κατάρθωνε; Έπρεπε να περιμένη την κατάλληλη ευκαιρία...

Ήταν περασμένες 7, όταν ο Κρέιν κι' η Γκρέις γύρισαν απ' τον περίπατό τους. Ο Έλλις άκουσε την εξώπορτα που ξανά-κλείσε, κι' ύστερα την πνιγμένη φωνή του Κρέιν. Η Γκρέις γελούσε. Και το γέλιο της έκανε τον Έλλις σαν πυρωμένο σίδε-ρο! Στριφογύριζε στο κρεβάτι του, υποφέροντας απ' τη ζήλεια.

Περμένε, άφουγκράστηκε... Σε μερικές στιγμές, άκουσε ν' ανοιγοκλείνη μια άλλη πόρτα. Ύστερα απλώθηκε βραδεία σιωπή σ' ό-λο το σπίτι.

Μονάχα κατά τις 7½ άκού-σθηκε στο διάδρομο το ανάλα-φρο βήμα της Γκρέις κι' άνοιξε η πόρτα της κάμαρας.

Ο Έλλις θάθελε να της πα-ραπονεθώ, να την κατηγορήσει πως τον παραμελούσε. Μα τα πι-κρά και θυμωμένα λόγια του πνί-γηκαν στο λαιμό του.

Δυσκολευόταν να την αναγνω-ρίση... Τό πρόσωπό της ήταν ροδοκόκκινο και τα μάτια της πετούσαν σπινίθες. Φορούσε ένα φόρεμα λι-ντέ-βέν, με μακριά φούστα και με μπλούζα λίγο ντε-κολτέ. Είχε άνασχεσει τα μαλ-λιά της, κι' ένα διαμαντένιο κολ-λιέ άστραφδοβόλυνε γύρω απ' το λαιμό της.

Ήταν μια καινούργια Γκρέις, ένα πλάσμα ύπεροχο, που έκανε τον Έλλις να γνωρίση το μαρτύ-ριο της ζήλειας. Έτσι μεταμορ-φωμένη, ήταν αληθινά η γυναίκα που μπορούσε ν' αγαπήση ο Κρέιν. Δεν είχε τίποτα απ' την άφελή, την ήλιθια κοπελλίστα που είχε γνωρίσει στην άρχή. Ή-ταν μια γοητευτική νέα, τρομε-ρά έλκυστική...

— Σας άρεσω; είπε μ' ένα

κοκέτιο γέλιο. Αύτος μ' έβρι-νε ντυθώ έτσι. Είναι τόσο κα-λός!... Κιττάχτε αυτά τα δια-μάντια. Είν' αληθινά, σας τ' όρ-κίζομαι!

Ο Έλλις δεν έλεγε τίποτα. Τον φλόγιζε ο πόθος και περι-ριζότανε να την κυττάξη, διψών-τας να την σφίξη στην άγκαλιά του.

— Τό περίμενα πως θα τα χά-νατε! συνέχισε εκείνη, ευχαρι-στημένη με την έκπληξή του. Δεν πιστεύα κι' εγώ τα μάτια μου, όταν κυττάχτηκα στον καθρέφτη!

Ο Έλλις κατάλαβε τότε πό-σο ήταν άφελής ο Κρέιν. Ένοιωσε από-στα πως κινδύνευε η Γκρέις... Σίγουρα, ο Κρέιν είχε κάποια Ι-δέα στο μυαλό του, κάποιο σχέ-διο. Δε χωρούσε αμφιβολία... Ε-πρεπε νάχη κακού σκοπούς, για να της διαλέξη αυτό το φόρεμα και να της δώση τα διαμάντια!

Στην ιδέα πως θα την έχα-νε, έωστε έσχασε τα δικά του, τα βάσανά του, την άπειλη που βάρ-αινε πάνω του. Δε σκεπτόταν παρά αυτήν μονάχα! «Ήθελε να της άνοιξη τα μάτια, να της δεί-ξη τον κίνδυνο, να την πείση πως ο Κρέιν δεν ήταν καλός πραγματικά, αλλά πανούργος και ύπουλος!

— Έλάτε κοντά... της είπε, προσπαθώντας να διατηρήση την ήρεμία του. Τρόμαξα να σας γνωρίσω...

Η Γκρέις ηγαλινερόχτανε μέ-σα στην κάμαρα. Φαινόταν σαν μεγάλη κυρία, με το μακρύ φό-ρεμά της και τις ανάλαφρες κι-νήσεις της. Πλησίασε στο κρε-βάτι και κίτταζε τον Έλλις. Εκείνος κατάλαβε πως η σκέ-φι της βρισκόταν άλλοι: Σκεπτό-ταν μονάχα τον έαυτό της κι' είχε έρπει εκεί για να τη θαυμά-ση ο Έλλις.

— Όστε σας έδωσα αυτά τα διαμάντια; της είπε άργά, κυτ-τάζοντάς την προσεχτικά, με μά-τια γεμάτα θλίψη.

— Ναί! Είδατε τί καλός που

είναι;... Μου τὰ δάνεισε, φυσικά. Άνηκαν στην αδελφή του, τη Τζούλι... Εκείνη που πέθανε.

Ο Έλλις πάγωσε, δίχως να ξέρη το γιατί.

«Εκείνη που πέθανε...» Γιατί αυτές οι λέξεις τον γέμιζαν τρό-μο; Είχε την εντύπωση πως μπο-ρούσε ξαφνικά να διαβήση το μέλλον, να προβλέψη τους κινδύ-νους που την άπειλούσαν. Και για μια στιγμή, ένα πένιμο προσέσθημα έρριξε τόν ίσκιό στην ψυχή του...

Ανασκήθηκε λίγο και είπε, τεντώνοντας το δαχτυλό προς τη Γκρέις:

— Προσέχτε να μην πεθάνετε και σεις!... Θέλει το κακό σας, είμαι βέβαιος! Ήταν τρέλλα να δεχτήτε τὰ δώρα του!

Ύστερα, ξεχνώντας τελείως την κρίσιμη θέση του, φώναξε ξαφνικά:

— Φύγετε, άφιστε με!... Φύ-γετε απ' αυτό το σπίτι, πριν νάναί πολύ άργά! Τ' άκούτε; Βγάλτε αυτό το φόρεμα και φύ-γετε!

Τον κίτταζε, άναστατωμένη απ' την τρομαγμένη έκφρασή του κι' απ' την άπελπισία του. Έ-κείνος χτύπησε με μανία τη γρο-θιά του στο κομμοδινό και προσ-θεσε:

— Τί με κυττάτε έτσι, σαν ά-ποβλακωμένη; Φύγετε, αν θέλετε να γλυτώσετε το τομάρι σας! Άλλοιώς είσατε χαμένη! Ο άν-θρωπος αυτός έχει κάτι το ύπου-λο, είναι ένας δαίμονας...

Παράξενο χαρακτηρισμό μού δί-νετε! είπε ο Κρέιν, μπαίνοντας στο δωμάτιο, χαμογελαστός. Έ-γώ δαίμονας; Από πού ως πού; Ο Έλλις του έριξε μια μα-τιά μίσους.

— Δεν πρέπει να την τρομά-ζετε, την καυμένη τη μικρή, πρόσθεσε εκείνος.

Πλησίασε τη Γκρέις, που είχε χλωμιάσει και τον κίτταζε μ' ά-γωνία.

— Είδατε τί βμορφη που εί-ναι; συνέχισε, χαμογελώντας της.

Η ματιά του της ξανάδωσε την ήρεμία της. Ο Έλλις έμενε βουδός. Δε βατούσε να τους βλέπη μαζί, τους δυο...

Γύρισε το κεφάλι του και κύτ-ταζε προς τον κήπο, σφίγγον-τας τις γροθιές του.

— Πώς είστε; τόν ρώτησε ευ-γενικά ο Κρέιν. Θέλετε να σας φέρω τίποτα; Κανένα βιβλίο;

— Φύγετε από δω! μούγκρισε ο Έλλις... Άφιστε με ήσυχο!

— Τί ιδιότροπος που είναι! είπε ο Κρέιν στη Γκρέις, συνο-δεύοντάς την ως την πόρτα. Θά του φέρουνε τώρα να φάη. Ίσως φτιάξη κάπως το κέφι του.

Ακούμπησε το χέρι του στο γυμνό μπράτσο της.

— Τί λές, να τού το πούμε; τη ρώτησε, τραβώντας την πιο κοντά του.

Μα εκείνη του ξέφυγε και βγή-κε γρήγορα απ' το δωμάτιο. Ο Έλλις δεν είχε προλάβει να δει το πρόσωπό της, ήθελε όμως πως της φέρινε άμχανία οι τρυφε-ρές εκείνες εκδηλώσεις του Κρέιν. Ο τελευταίος τον κίτταζε και τού είπε:

— Γιορτάζουμε κάτι τι άπόψε. Καί, βγαίνοντας, πρόσθεσε:

— Θ' άνοίξουμε μια μπουτίλια σαμπάνια... Συγχαρήτε με! Η Γκρέις μού ύποσχέθηκε να γίνη γυναίκα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ο άστυνομικός σταθμός του Τάλεχαμ ήταν εγκατεστημένος σ' ένα παλιό κτίριο τού χωριού. Τό εμπρός δωμάτιο χρησίμευε για γραφείο και στο υπόλοιπο σπίτι έμεναν ο άστυνόμος Τζέι-μς, η γυναίκα του κι' η κόρη του Δάφνη.

Ο άστυφύλακας Ρότζερς κα-θόταν τώρα στο γραφείο του δι-οικητού του. Σε μισή ώρα, έ-πρόκειτο να βγή για τη νυκτε-

ρινή περιπολία του.

Χειμώνα και καλοκαίρι, με ά-ποιοδήποτε καιρό, έκανε το γύρο όλης της περιοχής με τó ποδήλα-τό του, δυο φορές την ημέρα. Εί-χε χάσει ώστόσο από καιρό τόν άρχικό ένθουσιασμό του, γιατί δεν τού είχε τύχει ποτέ να συλ-λάδη κανένα κακοποιό. Δε συνέ-βαινε τó παραμικρό στο Τάλε-χαμ.

Έτσι, η μόνη του σκέφι ήταν να τελειώση τó ταχύτερο την πε-ριπολία του και να ξαναγυρίση στον άστυνομικό σταθμό.

Από τότε που είχε τοποθετη-θή στο Τάλεχαμ, λάτρευε από μα-κριά τη Δάφνη Τζέιμς. Όμοιο-γούσε ώστόσο στον έαυτό του πως της φοβότανε λίγο.

Στις στιγμές της άπαισιοδο-ξίας του, καταλάβαινε ότι η Δά-φνη δεν ήταν γι' αυτόν...

Ήθερε πως έκανε κάπου-κά-που συντροφιά με τόν Κρέιν. Αύτος ήταν ο άντρας που της ταίριαζε! Δε μπορούσε να μη τó παραδεχτή ο Ρότζερς...

Ο Κρέιν είχε μια μεγάλη Μπουτί, ένα σπίτι ύπεροχο, ντυ-νότανε κοψιφά, είχε καλούς τρό-πους κι' ήταν γεμάτος λεφτά! Μα αυτό δεν έμπόδιζε τó Ρό-τζερς ν' αγαπήη τη Δάφνη.

Τώρα την άκουγε να μιλάη με τη μητέρα της, στην κουζίνα...

Ύστερα άκουσε τὰ βραεία βή-ματα τού άστυνόμου στο διάδρο-μο, και πήγε άμέσως να καθήση στο μικρό και σκονισμένο γρα-φείο του, που βρισκόταν σε μια γωνιά τού δωματίου.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Τζέιμς. Κρατούσε ένα φακέλλο που είχε λάβει.

— Πρέπει να όμολογήσω πως δε χασομεράνε καθόλου! είπε, ενώ καθόταν στο γραφείο του. Μόνο που δεν κάνουν πάντα τη δουλειά τους πολύ προσεχτικά. Έτσι είν' όλος ο κόσμος, στην εποχή μας: Έχει λείψει η έπαγ-γελματική ευσυνειδησία...

Ο Ρότζερς κούνησε τó κεφά-λι του, για να δείξη πως συμ-φωνούσε.

— Σας επιστρέψανε τó ρο-λόι σας, κύριε; ρώτησε ύστερα.

— Ναί, βέβαια.

Ο Τζέιμς ζάρωσε τὰ φρύδια του και πρόσθεσε: — Με πληροφορήσανε πως τὰ άποτυπώματα αυτά δεν υπάρχουν στα άρχια τους... Είν' η πρώτη φορά που πήγε χαμένο τó κολ-πο μου! Μα θα μάς γίνη μάθη-μα...

Κάρφωσε στο Ρότζερς τὰ γα-λανά και διαπεραστικά μάτια του.

— Να μάθης άλλη φορά να μην άνακατεύσαι με την καλή κοινω-νία! πρόσθεσε, ασυτηρά. Καί να κρατάς για τόν έαυτό σου τις Ιδέες που σου κατεβαίνουν για τις φιλίες τού κ. Κρέιν!

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο Ρότζερς.

Μα κρυφογελούσε, γιατί ήξε-ρε πως είχε ύποπτευθί κι' ο Τζέιμς την Γκρέις και πως εί-χε άπογοητευτή για την άποτυ-χία τού...

Ο άστυνόμος εξέτασε τó πε-ριεχόμενο τού φακέλλου που τού είχαν στείλει: ένα δακτυλογραφη-μένο φύλλο, με μια φωτογραφία καρφισμένη πάνω του. Αφού τὰ μελέτησε μερικά λεπτά, τ' ά-φισε πάνω στο γραφείο του.

— Περίεργη συμπτωσι! είπε, συλλογισμένος. Έδώ μάς πληρο-φορεί η άστυνομία τού Λονδίνου ότι άναζητεί μια νέα 22 ετών, μετρίου άναστήματος, με καστα-νά μάτια και μαλλιά, κοψιφά, που διαβάζει στα χείλια. Έχει κά-νει δέκα μέρες στη φυλακή για κλοπή. Τώρα δικάζεται για μια

ΜΟΝΟΝ
τό Άμερικανικό
θερνίκιο όνύχων
ΝΟΥΡΑ - ΓΚΛΟΣ
δεν καοστρέφουν
τό νύχια σας
διότι περιέχουν
FLEX - FILM

DURA-GLOSS

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛ-
ΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«LADAS»
ΙΑΤΡΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35
ΤΗΛ. 32.692
ΔΕΧΕΤΑΙ:
Από 10 π.μ. έως 3 μ.μ.

**ΜΙΑ ΜΕΤΑΛΛΗ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ**

Πρώτη φορά έπετεύχθη στην Έλλά-
δα από την Εταιρείαν ΦΙΞ η έμφρά-
λωσις πορτοκαλάδας χωρίς χημικά
συντηρητικά. Χωρίς στην επιτυχία
αυτή η Πορτοκαλάδα ΦΙΞ, από άλη-
θινό χυμό, είναι άγνη και φυσική
σαν φρεσκοστυμμένο πορτοκάλη.

Είναι διαφορετική!

Πρώτη φορά στην Έλλά-
δα η ΦΙΞ σας προσφέρει
πορτοκαλάδα...

• Χωρίς χημικά
Συντηρητικά

• 100% Παστεριωμένη
χωρίς βλαβερό μικρόβιο

• Παρασκευασμένη με
άποστειρωμένο νερό

• Με άφθονο φυσικό
χυμό που περιέχει Βιτα-
μίνες, Φωσφόρο, Α-
σθενίο και Σίδηρο

• Έμφιαλωμένη με τó πιο
σύγχρονα αυτόματα
μηχανήματα.

τό πιο υγιεινό δροσίδικό...

Πορτοκαλάδα ΦΙΞ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΦΥΛΛΙΑ

δεύτερη κλοπή και ως συνένοχος σε μία επίθεση με τραυματισμό. —Κουφή που διαβάσει στα χείλια, είπατε; ρώτησε ζωηρά ο Ρότζερς. «Έχετε τη φωτογραφία της».

Δίχως να πη λέξι, ο Τζέιμς τούδωσε τη φωτογραφία. «Εκείνος τη μελέτησε, άμυλητος».

—Ξέρω τι σκέπτεσαι, αγόρι μου. Άλλα κάνει λάθος... του είπε ήσυχα ο αστυνομός. Σου φαίνεται πως ή κ. Μπριούερ κι' η Γκρέις Κλάρκ είναι το ίδιο πρόσωπο! Μάντεψε σωστά; Πες την αλήθεια!

—Δε λέω αυτό άκριδώς... βρισκα όμως κι' εγώ πως είναι μια παράξενη σύμπτωση! είπε ο Ρότζερς μ' επιφύλαξη.

—Ασφαλώς! Τι λες για τη φωτογραφία;

—Θάλεγα πώς είναι ή ίδια κοπέλλα, αν δεν είχατε εξετάσει τα δακτυλικά της αποτυπώματα... Είσατε βέβαιος για το ρολόι;

—Το μόνο για το όποιο είμαι βέβαιος, γκρίνιασε ο Τζέιμς, είναι πως κάθε νέος αστυνομικός όφείλει να μεταχειρίζεται πάντα τη λέξι «κύριε», όταν απαντάει σε ένα ανώτερό του.

Και πήρε πίσω τη φωτογραφία απ' το Ρότζερς.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε εκείνος χωρίς να ταραχτή καθόλου.

Υπηρετούσε δυο χρόνια υπό τις διαταγές του Τζέιμς κι' ήξερε πως φαινόταν τρομερώτερος απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Τον θαύμαζε κατά βάθος και τον αγαπούσε. Θάθελε πολύ να τον κάνει πενιχρό... μα δεν του είχε δείξει ποτέ αυτά τα αισθήματά του.

—Ναί, είμαι βέβαιος, πρόσθεσε άργα ο Τζέιμς. "Αν δεν είχα τόσσο αυτή την απόδειξη, θα μπορούσα να όρκιστώ πως είναι ή ίδια κοπέλλα...". Η περίπτωση αυτή μας δείχνει πόσο πρέπει νάμαστε προσεχτικοί.

—Είσατε απόλυτα βέβαιος για τ' αποτυπώματα, κύριε; επέμεινε ο Ρότζερς.

—Είμαι βέβαιος πως ή νέα γυναίκα έπιασε το ρολόι, συνεπώς άφισε άνω του τα δακτυλικά της αποτυπώματα. Είμαι βέβαιος πως τόδολα ύστερα σ' ένα κουτί και τόστειλα στη Σήμανσι. Τέλος, είμαι βέβαιος πως οι ειδικοί βρήκαν πάνω σ' αυτό τρία γυναικεία αποτυπώματα, που δεν υπάρχουν στο αρχείο τους.

Έβυσε το πηγούνι του και συνέχισε:

—"Αν λοιπόν ή κοπέλλα που μένει στο Κρέιν, είναι ή Γκρέις Κλάρκ, πως γίνεται να μην υπάρχουν τ' αποτυπώματά της στη Σκότλαντ Γουάρδ; "Αν μου απάντησης μ' ένα πιστικό επιχείρημα, θα πιστέψω πως εί' αυτή. Άλλα τότε, μονάχα...

—Δεν ξέρω κι' εγώ τί να ύποθέσω, είπε ο Ρότζερς ξύνοντας το κεφάλι του μ' άμχανιά. "Η όμοιότης είναι καταπληκτική. Στο μεταξύ, ό Τζέιμς είχε ξεσφραγίσει έναν άλλο φακέλλο, που έγραφε πάνω: «Απόρρητον». "Εβγάλε από μέσα ένα χαρτί κι' έκαμε νόημα στο Ρότζερς να σπάσει, για να το διαβάσει με την ήσυχία του.

Ο Ρότζερς τον κύτταζε με ζωηρό ενδιαφέρον. Καιρό είχαν να πάρουν ένα «απόρρητον» έγγραφο! Μόνο στην εποχή του πολέμου τους στέλνανε κάτι τέτοια, για ύποθέσεις κατασκοπείας πάντα.

—Καλό κι' αυτό! φώναξε ο Τζέιμς, αφήνοντας το χαρτί πάνω στο γραφείο του και κυττά-

ζοντας σαστισμένος το Ρότζερς. "Ακούσε κι' αυτή την είδηση. Το νου σου όμως! Όύτε λέξι σε κανένα! Σας ξέρω, έσας τους νέους, τί φλύαροι που είσαστε, για να κάνετε το κομμάτι σας στις φιλενάδες σας... Μα έδω δεν είναι άστοχο ζήτημα!...

—Τό κατάλαβα, κύριε!

—Την τελευταία φορά που είδαν αυτή τη Γκρέις Κλάρκ, ήταν μαζί με κάποιον Ντέβιντ "Ελλις. Γράφουν έδω τα χαρακτηριστικά του. Σε συμβουλεύω να τα μελετήσης προσεχτικά... Γιατί φαίνεται πως αυτός ο Ντέβιντ "Ελλις είναι στην πραγματικότητα ό "Εντβιν Κούσμαν, ό προδοτής, ό συνεργάτης των Ναζιζών!

» Ξέρουν πως έφυγε απ' την Γερμανία και πιστεύουν πως κρύβεται κάπου στην Άγγλία. Τί λες έσύ γι' αυτό;

Ο Ρότζερς είχε μείνει κατάπληκτος.

—Ο Κούσμαν; Ο τύπος που μιλούσε στο γερμανικό ραδιόφωνο; ρώτησε.

—Ακριδώς! Φαντάσου τί δόξα για το Τάλεχαμ, αν κατορθώναμε να τον τσακώσουμε!

—Και βέβαια, κύριε! φώναξε ο Ρότζερς, που σκεπτότανε κι' άλλες τον προβληματό του.

"Αν έπιασε τον Κούσμαν, θα τον τοποθετούσαν ίσως στη

Σκότλαντ Γουάρδ, και τότε θα μπορούσε να ζητήσει σέ γάμο τη Δάφνη.

—Μπορώ να δώ αυτό το χαρτί, κύριε; είπε.

—Λίγη ύπομονή, αγόρι μου... απάντησε ο Τζέιμς, που μελετούσε με σχολαστικότητα την άνακοίνωση.

Ο Ρότζερς πρόσθεσε πως φαίνεται άπογοητευμένος.

—Χμ! Δεν έχω την εντύπωση πως βρίσκεται στην περιφέρειά μας... είπε στο τέλος. Τον είδαν για τελευταία φορά στο σταθμό για Κίνγκ Κρός. Φαίνεται πως πήγε να κρυφτή κάπου στο βορρά...

—Μά ήταν μαζί μ' αυτή τη Γκρέις Κλάρκ... δεν εν' έτσι, κύριε;

—Έτσι λέει το χαρτί... Τους άναγνώρισε κάποιος σωφρ ταξί. Φαίνεται μάλιστα πως, πριν φύγουνε, λίγο έλειψε να ξεκάνουνε τη σπιτονοικοκυρά του Κούσμαν.

—Είναι περίεργο λοιπόν πως βρίσκεται έδω ή κοπέλλα, αφού ό άλλος πήρε διαφορετική κατεύθυνση... Δεν εν' έτσι, κύριε; ρώτησε ο Ρότζερς, συλλογισμένος.

—Ποιος σου είπε τέτοιο πράγμα; τον έκοψε ξερά ο Τζέιμς. Πρόσθεσε στα λόγια σου! Σου είπα πως δεν πρόκειται γι' αυτή την κοπέλλα!

Οι ματιές τους συναντήθηκαν, Οί ματιές τους συναντήθηκαν,

γεμάτες αμφιβολία.

—"Αν δεν ήταν στη μέση αυτά τα καταραμένα τ' αποτυπώματα... μουρμούρισε ο Τζέιμς στενοχωρημένα. "Η αλήθεια είναι πως μοιάζει πολύ... Μα πως να έμπιστευτή κανείς σ' αυτές τις παλιοφωτογραφίες; Βέβαια, είναι κι' ή κουφάρα της...

—Αλήθεια, κύριε, είπε ζωηρά ο Ρότζερς, ό κ. Κρέιν είδε κάποιον που τριγύριζε κοντά στη λέσχη του γκόλφ. Σημείωσε τα χαρακτηριστικά του.

Εβγάλε το καρνέ του και το συμβουλευτηκε.

—Ακούστε τα... πρόσθεσε. "Ηταν νέος, 20 χρόνων περίπου, ψηλός, με μαύρα μαλλιά, με κοστούμι μπλέ μαρέν, με καφέ παπούτσια, πράσινο πουκάμισο και μαύρη γραβάτα. Κούτσαινε έλαφρά κι' ήταν ξεκούφωτος...

Ταίριαζόν όλ' αυτά με την περιγραφή του Κούσμαν;

—Όχι, καθόλου, απάντησε ο Τζέιμς. "Ο Κούσμαν είναι κοντός, αδύνατος, 35 χρόνων. "Έχει ξανθά μαλλιά κι' ένα σημάδι πληγής απ' το δεξί μάτι ως το πηγούνι. Φαίνεται πως πετόκοψε ό ίδιος το πρόσωπό του, για να παραμορφώ.

»Την τελευταία φορά που τον είδανε, φορούσε καφέ κοστούμι, άσπρο πουκάμισο και μπλέ γραβάτα.

—Μήπως δεν πρόσθεσε το σημάδι της πληγής ό κ. Κρέιν; είπε ο Ρότζερς, που έπέμενε στην ύποθεσί του.

—Πήγαινε να κάνης το γύρα σου, παλληκάρι μου, απάντησε ξερά ο Τζέιμς.

Είχε την εντύπωση πως ο Ρότζερς έδειχνε υπερβολικό ζήλο.

—Δουλεύει πάρα πολύ ή φαντασία σου, πρόσθεσε. Μα μάς βάλης σέ μπελόδες.

Φύλαξε τα χαρτιά σ' ένα συρτάρι του γραφείου του και το κλείδωσε.

—Ο κ. Κρέιν είναι άνθρωπος μ' επιρροή, συνέχισε. Προτιμώτερο να μη χώνουμε πολύ τη μύτη μας στις δουλειές του...

Αφισε έμένα να κάνει ό,τι πρέπει. Χρειάζεται πολύ τάνκτ σ' αυτή την ιστορία. Και πιστεύω πως εγώ τό έχω... Μην άσκοληθής έσύ.

—Πολύ καλά, κύριε, είπε ο Ρότζερς.

Είχε πάρει ωστόσο την άποφασί να κάνει ό,τι νόμιζε αυτός σωστό...

Σηκώθηκε κι' έτοιμάστηκε για την περιπολία του. "Ο Τζέιμς έβυσε το πηγούνι του και κύτταζε τις μύτες των παπουτσιών του, με συλλογισμένο ύφος.

—Ποιά νάναι άρα γε αυτή ή κ. Μπριούερ; μουρμούρισε. Δεν ήξερα πως είχε παντρεμένη άδελφή ό κ. Κρέιν... Και σύ;

—Όύτε κι' εγώ τό ήξερα, κύριε. Άλλ' αυτό δε θα πη τίποτα. Δεν ξέρουμε άλλωστε πολλά πράγματα για τον κ. Κρέιν.

—Όχι... άλλα μπορούμε να μάθουμε, είπε μαλακά ο Τζέιμς. Τί λες και σύ;

—Συμφωνά απόλυτα, κύριε. "Ο Τζέιμς πήρε τον τηλεφώνηκό κατάλογο του Λονδίνου, τον έβαξε λίγη άρα κι' ύστερα τον ξενακλεισε και είπτε:

—Βρήκα τ' όνομά της στον κατάλογο... Άναφέρει την ίδια διεύθυνσι που έχει κι' ή ταυτότης της: Χέις Μιούρ, 47, Μπερκέλυ Σκουέιρ, Μέιφαιρ.

»Στό ξαναλέω, Ρότζερς, πρέπει νάμαστε προσεχτικοί. Μα αυτό δε μάς έμποδίζει να κάνουμε μια διακριτική έρευνα!

—Μάλιστα, κύριε! είπε ο Ρότζερς, και τό κόκκινο πρόσωπό του φωτίστηκε.

—Δε μου φαίνεται σωστό ν'

άποταθούμε στη Σκότλαντ Γουάρδ, πρόσθεσε ο Τζέιμς. Καλύτερα να τελειώσουμε μόνοι μας αυτό που άρχισαμε... Άμριο, που θαμει έλεύθερος, μπορεί να κάνει ένα ταξείδακι ως το Λονδίνο... Θα πέρσασ μάλιστα, μ' αυτή την ευκαιρία, κι' απ' το Σόμερσετ Χάους...

—Έχεις πεί ποτέ στο Σόμερσετ Χάους, Ρότζερς;

—Όχι, κύριε. Νομίζω πως είν' εκεί που καταχωρούνε τις γεννήσεις και τους θανάτους...

—Ακριδώς! Και τους γάμους επίσης... Θάθελα να πάρω μερικές πληροφορίες για την κ. Μπριούερ... Και τώρα φύγε, αγόρι μου. Πήγαινε στη δουλειά σου.

—Όστε δε θα σάς ξεναδά πριν από αύριο τό βράδυ, κύριε; ρώτησε ο Ρότζερς, με το μυαλό του γεμάτο από δικά του σχέδια.

—Ναί. "Ως τότε, έχε τό μάτι σου ανοιχτό... Μην άργήσης ναρδής τό γραφείο αύριο τό πρωί... Και προπάντων μην πάς να χάσης τη μύτη σου στις δουλειές του κ. Κρέιν, όσο θα λείπει!... Κατάλαβες; Σου τό άπαγορεύω!

Ο Ρότζερς κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε λίγο άπογοητευμένος.

»Υστερα από λίγο όμως, ενώ ακολουθούσε με τό ποδηλάτό του τό μεγάλο δρόμο του χωριού, πήρε την άποφασί να πάη να ρίξει μια ματιά στη μικρή βίλλα του Κρέιν, μόλις θα τελείωνε την ύπηρεσία του.

«Ποιος ξέρει αν δε βρώ εκεί και τον Κούσμαν! είπτε με τό νου του. Θα μείνι τότε κατενθουσιασμένος ό γέρο - Τζέιμς... κι' δεσ παράκουσα τη διαταγή του!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Η καλοκαιρινή πανσέληνος ταξίδευε ήμερα στον καθαρό ύρανό. Η νύχτα ήταν φωτεινή, σχεδόν σαν ήμερα. "Ο άσπρος και σκονισμένος δρόμος ανέβαινε απ' τό Τάλεχαμ, ανάμεσα στους λόφους, σαν φεΐδι.

Ο Ρότζερς πήρε τό ποδηλάτό του από μια ξύλινη άποθηκούλα, πίσω απ' τό σπίτι του. Σπρώχνοντας το με τό χέρι, βγήκε απ' τον κήπο του στο δρόμο.

Λίγο πιο πέρα, διασταυρώθηκε με τον Κάβζυ, τον ιδιοκτήτη της μοναδικής ταβέρνας του Τάλεχαμ.

—Πώς έβω, τέτοια ώρα; Και μάλιστα με πολιτικά; άπόρησε έκείνος.

Ο Ρότζερς του χαμογέλασε κι' απάντησε, κλείνοντας του τό μάτι:

—Έχω να κάνω μια έπίσκεψη!...

—Θα σουκανα παρέα, άλλα νυστάζω, είπτε ο Κάβζυ. Κι' ύστερα, με τα χρονάκια μου και με τους ρευματισμούς μου, δε μου κάνει καλό να γυρίζω τη νύχτα έβω...

Ο Ρότζερς τον καληνύχτισε, ανέβηκε στο ποδηλάτο του κι' άποκρέμυνθηκε.

Τό σπίτι του Ρότζερς άπέειχε ως 2 χιλιόμετρα. Κι' ο Ρότζερς δε βιαζότανε. Ήξερε καλά τα κοιτάσματα και περίμενε ν' άνεβή τό φεγγάρι πάνω απ' τα δέντρα που τριγύριζαν τη μικρή βίλλα. Δεν ήθελε να χρησιμοποιήση τό ηλεκτρικό φανάρι του. Σε μισή ώρα, θάθελε άρκέτα καθαρά.

Προσπέρασε τό σπίτι του Τζέιμς και χάραξε, βλέποντας φως στο σαλόνι. Αυτό σημαίνει πως ό αστυνόμεος άκούγει τις ειδήσεις των 9 στο ραδιόφωνό. Υπήρχαν πολύ μικρές πιθανότητες να ξεναδη ή ύστερα.

Ο Ρότζερς ήξερε τις συνθήκες του: "Ο Τζέιμς πλάγιαζε ναρδής. Όταν έφτασε στην άκρη του κήπου του αστυνόμεου, ο Ρότζερς σταμάτησε και κατέβηκε απ' τό ποδηλάτό του, για να ρίξει μια ματιά στο παράθυρο της Δάφνης. Τό δωμάτιο ήταν φωτισμένο, άλλα μια κίτρινη κουρτίνα προφύλαγε τό έσωτερικό του απ' τις άδίσκριτες ματιές.

Ο Ρότζερς περίμενε μερικά λεπτά, με την έλπίδα να δη τούλάχιστον τη σκιά της άγαπημένης του πάνω στην κουρτίνα. Τού κάκου όμως.

Τέλος, αναστάναξε μ' άπογοήτευσί, ξεαναβήκε στο ποδηλάτό του και συνέχισε τό δρόμο του.

Μολόνότι ήταν ήμερος τύπος, ένοιωσε τώρα μια παράξενη έξασί. Κρέμονταν τόσα πράγματα απ' αυτά που θ' άνακάλυπτε ίσως στο σπίτι του Κρέιν!...

Από τότε που ήξερε πως ή Δάφνη έδλεπε κρυφά τον Κρέιν και πήγαινε περίπου με τ' αυτόκίνητό του χωρίς να πη τίποτα στον πατέρα της, άντιπαθούσε αυτό τον πλοίσιο νέο. Μα δεν είχε κάνει ποτέ λόγο στο Τζέιμς για τις άταξίες της κόρης του.

Είχε κάτι ό Κρέιν, που δεν έρεσε στο Ρότζερς... Έξωτερικά, παρουσίαζε κάθε έγγύηση. Ήταν μέλος της ομάδος του κρίκετ και, την ώρα του παιχνιδιού, φερόταν συναδελφικά στο Ρότζερς. Έπαίξε καλά, πολύ καλύτερα απ' αυτόν.

Ότόσο είχε κάτι τό παράξενο...

Κι' ύστερα, είχε σχέσεις μ' ένα σωρό γυναίκες. Δεχότανε κάθε τόσο φιλενάδες του απ' τό Λονδίνο, που έρχονταν με αυτόκίνητο και περνούσαν τη νύχτα στο σπίτι σου. "Ο Ρότζερς τις είχε δη μια δυο φορές, στις νυκτερινές περιπολίες του, στον κήπο της βίλλας. Ήταν κομψές, λεπτές, όμορφες σαν λουλούδια.

Είχε δη επίσης έπανεληγμένως τη Δάφνη, σ' αυτοκίνητο του Κρέιν και στον κινηματογράφο μαζί του.

Μά, έπειδή τον άντιπαθούσε, δεν έπεται πως τον θεωρούσε ίκανό να δώσει άσυλο σ' ένα κάθαρμα σαν τον Κούσμαν... "Ο Κρέιν είχε πολεμήσει γενναία. Ήταν ένας απ' τους λίγους πηλούς που έπιάσανε απ' τη Μάχη της Άγγλίας. Είχε παρασημοφορηθεί, γιατί έριξε έντεκα έχθρικά άεροπλάνα.

Μά που ξέρεις καμιά φορά;..

Αυτά τα τρελλά παλληκάρια είναι ικανά για όλα. "Ισως νάμουνε σε στίτι του την Κούσμαν για να διασκεδάση. "Η ίσως ν' άγγούσουνε την ταυτότητά του...

Ο Ρότζερς πήρε τον άπότομο άνήφορο που άδηγούσε στη βίλλα του Κρέιν. Κατέβηκε απ' τό ποδηλάτό του, έβυσε τό φως του και προχώρησε άδωρυδα.

Είχε κάνει πρόσκοπος κι' ήξερε να γλυστράη σαν τό φεΐδι. Ήταν βέβαιος λοιπόν πως θα κατόρθωνε να φτάση ως τό σπίτι χωρίς να τον άντιληφθούνε.

Ακούμπησε τό ποδηλάτο του σ' ένα θάμνο, μερικά μέτρα πριν απ' την καγκλωλωτήρα. Άνοιξε την πόρτα αυτή κι' έκαμε μερικά βήματα στην άλλέα, φροντίζοντας να κρύβεται όσο καλύτερα μπορούσε.

Οι άκτιδες του φεγγαριού γλυστρούσαν ανάμεσα στα δέντρα, έτσι που ο Ρότζερς έδλεπε άρκέτα καθαρά. Οι κινήσεις του ήταν άπιστευτα άδύρυνες για έναν άνθρωπο με τη δική του σωματική διάπλασι.

Όσο πλησίαζε στο σπίτι, ένοιωσε να μεγαλώνει ό άκουρισμός του κι' ή έπιθυμία του να τελειώνη τό γρηγορότερο μ' αυτή τη δουλειά που είχε καταπιασθή...

Στην άκρη της άλλέας άπλωνόταν ένα μεγάλο άνοστούλιτο παρτέρι. "Ο Ρότζερς σταμάτησε στην άρχή του κι' έριξε με ματιά στα φωτισμένα παράθυρα. Δεν είχαν παντζούρια ούτε κουρτίνες, κι' έτσι μπορούσε να δη ό,τι συνέβαινε στην τραπέζια.

Ο Κρέιν κι' ή Γκρέις καθόνταν σ' ένα τραπέζι, μπροστά στη μεγάλη τζαμαρία. Σε κάθε άκρη του τραπεζιού ύπήρχαν λάμπες με άμπαζούρ. Κι' ο Ρότζερς έδλεπε να γυαλίζουνε τα κρύσταλλα καί τ' άσπμικά.

Ο Κρέιν φορούσε σμόκιν. Ήταν σκυμμένος μπροστά, με τους άγκώνες πάνω στο τραπέζι και τό πηγούνι μέσα στα χέρια του. Φαινόταν πως μιλούσε στη Γκρέις, που καθότανε στην άλλη άκρη του τραπεζιού, άκούμποντας τα χέρια της στα σκαλιστά μπράτσα της πολυθρόνας της.

Ο Ρότζερς κύτταζε με κάποιο φθόνο. Ένα τέτοιο δωμάτιο άκριδώς όνειρευότανε να προσέρε στη Δάφνη...

Ο Κρέιν ξεδούλωσε μια καρέφα με κόκκινο κοστί και γέμισε τό ποτήρι του. Πρόσφερε και στη Γκρέις, εκείνη όμως κούνησε τό κεφάλι της άνηχτικά. Και χαμογέλασαν ό ένας στον άλλο.

Ο Ρότζερς ανασήκωσε τους ώμους του. Όραία ήταν, βέβαια, αυτή ή σκηνή... άλλα έχανε την ώρα του παρακολουθώντας την!

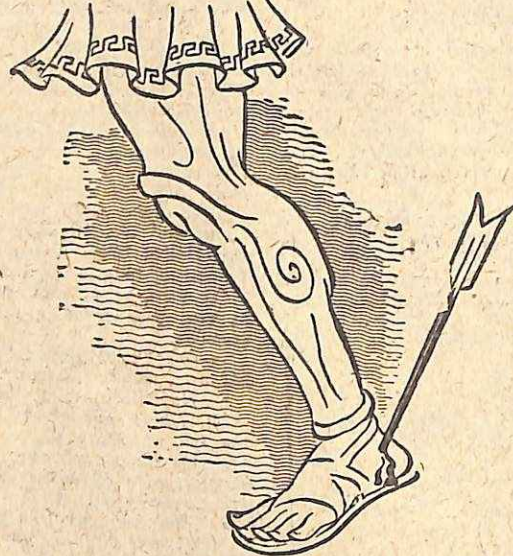
Γονάτισε χάνω και σύρθηκε έτσι ως τό παράθυρο της τραπεζαρίας. Έφτασε έβω απ' αυτό, τη στιγμή άκριδώς που ο Κρέιν σήκωνότανε κι' έσπρωχνε προς τα πίσω την καρέκλα του. Η Γκρέις βρισκότανε κι' άλλες κοντά στην πόρτα.

Η κοπέλλα βγήκε απ' τό δωμάτιο. "Ο Κρέιν στράφηκε, για να πάρη ένα πούρο μέσα από ένα χρυσό κουτί.

Ο Ρότζερς τον είδε να κόβη την άκρη, να τό ανάδη και να κυττάξη συλλογισμένος τη φωτιά του. Διάβαζε στο πρόσωπό του μια έκφρασι που δεν τό άρρεσε — κυνική, περιφρονητική και σκληρή...

Ύστερα ο Κρέιν έοριζε μια ματιά στην πόρτα, χαμογέλασε και γέμισε πάλι τό ποτήρι του με κρασί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΔΧΙΛΛΕΙΟΣ ΠΤΕΡΝΑ

Για κάθε άνθρωπο είναι σήμερα:

Τό στομάχι - σукωτι - νεφρά - καρδιά αυτά προσβάλουν τά άνεξέλεγκτα λιπαρά.

Προστατεύετε την ύγεια σας:

ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

για τό μαγείρεμα

ΒΙΤΑΜ ΕΛΑΪΣ

για φρέσκο βούτυρο

από άγνό έλαιόλαδο

πλούσια σε βιταμίνες

Θρεπτικά - έυπεπτα

δημιουργούν τον ισχυρό οργανισμό που άνδισιεται και νικά.

ΒΙΤΑΜ-ΦΥΤΙΝΗ είναι προϊόντα ΕΛΑΪΣ

FAB Ξαναβιώνει όπι πλένει

NEW **FAB** WASHES CLOTHES CLEANER THAN ANY SOAP WONDERFUL FOR DISHES TOO!

• Δεν φθείρει τα ρούχα
• Χέρια για χειροφίλημα
• Οικονομία

ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΛΕΥΚΩΤΕΡΑ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ... ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ!

FAB ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ **COLGATE-PALMOLIVE**

"ΟΛΥΜΠΙΑ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ & ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΚΟΡΑΗ - ΤΗΛ. 34720-20708 ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 83 ΤΗΛ. 58774 ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 ΤΗΛ. 57876

σης μία τραγική εικόνα, που αντίκρουσε κάποτε κοντά στις όχθες του ποταμού Ζαυδέζη.

Είδε δυο σκελετούς αγρίων βοδιών, που τα κέρατά τους ήταν μπλεγμένα. Τα ζώα αυτά είχαν πιαστή μ' αυτό τον τρόπο, καθώς πάλευαν μεταξύ τους, και ψόφησαν κατόπιν από την πείνα και την απελπισία, μη μπορώντας να χωριστούν.

Υπάρχουν ακόμα περιπτώσεις ζώων, που... εξερράγησαν.

Ζούσε άλλοτε στην Βόρειο Αμερική ένα είδος αποδημητικών πουλιών, που έμοιαζαν πολύ με περιστέρια. Το τελευταίο δείγμα τους ψόφησε το 1914 στο ζωολογικό κήπο της πολιτείας Τσιντίνινατι. Το τέλος του, λοιπόν, υπήρξε πολύ πρωτότυπο. Είχε φάει μερικά ξερά μυζέλια, που μόλις τα είχαν σπείρει. Κατόπιν ήπιε πολύ νερό. Τα μυζέλια φούσκωσαν και το πουλί έσκασε!...

Μία ανάλογη, αλλά πιο θεαματική περίπτωση αναφέρει ο Άγγλος εξερευνητής Λιούις Άμερ. Πρόκειται για την...

ΣΤΗΝ Αμερική, κυκλοφόρησε τελευταία ένα απολαυστικό εικονογραφημένο βιβλίο, που το έγραψε ο γνωστός ζωολόγος δόκτωρ Τζών Χάρτ. Ο έπιστήμων αυτός, που έκανε και πολλά χρόνια στις αφρικανικές ζούγκλες ως εξερευνητής, έχει μαζέψει στο βιβλίο αυτό μια ατέλειωτη σειρά από κωμικοτραγικά παθήματα διαφόρων ζώων, αλλά που τα είδε με τα ίδια του τα μάτια κι' άλλα που τα μάζεψε από κάθε είδους αφηγήσεις αυτοπτών μαρτύρων.

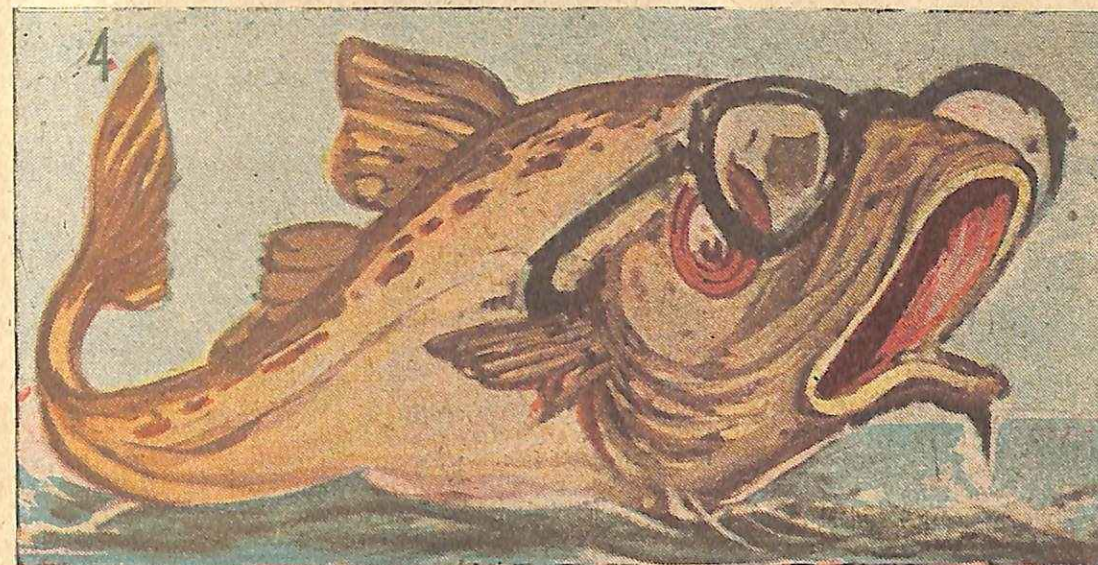
ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ

Μερικές σχεδόν άπιστευτες περιπτώσεις

Να μερικά από τα πιο αξιοσημείωτα περιστατικά. Το πρώτο είναι σχετικό με το θλιβερό τέλος ενός λιονταριού, στη Βόρειο Ροδεσία. Το λιοντάρι Τζών Χάρτ, μέσα στη ζούγκλα να παλεύει απεγνωσμένα να ελευθερώσει το κεφάλι του από ένα πρωτότυπο κι' άπθανο κλοιό. Επρόκειτο για την ξύλινη «κουλούρα» από τη λεκάνη ενός αποχωρητηρίου. Την είχε πετάξει κάποιος άποικος, που έμενε σ' ένα αγρόκτημα στην άκρη της ζούγκλας. Ο βασιλιάς των ζώων βρήκε την «κουλούρα» κι' από περιέργεια έχωσε το κεφάλι του μέσα, χωρίς να μπορεί ύστερα να το αποτραβήξει. Το φτωχό λιοντάρι σκοτώθηκε από τον δόκτορα Χάρτ μ' εκείνο το κάθε άλλο παρά... βασιλικό κολλιέ γύρω στο λαιμό του. Ήταν αδύνατο να του το αποσπάσει με κανένα άλλο τρόπο, εξ αιτίας της απογνώσεως, στην οποία βρισκόταν το θηρίο. (Εικ. 1).

Ο... κύριος, που βλέπετε στην εικόνα 4, είναι μήπως κανένας σφοδρός καθηγής του υγρού στοιχείου; Όχι. Πρόκειται απλούστατα για ένα ψάρι αγράμματο, όπως όλα τα ψάρια του κόσμου, που το τράβηξε με το αγκίστρι του ένας έρασιτεχνής ψαράς στη Φλωρίδα των Ηνωμένων Πολιτειών κι' είδε μ' έκπληξη του να φορά τα γυαλιά που βλέπετε. Τάχε πετάξει κάποιος στη θάλασσα ή του είχαν πέσει. Κι' η τύχη θέλησε να καρφωθούν οι άκρες του σκελετού τους στα σπάραχνα του ατυχού αυτού ψαριού.

Ο δόκτωρ Χάρτ αναφέρει επί-

κε πολλά ξερά καρπούζια. Γά έφαγε όλα με βουλιμία κι' ύστερα πήγε κι' ήπιε άφθονο νερό από ένα κοντινό ρυάκι. Τα καρπούζια φούσκωσαν μέσα του και το φτωχό ζώο, θύμα της απρόοπτης εκείνης διαστολής, έσκασε κι' έγινε κυριολεκτικά δυο κομμάτια. (Εικ. 2).

Ο δόκτωρ Χάρτ αναφέρει επίσης το δραματικό θάνατο ενός λιχούδη ελέφαντα, όπως του τον διηγήθηκαν οι ιθαγενείς ενός χωριού

νέβηκε τη στιγμή που πετούσε με δύναμι μακρυά το αγκίστρι. Στον κύκλο, που έκανε στον αέρα, το αγκίστρι έπιασε τη νυχτερίδα, ή όποια στεκόταν σ' ένα ψηλό κλαδί. (Εικ. 3).

Αναρίθμητα πάλι είναι τα πουλιά, που

ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ *σε ζωα*

της Βορείου Ροδεσίας. Ο ελέφαντας αυτός είχε ανακαλύψει μία κυψέλη αγρίων μελισσών και την κατάπιε ολόκληρη. Οι μέλισσες, λοιπόν, του καταρύπησαν το στομάχι και το πελώριο παχύδερμο πέθανε μέσα σε λίγη ώρα με φρικτούς πόνους!

Πολλά είναι τα ζώα, που χάνουν τη ζωή τους εξ αιτίας της... υπάλλας του γκόλφ. Ο δόκτωρ Χάρτ αναφέρει μία γελάδα, μερικά πουλιά κι' ακόμα μία πέστροφα, που έπεσαν θύματα αυτών των απίθανων βλημάτων. Η πέστροφα χτυπήθηκε στο κεφάλι κι' έμεινε στο τόπο, τη στιγμή που πηδούσε πάνω από το νερό. (Εικ. 5).

Υπάρχουν ακόμα και μερικά πουλιά, που βρίσκουν το θάνατο από... αγκίστρι. Ο Αμερικανός έπιστήμων αναφέρει διάφορα τέτοια περιστατικά, όπως κι' ένα δικό του. Καθώς ψάρευε στις όχθες ενός ποταμού, έπιασε μία νυχτερίδα με το αγκίστρι του. Αυτό συ-

σκοτώνονται πέφτοντας πάνω στους φάρους. Οι φύλακες του φάρου Πάτζετ, στην πολιτεία της Ουάσιγκτον, άκουαν μία κατασκότεινη νύχτα κάτι μυστηριώδη κι' αδιάκοπα χτυπήματα στα κρύσταλλα του πυργίσκου. Ήταν κάπου 15 χιλιάδες αποδημητικά πουλιά, που περνούσαν από εκεί κι' ήρθαν όλα κι' έπεσαν πάνω στο φως που είδαν, βρίσκοντας έτσι το θάνατο. (Εικ. 6).

Το θλιβερό αυτό ρεκόρ του φάρου Πάτζετ το διεκδικεί και το άγαλμα της Ελευθερίας, που βρίσκεται, ως γνωστόν, στην είσοδο του λιμανιού της Νέας Υόρκης. Σύμφωνα με τους σχετικούς υπολογισμούς, στον αναμμένο δαυλό, που κρατά στο χέρι του το άγαλμα αυτό, πέφτουν και σκοτώνονται έφτακόσια πουλιά κατά μέσον όρο το μήνα. Μ' άλλα λόγια, από το έτος 1886, που στήθηκε το άγαλμα, βρήκαν το θάνατο 600.000 πτερωτά πλάσματα.

Σακχαρόπηκτα (Καραμέλλες)

VIMAX
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ A+D

μέ τις ένδειξεις του

ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΛΙΟΥ

ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΟΜΜΩΤΑΙ

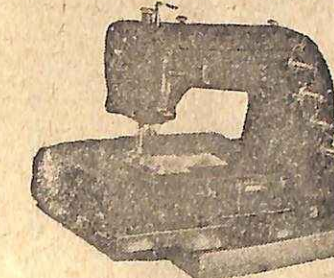
Εκυκλοφόρησαν η Γαλλική Τεχνική 'Ορολογία της Κουμωτικής Τέχνης, της Καθηγητρίδας των Γαλλικών της ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, προς χρήση των σπουδαστών των Σχολών Κομωμάτων και γενικά όλων των Κομωμάτων και Κομωτριών της Ελλάδος.

(Περιέχει πλήρες Έλληνο-Γαλλικών Έπαγγελματικών Λεξιλογίων).

Πωλείται εις την Γραμματεία της Σχολής.

Οδός Χαριλάου Τρικούπη 20Β ΑΘΗΝΑΙ

RIMOLDI

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

Γεν. Αντιπρόσωποι
EMBER O.E.

ΦΩΚΙΩΝΟΣ 2 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 28.933

Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώστρες μας αυτές, ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο John Kouveliotis (23 χρόνων), Ocean Salt Puce, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό δ,τι επακολούθησεν. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Charis Tsaris (26 χρόνων), 37 Belgrave Rd., London S.W. 1, England, μορφωμένος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες που έσωσαν την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, στη γαλλική ή Ιταλική γλώσσα.

Ο Christos Sidiropoulos, Rua Aympotes 286, Sao Paulo Brasil, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο George Haditis και ο P. Kalivas, 46 Pitt St. Redfern N.S.W., Australia, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλην την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο P. Kabrakidis, Room 36, E. Plock, Single Quaters, Lochin Var, S. Rhodesia, Africa, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες αναγνώστρες μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τζένι Ράσελ» από τις Σέρρες.

Ο George Moustakas και ο Jim Sidiropoulos, 7 Union St. Windsor Melbourne, Victoria, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Nick Monas (19 χρόνων), 3472 St. Denis Ar. 6, Montreal, Canada, μορφωμένος και από καλή οικογένεια, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 16—17 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Vassilios Petridis (18 χρόνων), Askudar Icadei Imam Balir Sokak No 1, Istanbul, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Πειραιά. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο P. Poulos (33 χρόνων), 58 Wemyes St., Marrickville N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες που έσωσαν την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Teris Samoris (28 χρόνων), Correo Nasca, Peru, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο E. P. Chalkiadakis, Rue Turenne No 37, Charleroi, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο ζήτη και ο Nicolaos Saridakis (25) χρόνια, για τους οποίους ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο Michel Criticos (21 χρόνων), Co Lagoudakis and Co B.P. 236, Alexandria, Egypte, απόφοιτος Εμπορικής Σχολής, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες αναγνώστρες μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κρητικοπούλα», με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο M. Scott (38 χρόνων), 36 Eskdale Musselburgh, Midlothian, Scotland, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25—35 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας και δ,τι άλλο ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Michel Psatakis (21 χρόνων), Rue des Dammelles No 19, Matenelle, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Alfredo Martini (20 χρόνων) και ο Vittorio Esattore (19) Via Guido Buffarini, P. 2 No 30, Messina, Italia, σπουδάζουν Πανεπιστημίου, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες, στην ελληνική ή Ιταλική γλώσσα, ηλικίας 16—21 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Alex Jameson και ο Con. Nomicos (23 χρόνων και οι δύο), 21 Railway Cres. N. Wollongong, N.S.W., Australia, ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες Έλληνες, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους. Το ίδιο θέλουν και ο George Drakopoulos και ο C. Dimakos και ο C. Thomas (25 χρόνων), για τους οποίους ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο G. Gravanidis (28 χρόνων), 168 Military Rd., Port Kembla, N.S.W., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία Έλληνίδα, από την Κεντρική Ελλάδα, κατά προτίμηση από τη Λαρίσα, με σκοπό το γάμο.

Ο John Karambelas (23 χρόνων), Ocean Salt Puce, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από την Ελλάδα, ηλικίας 19—22 χρόνων, με σκοπό δ,τι προκύψει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Adhemar Tournai, 14 Rue G. Petit, Roux, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Nicolas Roberto (22 χρόνων), Via S. Paolino, Isolotto 108, Interno 15, Presso Chinellati, Messina, Italia, Έλληνοεταλός, φοιτητής Πολυτεχνίου, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο E. F. Anastasiadis, Junia Agacucha 166, San Agustín del Norte, Caracas, Venezuela, S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ευπαρουσίαστες, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Anastasios Goldi, Niederdorf St. 76, Rest Wolf, Zurich 1 Suisse, ζήτησε ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, που ν' αγαπούν το rock εντ ρόλ, ηλικίας μέχρι 25 χρόνων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Constantinos Parriss, Gerarts Traat 15, Waterschei, Limburg, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα, ευπαρουσίαστη και με ήπιες άρχες, κατά προτίμηση μαθήτρια ανώτερης γυμνασιακής τάξεως, με σκοπό δ,τι επακολούθησεν. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, με το πρώτο γράμμα να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Aristotelis Saraginos, Rue de Couillet No 119, Marcinelle, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη Νυχτερινή οπασία από το Μόντρεαλ του Καναδά, του 993 τεύχους.

Ο Paolo Silvestri, Via E. Suarez, 16, Int. 16, Vomero, Napoli, Italia, φοιτητής, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία μορφωμένη Έλληνίδα, στην αγγλική, Ιταλική και ελληνική γλώσσα.

Ο Tom Liapes (29 χρόνων), 2 Peter Street, South Varr, Melbourne, Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες που έσωσαν την Ελλάδα, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Theo Grammenos, 40 Fawken St. Sth Varr, Melbourne, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα, ηλικίας 20—25 χρόνων.

Ο Stavros Tekinkaplan, Kurtulus Sinem Koy Kinali, Sok. No 29, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Kostas Gerontios (21 χρόνων), 7 Rue Italienne, Paris, France, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας και δ,τι άλλο ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο E. Pappis (24 χρόνων), 119 Rue de Couillet, Marcinelle, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση με Έλληνες από την Κωνσταντινούπολη, με σκοπό δ,τι επακολούθησεν.

Ο Louis Vrenpos, 9623 110 Ave, Edmont Alta, Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, που αγαπούν τα σπορ, κατά προτίμηση το μπάσκετ και το βόλεϊ.

Ο Michel Mansour (30 χρόνων), O. the A.E.O. Ltd, Accounts Dept., the Refinery, Suez, Egypte, που προτίμηση να επισκεφθεί το καλοκαίρι την Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, κατά προτίμηση από την Αθήνα, στην αγγλική ή Ιταλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΓΛΥΤΩΣΑ
από το μαρτύριο της πιτυρίδας

καί της φαγούρας μόνον με ένα λούσιμο από τότε που γνώρισα το αντισηπτικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

Το πολύτιμο συστατικό που συνιστούν το μυστικό του ΠΙΓΚΟΝ με κατάλληλη επεξεργασία αποτελούν τον υπ' αριθ. 1 έγχρωμο της πιτυρίδας, της φαγούρας, των εκζεμάτων και της τριχοπτώσεως.

Το ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ αναλυμένο σε σποινύδα ενεργεί αντισηπτικά εις βάθος, απορροφάει άμέσως από το τριχωτό της κεφαλής και ενεργούν διαλυτικά, απομακρύνει έντελως την πιτυρίδα, δραστηριοποιεί την τριχοφυΐα και αναζωογονεί τα θάνατα άδοντα κύτταρα του τριχωτού της κεφαλής.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

καλλωπίζει τα μαλλιά αναδίνοντας το φυσικό χρωματισμό τους, τα μαλακώνει σαν μετάξι και επί πλέον αποκαθάρνει τις λευκές τρίχες χωρίς να τις βλάψει, χαρίζοντάς τους ένα αέθριο δώμα.

Το σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ και η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ παλούνται εις όλα τα Φαρμακεία και Μικροπωλεία της Ελλάδος. Γεν. Αντ. M. H. Φουντοκας, Κλεισθένους 15, Αθήνα.

Scotch Whisky
100% PURE

HIGHLAND-QUEEN
ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΛΙΟ ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΛΟ

ΧΑΪ-ΛΑΝΤ—ΚΟΥΗΝ

Το ούισκυ των Σκώτων ΧαΪ-Λάντερς. Είναι το ούισκυ των όλων, το ούισκυ των βασιλέων.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

MENTIOUM
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασης, της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Οδός Κυψέλης 34B. Ωραι επισκέψεις 9—1 και 4—6½. Τηλ. 812-278.

γλική, γαλλική ή Ιταλική γλώσσα.

Ο Panos Chrissados, Rue Hector Denis 112, Dampremy, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, του 990 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ζητά καρδιά που να με νοιώσει».

Ο Athanassios Eftimiadis (24 χρόνων), Rue Victor Ernest 33, Jumelet, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με φίλους Έλληνες ή άλλες ηθικές και με ευγενικά αίσθημα, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Rigas Vassilios, Rue des Cayats 193, Marcinelle, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα, με σκοπό δ,τι επακολούθησεν.

Ο Athanassios Anetreou και ο Georgos Pappaioannu, Andre Dumontierla No 23, Waterschei, Limburg, Belgique, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 18—24 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας που ίσως καταλήξει στο γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Steven Vargatis, 25062 Plymouth Rd., Detroit Michigan, U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες που έσωσαν την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Theodoros Gavrilidis, Place Chef Lelie 12, Jumelet, Belgique, ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Panos Nicol, 312 Kensington Road, London S.E. 11, England, ζήτησε ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή μικρών αναμνηστικών δώρων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Pete Metsonas και ο G. Kastanas, 577 Christina Street, Sarnia Ontario, Canada, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο James Nikas, 31 Francis St., East Sydney N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, από καλές και ήπιες οικογένειες, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό το γάμο ή τη δημιουργία μιας φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Τρεις φίλοι, ο Ioan Spaniotou, ο Ioannis Syfountas και ο Georgios Soupratis, Rue des Couillet 119, Marcinelle, Belgique, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν αντιστοίχως με τις αναγνώστρες μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Βάλα της αγάπης», «Ανθος του χαρμυνού» και «Αν' μ' αγαπάς θά σε λατρεύω».

Ο Lazaros Dimitriou, 34 Seaton Place, London N.W. 1, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας από τη Ρωσία, του 1003 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αλίκη».

Ο George Sakakias και ο Georges de Pleton Cite No 6, Tazeghies, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τη «Νοκία» της Κρήτης, με σκοπό δ,τι επακολούθησεν. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Τέσσερες φίλοι, ο Ioannis Papadatos, ο S. Xenos, ο G. Papadatos και ο Christos Cladopoulos, Passage Letra 6, San Agustín del Sur, Caracas, Venezuela, ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες από το εξωτερικό και κατά προτίμηση από τη Β. Αμερική.

Ο John Gregory, 3942 N. Sheridan Rd., Chicago Ill., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 20—25 χρόνων, το ίδιο ζήτη και ο D. M. H. 950 W. Addison St., U.S.A. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Aristotelis Nicolaidis (22 χρόνων), E.W.S. Dept, Melbourn, S. Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 18—25 χρόνων, Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Elias Motos, Osterort Str. 10, Bremen, Germany, ζήτησε ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Δύο φίλοι από το Βόλο, η Ελένη και η Ελένη.

αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και γερμανική γλώσσα. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Τρεις φίλοι, ο Panayiotis Grivas (28 χρόνων), ο Ioannis Chazalis (25) και ο Elias Eftimiadis (22), 44 Minnie St. No 10, Brunswick, Melbourne, Vic., Australia, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες, ηλικίας 17—23 χρόνων. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Paschalis Ioannou, ο Sofios Nikoanou και ο M. Antonopoulos, Neuss - Am Rhein, Platz Am Niedertor 14, West Deutschland, οικονομικά ανεξάρτητοι, ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με τρεις νέες, με σκοπό την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων και δ,τι άλλο ήθελε επακολούθησεν.

Ο Giannis Brunl, Preso Cinnetto 141, 539 Pal. C. No 2, Vilg. Regina Elena, Messina, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 17—25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Bill Wilson, Ha. St. 3911 Th Abap, RAF West Drayton, Middx, England, Box 121, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τις τέσσερες φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Αράπη», «Τσαχπία», «Σκερτσά» και «Λυγερή» από το Λονδίνο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η «Θλίψη μένη Μαντάνα Μ. Λ.», επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία ασηματική του Ε. Ν., ηλικίας 45—55 χρόνων, με σκοπό να βρει πρήγορο συντροφο στη μοναξιά της ζωής της. Η «Σάντα Μαρία» και η «Παράδεισος», από την Κρήτη, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην τον κόσμο. Δύο φίλες, η «Βιολέτα» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αυστραλία, με σκοπό τη μετανάστευση. Η «Πονεμένη Έλνι» από το Λονδίνο, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με

δμογενείς από την Αμερική, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Η «Γόησσα με τα έπιπιδύνα» και η «Ζητά καρδιά που να με νοιώσει» από την Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες αναγνώστρες μας, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό δ,τι επακολούθησεν. Το «Αντί» από τις Σέρρες, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «Ευαγγελία» (24 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Δύο έσοδρες από τη Μυτιλήνη, η «Πονεμένη» και η «Αντί» ζήτησαν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Βόλο, μαθήτριά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με συμπατριώτες της από τις Σέρρες. Η «Αντί» (20 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, στην ελληνική γλώσσα. Η «

ΟΙ ΜΠΡΑΓΚ ΚΑΙ ΚΑΛΜΠΡΕΘ ΟΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Πώς κατώρθωσαν να αναδειχθούν άσσοι των παγκοσμίων στίβων στο άλμα επί κοντώ και στο δρόμο 440 γυαρόν μετ' έμποδίων

Οι πέντε 'Αμερικανοί πρωταθλητάι, που επισκέφτηκαν την 'Ελλάδα, την προπαραμονή εβδομάδας, έγιναν δεκτοί από τους φιλάθλους μας με ιδιαίτερη χαρά και ξεχωριστό ένθουσιασμό. Οι δύο άσσοι Ντόν Μπράγκ και Τζόν Κάλμπρεθ των 400 μ. μετ' έμποδίων αντιπροσώπευσαν την αμερικανική αθλητική ηγεμονία στο στίβο. Οι τρεις υπολοίποι, ο Γκράντ Σπρουγκς στα 200 μ., ο Χάρου Μπράντ στα 800 μ. και ο Τζωρτζ Κίνγκ στα 1500 μ., αποτελούσαν το ψυχολογικό κίνητρο για το ξεπέρασμα των επιδόσεων απ' τους αντιπάλους των.

Η αμερικανική αποστολή πέτυχε θαύματα και στους δύο αντικειμενικούς σκοπούς της. Πρώτα-πρώτα έδειξε τι θαύμασιο έμψυχο υλικό διαθέτει για να κρατάει τα αθλητικά σκήπτρα σ' ένα τον κόσμο και δεύτερο, έδειξε να προετοιμάσει τους αθλητάς να υπερβαίνουν τους εαυτούς τους.

Σε μία ιδιαίτερη συνομιλία που είχαμε στην 'Εθνική 'Ακαδημία Σωματικής 'Αγωγής με τον Μπράγκ και τον Κάλμπρεθ, μάθαμε επίκαιρα, πολλές λεπτομέρειες απ' τη ζωή των δύο αυτών άσων, αρκετά διαφωτιστικές της έσοδης σταδιοδρομίας τους. Θα δώσουμε λοιπόν, όσο μπορούμε συνοπτικά απ' το 'Εθναύρο' τις ιδέες τους για την προπόνηση και τα όνειρά τους για τ' αθλητικό μέλλον τους, πιστεύοντας πως οι Έλληνες πρωταθλητές και αθλητές πολλὰ έχουν να ωφεληθούν. Ο Ντόν Μπράγκ, ο γίγας που έλαμψε επί κοντώ, είναι μάλιστα 22 ετών, ένας χαριτωμένος παίκτης με υπερφυσικές δυνάμεις,

υπερτροφικό κορμί αλλά ψυχή παιδική. Ζυγίζει 220 πόντους και έχει ανάστημα 6 πόδια, 3 ίντσες. Όσο μπορεί να εξοικονομήσει, ο γίγας αυτός, που κανονικά θα πρέπει να νάναι ρίπτης, το σώμα του με το κοντάρι σε ύψος 3,67 μ. Που αποδίδετε την επιτυχία σας στο άλμα επί κοντώ; τον ρώτησα.

—Στο συνδυασμό της φυσικής μου ταχύτητας και στη δύναμη των μπράτσων μου. 'Υποκαταστάσεις προαποδείξει κάθε άλλο παρά για τ' επί κοντώ ήμουν κατάλληλος. Είχα όμως, κάποια αλλαγή μέσα μου γι' αυτό το άγανισμα από την παιδική μου ηλικία. Στο Πέντ Γκρόουβ του Νιού Τζέρσεϊ όπου μεγάλωσα συνηθίζαμε να πηδάμε με κοντάρια πάνω σε μεγάλα γούρτες και με ψαχαγωγόσες. Με τον καιρό στο Δημοτικό σχολείο και κατόπιν στο γυμνασίο συστηματοποίησα την επίδοσή μου στο επί κοντώ και γρήγορα έδειχτηκα πρωταθλητής Μέσης 'Εκπαίδευσης.

—Επιδοθήκατε σ' άλλο αγώνισμα;

—Ναι! 'Επαιξα μπάσκετ, λίγο ποδόσφαιρο, λίγο μπιτς, μπάλα. Έχω τρέξει τα 100 μ. σε 10"9. Μ' έδωσαν επίσης οι ένοργανες ασκήσεις και ή άροι έλαφρών βαρών. Στη μικρή αυτή προπόνηση και ιδίως στην άσκηση στα σχοινιά, το μονόκυο και το δίκυο όφειλα τις δυνάμεις μου.

—Τι σκέπτεστε για τους 'Ολυμπιακούς Αγώνες της Ρώμης; —'Εκεί ο Γκουντφουκ και ο δικός σας Γ. Ρουμπάντ έχουν το λόγο. Μη κυττάτε που στο στάδιο κατέρωθα το ρεκόρ του Ρουμπάντ με 4,56 μ. 'Ηταν η ζεστασιά των Έλλήνων φιλάθλων που με προέδρεσε για ν' ανέβω ένα πόντο ψηλότερα από το Ρουμπάντ. Στη Ρώμη όμως άλοι μας θ' αγανισθούμε υπό κοινούς δρους και συνθήκες. 'Ας κινήση λοιπόν, ο καλλιτέρας. Είμαι βέβαιος όμως πως ο Ρουμπάντ θ' ανέβη πολύ ψηλότερα απ' εκεί που έφτασε.

—Σας άρεσε η πατρίδα μας; —Είχα όνειρο στη ζωή μου να προσκυνήσω τον τόπο όπου γεννήθηκε η αθλητική 'Ιδέα. Είμαι ευτυχής που το κατώρθωσα. Φύγω με τις ζωφόρους συγκινήσεις και ανεμνήσει Ευγνωμόνα τους Έλληνες φιλάθλους για τις

εθγνικές εκδηλώσεις τους και τους υποσχομαι να ξαναρθώ με νέο ρεκόρ.

Ο παγκόσμιος ρεκόρμαν των 440 γυαρόν μετ' έμποδίων Τζος Κάλμπρεθ είναι ένας... μικροσκοπικός μπάγκ με σπινθηρόβολα μάτια, γυρομένο κορμί, εξαιρετικές παρατηρήσεις και βαθιά γνώση του αγανισματος της ειδικότητός του.

—Είμαι ο πιό κοντός αθλητής του κόσμου που διακρίθηκε στα μεσαία έμποδια (400 μ.). Πρέπει λοιπόν να δουλέψω διπλά απ' τους άσσους αντίπαλους μου για να τους υπερτερήσω.

—Στο πότε τρέχεις έμποδια; —Στο Μορστβίλντ της Πενσυλβανίας συνηθίζω από το δημοτικό σχολείο να τρέχουμε πηδώντας βέργες-καλάμια για παιγνίδι. Σιγά-σιγά μου μπήκε στο μυαλό η 'Ιδέα να ξεπεράσω τους φίλους μου συμβαθές μου, που με ξεπερνούσαν σ' αυτό το παιγνίδι. Δε μπορώ να πω πως το κατόρθωσα εύκολα και γρήγορα. Όσο,σ, μπόρεσα στο... γυμνάσιο να διακριθώ.

—Τι σας κούρασε περισσότερο; —Τα βήματα μεταξύ των έμποδίων. 'Εξ αίτιας του μικρού διαστήματος μου για βρούμα 400 μ. ήμουν αναγκασμένος να δουλέψω πολύ στην ταχύτητα για να ξεφουδερωώ το μικρό μήκος του βήματός μου. Βέβαια αγωνίστηκα, αν κρίνω απ' το παγκόσμιο ρεκόρ των 440 γυαρόν μετ' έμποδίων (50"5) και πέτυχα.

Ο Τζος Κάλμπρεθ είναι 25 ετών, ζυγίζει 140 πόντους και έχει ανάστημα μόλις 5 πόδια, 4 ίντσες. Τρέχει τα 400 μ. σε 47"6. Φιλότιμος και μεθοδικός έχει για όνειρό του να ξανααντιπροσώπευση τις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής στην 'Ολυμπιάδα της Ρώμης, όπως έκανε και στους 'Ολυμπιακούς της Μεξόουνης το 1956, όπου κατέλαβε την τρίτη θέση στα 400 μ. μετ' έμποδίων.

Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες της 'Εθνικής 'Ακαδημίας Σωματικής 'Αγωγής σ' ένα εγκάρδιο αγώνα μπάσκετ, που έπαιξαν με τους 'Αμερικανούς φιλοξενούμενους μας απέδειξαν τί μπορούν να κάνουν οι συχνές αθλητικές έπαυρες με ζέστες προηγμένες αθλητικές άσκησης και τί λαμπρά αποτελέσματα επιτυγχάνονται όταν η μέν νεολαία της μίας χώρας διψά για να μάθη πως ν' ανεβη ψηλότερα, ή δε νεολαία της άλλης χώρας φιλοδοξεί να δειχί χωρίς εγωισμούς και στερεοτυπικές κατώρθωσε να πάρη την αθλητική πρωτοβουλία στα χέρια της.

Όπως μας εξήγησε ο Δρ. 'Ολντε, αρχηγός της αποστολής, η επίσκεψις των πέντε 'Αμερικανών πρωταθλητών ήταν προπορευτικός φάρος τιμής προς την κοινότητα της 'Ολυμπιακής 'Ιδέας και τη Μητέρα του 'Αλθτισμού.

Τ.Σ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Οριζοντίως και καθέτως

1) ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΣ. 2) ΚΑΝΕΝΑ — ΑΣΟΥΑΝ. 3) ΑΝ — ΔΕΝΔΡΟΝ — ΝΟ. 4) ΝΕΔΑ — ΤΕΣΤ. 5) ΟΝΕ — ΦΥΡΕΤ—ΜΟΙ. 6) ΝΑΝΣΥ — ΣΤΕΝΟ. 7) ΡΟΥΜΙ. 8) ΚΑΡΕΣ — ΜΙΣΕΛ. 9) ΟΣΟ — ΤΣΙΜΑ — ΟΡΑ. 10) ΤΟΝΤ — ΑΝΕΥ. 11) ΗΥ — Ε. ΜΕΡΣΟΝ — ΥΙ. 12) ΣΑΝΣΟΝ — ΕΡΕΥ. ΝΑ. 13) ΝΟΤΙΟΣΛΑΥ.ΙΑ.

Μικρά προβλήματα

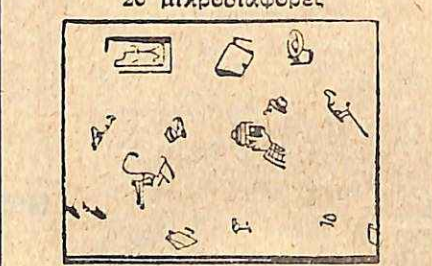
1) 36 (3X6X2). 2) 24 (2X4X3). 3) 36 (9X4). 4) 63 (9X7). 5) 1 μ. 19. (0,75 τα πόδια. 0,70 ο κορμός και 0,30 το κεφάλι του ξερευνήτο). 6) 7 και 13. 7) 2 X 6 + 8 = 20. 5 : 1 X 4 = 20. 9 X 3 - 7 = 20. 8) 5 και 7 (2X4=8 και 8X10=80).

Ο λανθασμένος πολλαπλασιασμός
Ο δεύτερος (δεν είναι δυνατόν δυο μονοί αριθμοί να δώσουν για γινόμενο ένα ζυγό. 'Αλλωστε και 7X9=63).

Ποιά από τις τρεις

1) 'Η 'Ασσυρία. 2) 80 χιλιόμετρα (στο Βερίγγιο Παρθό, που χωρίζει τη Σιθρία από την 'Αλβανία). 3) 'Η Κασπία. 4) Το αλουμίνιο. 5) 250 γραμμάρια. 6) Ο Τάσμαν (το 1642). 7) Ο Γερμανός Κάρολος. 'Ιωσήφ 'Εμπερθ (που πέθανε το 1926). 8) 'Η Κίνα και η Ρωσία. 9) Την Ισπανική. 10) Ο Λουδοβίκος 13ος.

20 μικροδιαφορές

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά τα σημεία, στα οποία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 687 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ — ΠΕΙΣΜΑ. 2) ΝΑ — ΝΟΡΑ — ΠΑΡΚ — ΑΜ. 3) ΚΑΤΑΡΤΙ — ΑΓΙΑΙ. 4) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΝΑΝΟΣ — ΒΗΕ. 5) ΜΑΝΕ — ΜΟΛΙΣ — ΡΗΜΑ. 6) ΧΑΝΙ — ΚΕΒΗΣ — ΑΥΡΑ. 7) ΘΕΤΩ — ΘΑΝΟΣ — ΕΣΠΕΡΑ. 8) ΑΙΑ — ΠΑΡΤΥ — ΑΡΙΤΟΣ. 9) ΛΑ — ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ — ΜΑ. 10) ΚΥΡΟΣ — ΕΣΤΗΡ — ΛΩΤ. 11) ΣΚΥΡΟΣ — ΟΥΤΟΣ — ΒΑΡΗ. 12) ΘΕΟΣ — ΚΥΤΟΣ — ΧΕΡΙ. 13) ΚΡΗΣ — ΘΕΤΙΣ — ΒΙΑΣ. 14) ΕΙΡ — ΙΩΝΕΣ — ΑΣΠΑΣΙΑ. 15) ΑΛΕΚΑ — ΜΑΝΤΕΙΑ. 16) ΜΕ — ΟΡΟΙ — ΤΗΡΩ — ΤΗ. 17) ΑΡΑΚΑΣ — ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΝΝΑΜ — ΘΑΛΗΣ — ΚΕΡΜΑ. 2) ΝΑ — ΛΑΧΕΙΑ — ΚΕΡΙ — ΕΡ. 3) ΚΑΝΑΤΑ — ΚΥΘΗΡΑ. 4) ΑΝΑΜΕΝΩ — ΣΥΡΟΣ — ΛΟΚ. 5) ΡΟΤΑ — ΠΟΡΟΣ — ΙΕΡΑ. 6) ΚΡΑΝΗ — ΘΑΣΟΣ — ΘΩΚΟΣ. 7) ΤΑΡΑ — ΚΑΡΙΣ — ΚΕΝΑΙ. 8) ΜΕΝΤΑ — ΟΥΤΕ. 9) ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ. 10) ΑΛΗΣ — ΙΣΤΟΣ. 11) ΠΑΝΙΣ — ΑΣΤΟΣ — ΑΝΤΕ. 12) ΠΑΓΟΣ — ΕΡΜΗΣ — ΑΣΤΗΡ. 13) ΕΡΙΣ — ΑΣΤΟΡ — ΠΕΡΙ. 14) ΙΚΑ — ΡΥΠΟΣ — ΒΕΒΛΙΩΣ. 15) ΙΒΗΡΕΣ — ΛΑΡΙΣΑ. 16) ΜΑ — ΗΜΑΡ — ΜΩΡΙΑΙ — ΤΟ. 17) ΑΜΑΞΑ — ΑΠΑΘΗ — ΣΑΧΗΣ.

Νοικιάζουν τις τσέπες τους!

Σκεφθήκατε ποτέ να νοικιάσετε... τις τσέπες σας; Αυτό λοιπόν το καινούργιο εφεύρημα δημιουργήθηκε τώρα στην 'Ιταλία, από τη μαύρη αγορά των ταγιάραν. Οι λαθρέμποροι ταγιάραν, που θέλουν να τα διαθέσουν χωρίς να κινδυνεύουν οι ίδιοι, βρίσκουν στους δρόμους της αγοράς και σ' άλλα μέρη ανθρώπους διατεθειμένους να τα κρύβουν στις τσέπες τους και να τα μεταφέρουν στον προορισμό τους. Αυτοί που νοικιάζουν τις τσέπες τους, παίρνουν τη μισή αμοιβή τους άμέσως και την άλλη μισή όταν παρουσιάσουν μία αποδείξη παραδόσεως των ταγιάραν στον προορισμό τους. Για να κερδίσουν δε περισσότερα, έχουν εφοδιάσει τα σακκάκια τους με αρκετές πρόσθετες εσωτερικές τσέπες!

Το φιλί της 'Αγάπης

Δέκα χρόνια πριν, μία νύχτα της 'Αναστάσεως, ο Μήτρος και η 'Ασημίνα, έβωσαν, στα κρυφά, το φιλί της 'Αγάπης, το πρώτο φιλί της αγάπης τους. Ξαφνισμένη η 'Ασημίνα, τότε, τραβήχτηκε από την αγκαλιά του αγαπημένου της και φτερουγίστηκε μακριά μέσα στο σκοτάδι, σαν φοβισμένο πουλί. Την άλλη μέρα ο Μήτρος άφρασε τα γιορτινά του και τράβηξε για την αλήτη του κύρ Θάνου, του πρώτου νοικοκύρη του χωριού. 'Η τσικνα των άρνιων, που ψηνόντουσαν στις σουβλές ανέβαιναν από το ψηλό φράχτη της αυλής κι' έφτανε ψηλά στο δρόμο που αψηφορίζε για την εκκλησία.

Ο Μήτρος πέρασε το κατώφλι, χαιρέτησε γύρω τους χωριανούς, που είχαν πάει να χαιρετήσουν τον κύρ Θάνο και τράβηξε για τις ψυταριές, όπου ο νοικοκύρης του σπιτιού, κρατώντας το κανάτι με το κρασί κι' ένα ποτήρι, κερνούσε τους φίλους του, που σιγά-σιγά γυροδούσαν χαρούμενα. Λίγα πιό κάτω η 'Ασημίνα μ' ένα πιάτο και με το πηρούνι στο χέρι έβιδε τους πρώτους μεζέδες από τ' άρνια. Σκλώνοντας όμως τα μάτια αντίκρισε το Μήτρο και ξαφνιασθηκε και το πιάτο της έφυγε από το χέρι κι' έπεσε σε κατάνηξ.

—Τι έπαθες, 'Ασημίνα; φώναξε ο πατέρας της, τρέχοντας κοντά της. 'Εκείνη κρατήθηκε από το μπράτσο του χαλιωμένου, και ψιθύρισε: —Τίποτα, πατέρα... ή φωτιά... Κι' η ματιά της στρίχτηκε πάλι στο Μήτρο και χαμογέλασε. —Χριστός 'Ανέστη, κύρ Θάνο! Χριστός 'Ανέστη, 'Ασημίνα! είπε ο Μήτρος, δίνοντας το χέρι του. —'Αληθώς 'Ανέστη, παιδί μου! Κόττα κάτι μανάρια, που έχω στη σουβλά φέτος!

—Νάσαι καλά, κύρ Θάνο! Και του χρόνου καλλίτερα! είπε ο Μήτρος. Και πήρε από το χέρι της 'Ασημίνας που είχε φέρι άλλο πιάτο ένα μεζέ και το ποτήρι με το κρασί. —Στην ύγεια σας! φώναξε.

Τ' άρνια στριφογύριζαν στις σουβλές πάνω από τη φωτιά, κι' άλλες γυναίκες τώρα κερνούσαν κοκκινέλι, κι' οι άντρες σιγοτραγουδούσαν ελαφρώμενοι πάνω στη χλόη της μεγάλης αυλής. Ο κύρ Θάνος κι' ο Μήτρος είχαν παραμερίσει προς τις σκάλες του μεγάλου σπιτιού και κουβέντιαζαν για τα χτήματα.

Τρία χρόνια τώρα ο Μήτρος έπιστα-τούσε και διαχειριζόταν την περιουσία του κύρ Θάνου. 'Με τ' αλογό του έτρεχε πότε δω και πότε εκεί να δίνει οδηγίες στους εργάτες και να τους σπρωχνή στην δουλειά. 'Από τότε που μπήκε ο Μήτρος στις δουλειές, ο κύρ Θάνος κοιμόταν ήσυχος. Ξαφνικά, εκεί που μιλούσαν, ο Μήτρος είπε στον οικοδεσπότη: —Κύρ Θάνο, να με συμβαθές, μα έχω άκουσει από τη γιαγιά μου πως όποιος ζητήσει άνημερα το Πάσχα να φύη, πάει καλορίζικος ο γάμος... —Ναι, έτσι τχούμε, Μήτρο, το άπάντησε ο άλλος. Θες να πάω προενητής σε καμιά; Ποιά είναι η τυχερή; 'Η κόρη της Χρησταίνας ή του Γιουρούση ή μοναχοκόρη; Καλά κορίτσια και

τά δυο. 'Αμ, και σύ, λεβέντης είσαι! —Θέλω την 'Ασημίνα κύρ Θάνο... τραυλίσε ο νέος. 'Ο κύρ Θάνος γλώμισσε, δάγκωσε τα χείλη του, κούταξε πέρα προς τις ψυταριές κι' είδε την 'Ασημίνα να τους κούταζε με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Κατάλαξε άμέσως, μα δεν έδειξε πως θύμωσε.

—'Η 'Ασημίνα είναι μικρή, Μήτρο, είπε, την περνάς δέκα χρόνια... 'Επειτα δε λέω, σ' έκτιμά, σ' αγαπά, μα την 'Ασημίνα... την έχω τάξει από μικρή στο γινί του Θύμιου, που σπουδάζει γιατρούς στην 'Αθήνα.

—'Ο Μήτρος δεν είπε τίποτ' άλλο. Χαμήλωσε τα μάτια του κι' άναστέναξε. Οι δυο άντρες χάρισαν. 'Ο Μήτρος σε λίγο έφυγε και πήγε να κλειστή το σπίτι του.

Όταν τον ξαναγύρισε ο κύρ Θάνος, έπειτα από τρεις μέρες, να τον ρωτήσει πως δεν πήγε στη δουλειά, ή γρηη μύτερά του, του απάντησε: —Θάνο, μ' άρρώστησε το παιδί... Δέω έρω γιατί, μα έτσι μοσπε, όταν έφυγε σήμερα το πρωί για την 'Αθήνα να κούταχτεί από τους γιατρούς. 'Ε'Α είναι καλά, ο κύρ Θάνος, που δε με πε-θάνη...

Τι συμβαίνει, Θάνο; 'Αλλοίμονο σε κείνον που θα πειράξη το γινί μου. Θα τον κυνηγά ή κατάρια μου και πέρα από τον τάφο!...

Σκυφτός, με βήμα άργό έφυγε από το σπίτι του Μήτρος ο κύρ Θάνος μουρμουρίζοντας:

—'Ασχημα μου τάμπλεξε ή 'Ασημίνα. Ούτε το Μήτρο θέλω να χάσω, μα ούτε και γαμπρό μπορώ να τον κάνω. Της 'Ασημίνας ή τύχη είναι στην 'Αθήνα... Τάχω κανονίσει όλαί... Μόλις πάρη το δίπλωμά του ο γινός του Θύμιου, ο γιατρός, θα το στείλω άμέσως τά λεφτά για την κλινική και για το σπίτι, όπου θα καθήση ή 'Ασημίνα μου, στην πρωτεύουσα...

Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε... Σ το μεταξύ ο Μήτρος δεν είχε ξαναγυρίσει στο χωριό. 'Εστέλενε της μάνας του, κρυφά, αρκετά λεπτά, και της παράγγελλε πως είναι καλά. 'Όσο για τον κύρ Θάνο, τούδρε ένα πρωινό απαλή-δια κι' έπεσε νεκρός, όταν, τού είχε ξαφνικά ο κύρ Θάμιος πώς ο γινός του ο γιατρός παντρεύτηκε μία 'Αθηναία... 'Ορφανή κι' έρημη ή 'Ασημίνα γυρνούσε τώρα στο μεγάλο σπίτι, σαν μαύρη σκιά, τυλιγμένη στο πέθος.

Πέντε χρόνια είχε να δη το Μήτρο. Δεν ήξερε τί είχαν με τον πατέρα της, την ημέρα εκείνη του Πάσχα. Μα φανταζόταν πως ο μακαρίτης θα του είχε φερνθή το χέρι της.

Πέρασαν ακόμα τρία χρόνια από το θάνατο του πατέρα της και ή 'Ασημίνα δεν άποφάσιζε να βγάλη τά μαύρα. Πρώτη χρονιά, όμως, έφετος πήγε κι' αυτή νύχτα στην εκκλησία.

Και την ώρα που βγήκαν ν' άναστήσουν, άκούμπησε μόνη, στην ίδια σκοτεινή γωνία του ταίχου, εκεί, που πρωτοδέχτηκε το πρώτο φιλί της 'Αγάπης της, από το Μήτρο.

Ξαφνικά, οι καμπάνες άρχισαν να χτυπούν για την 'Ανάσταση κι' οι πιστολιές να πέφτουν γύρω της. Το ίδιο, όπως εκείνη τη νύχτα. 'Η 'Ασημίνα δάκρυσε. Μα ξαφνικά ανατρίχισε συγκορμη. Δυο χέρια την αγκάλιασαν και στα χείλη της ένοιωσε την ίδια ξεστασιά του πρώτου της φιλιού...

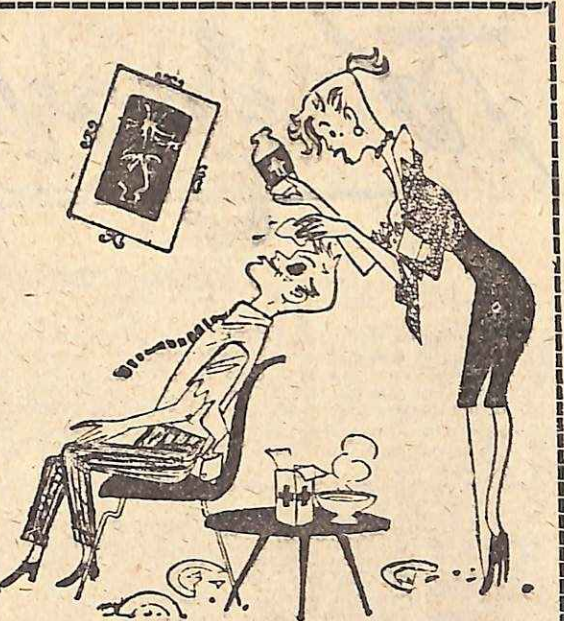
—Χριστός 'Ανέστη, 'Ασημίνα! 'Εγειρε λίγο το κεφάλι πίσω, κούταξε τον άντρα που στεκόταν μπρός της και πέφτοντας στην αγκαλιά του, μουρμούρισε: —'Αληθώς 'Ανέστη, Μήτρο! Δε θά ξαναφύνης πιά από κοντά μου!... —Ποτέ, 'Ασημίνα μου. Γι' αυτό ήρθα! Χριστός 'Ανέστη, και γιά μας!... ΜΙΡΑΝΤΑ

Πώς γλύτωσε

Ο Βολταίρος έτυχε να βρεθή στο Λονδίνο σε μία εποχή που τά πνεύματα ήταν φοβερά εξημεμένα έναντιον της Γαλλίας. Κάποιος τον αναγνώρισε κι' άρχισε να φωνάζει στον δρόμο: —Κρεμάστε τον σ' ένα φανάρι! Εί-να Γάλλος!...

Μά ο Βολταίρος κούταξε τον δχλο ατάραχος και είπε: —Δε μου άρκει ή τιμωρία που δε γεννήθηκα κι' έγω Άγγλος σαν και σάς;

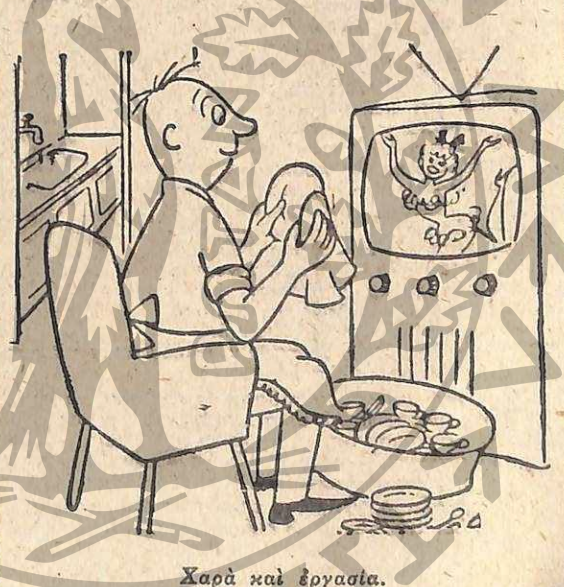
Ο δχλος κολακεύτηκε τόσο πολύ, που δχι μόνο τον άφισε έλεύθερο, μα άρχισε να τον χειροκροτά.

—Τι έλαφρύ χεράκι είναι αυτό, 'Ελπίδα μου;.. Δεν σε αναγνωρίζω!..

—'Αρκετά έπαιξεις, 'Αζόρ! Φέρο πιά, γιατί ο κύριος θα θυμώσει!

Χαρά και εργασία.

Οι 'Αμερικανοί άσσοι Μπράγκ και Κάλμπρεθ, ο άρχηγός της αποστολής Δρ. 'Ολντε, ο διευθυντής της ΕΑΣΑ κ. Κλ. Παλαιολόγος, οι καθηγητά κ.κ. Παπασιάνου και Χριστόπουλος και οι φοιτητές και φοιτήτριες της ΕΑΣΑ κατά την επίσκεψιν των 'Αμερικανών άσων στη Γυμναστική 'Ακαδημία.

Τό άρνι του Πάσχα

Παλιές παραδόσεις και ιλατομαντείες

ΤΟ σφαχτό άρνι του Πάσχα που ψήνεται στη σούβλα από όλες τις ορθόδοξες ελληνικές οικογένειες είναι παμπάλαιη παράδοση και κρατάει από τα χρόνια της παλιάς κλέφτικης ζωής των βουνών, με τα ψημένα άρνια και τα παχιά κριάρια. Ο άρματωμένος και κλέφτικος βίος στάθηκε η πρώτη άφορη του σουβλιστού άρνιού, κατά τις μεγάλες γιορτές, που γινόταν εύκολα στο άνοιχτό ύπαιθρο με τη θάλαρα της φωτιάς της κλιματόδερας, ίδιως.

Τό έθιμο είναι καθαρά ελληνικό και δέ γίνεται σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

Άμα ο Δημήτριος Ύψηλάντης βγήκε στο Μωριά στα Εικοσιένα, έτυχε να είναι Πάσχα και μαζί με τη μεγάλη υποδοχή που του έγινε στο Άστρος, του έστρωσαν τραπέζι κλέφτικο στο ξάγανωτο κατά γης με κλαδιά από σκίνα, με άρνι της σούβλας, τουλουμοτούρι, ψωμί άλυμο και ρεσιτάτο από τό ασί.

Κάθισε ο Ύψηλάντης σταυροπόδι, καθώς κι οι άλλοι, κι άπλωσε τό χέρι στο κοψίδι του λαισιμένο άρνιού, κι έφαγε χωρίς μαχαίρι και πηρούνι, κι ήπιε κρασί από καυκή ξερού κοκορνιού.

Ίστορικά έχουν μείνει τα πασχαλινά να φαγοπότια, που έγιναν από τον πρώτο κυβερνήτη της Ελλάδας, τον Ι. Καποδίστρια, με άτέλειστη σειρά σουβλισμένων άρνιών, στο λεμονοδάσος της Τροιζήνας. Είχε καλέσει εκεί την πρώτη φορά—κι ύστερα τό επαναλάμβανε κάθε χρονιά—όλους τους παλιούς Έλληνες πολιτικούς και στρατιωτικούς. Έκείνα τα πασχαλινά πολιτικοστρατιωτικά πασχαλινά γεύματα στρώνονταν επίσης κατά γης με την άνοχη του ίδιου του Καποδίστρια, που διατηρούσε άπλόστο σεβασμό στις ελληνικές παραδόσεις.

Τό διάβασμα της πλάτης του άρνιού (ή πλατομαντεία) όπως συνήθιζαν να τη λένε) από όσους ξέρουν να προβλέπουν στις φατοσκισίες του κόκκαλου της σπάλας, ήταν τό πιο ένδιαφέρον μέρος της κυριακής του Πάσχα. Και πάσα πολλά είναι τ' ανέκδοτα γύρω από την πλατομαντεία, που τό έθιμο της σώζεται κι' αυτό ως τις μέρες μας.

Στό σπίτι του προύχοντα Τσουκαλά, στη Ζάκυνθο, πριν από την άπελευθέρωση και την Ένωσι της Έπτανήσου με την Ελλάδα, δινότουσαν κάθε Πάσχα μεγάλα γεύματα με άπειρους καλεσμένους Έλληνες παλιούς όπλαρχηγούς, που πολλοί τους προερχόντουσαν από τα παλιά κλεφταρματωτικά σώματα και ξέριαν άπόδω κι' άνακατωτά τό διάβασμα της πλάτης. Και σχετικά μ' αυτό ο γιός Γεώργιος Τσουκαλά έγραφε στις άμνησεις του:

«Θυμάμαι ότι πάντοτε στα πασχαλινά τραπέζια του σπιτιού μας έκαναν πολύ λόγο για τις πλάτες των άρνιών. Όσοι ξέριαν να προλέγουν από αυτή τα μέλλοντα την έπαιρναν και την εξέταζαν με προσοχή. Θυμάμαι ότι κάποτε ένας από τους καλεσμένους μας πήρε και κύταξε την πλάτη του άρνιού. Κι' άφου την είδε καλά γύρισε στον πατέρα μου και του είπε:

—Βρε κομπάρσο, φυλάξουν γιατί στο σπίτι σου θα γίνη κάποια ταραχή.

«Όλοι γελάσανε και θέλησαν ν' αποδώσουν τα προφητικά λόγια σε άστεϊότητα. Άλλά εκείνος επέμενε:

—Σου λέω κομπάρσο σοβαρά ότι θα έχες ταραχή, εδώ μέσα.

«Σε λίγες μέρες περασμένα μεσάνυχτα έφτασε στο σπίτι μας νάκης... Ή άστυνομία ήθελε και έκανε έρευνα στο σπίτι μας χωρίς, ενόχως, να τον άνακαλύψει. Και έτσι εσώθηκε...»

Ένα άλλο αξιοπαράσηρο είναι πως από τα παλιά τα χρόνια ο λαός μας δέν άγαπούσε τό βοδινό κρέας και τό θεωρούσε άμωρτία να σφάξει βόδι καυτερό.

Και πολύ παραστατικό γύρω από την προτίμησι του πρόβειου κρέατος είναι τό παρακάτω χαρακτηριστικώτατο γράμμα του στρατηγού Θ. Κολοκοτρώνη προς τον παλιόν άρματωλό του Ξε-

ρόμερο Γιωργάκη Βαρμακιάτη. Τό γράμμα είναι σταλμένο στις 12 Ιανουαρίου του 1817 και λέει:

«...Τό αίτιο όπου δέν σας έγραφα είναι τούτο, ότι ή ευγένειά σας έλάβατε την πατρίδα σας (τους άφισε ο Άλφ Πασσάς των Ιωαννίνων να γυρίσουνε στα σπιτία τους) και τρώτε κριάς άλύγιαστο, και εγώ ούτε την ηύρα, αλλά ούτε, ίσως, θέλω την εύρει, και τρώω γελαδοκρέατα με την λίτρα, και εις αυτό σας έγω παραπονο ότι ό χορτάτος του νηστικού δέν πιστεύει. Όμως έτσι είναι ό ντουινιάς, κι' εγώ παρακαλώ τον Θεόν να σας έχη καλά και ν' άκούω πάντα εύχάριστα για τους φίλους μου και τους συμπατριώτες μου κι' άς τρώνε αυτοί τ' άρνιά...»

Κι' ένα τελευταίο για την πλάτη: Ο φιλέλληνας Γάλλος άξιωματικός Μοραντί που έγινε άργότε-

Ο Καραϊσκάκης πήρε την πλάτη, την έψωσε και τη μελέτησε με προσοχή.

μαζί στο Χαϊδάρι. Ή μάχη με τον αντίπαλο βαστούσε δυό μέρες χωρίς άποτέλεσμα. Τό δεύτερο βράδυ ο Καραϊσκάκης άνήσυχος μάζεψε τους καπεταναίους κι' είπε να ψήσουν ένα άρνι. Τό ψήσανε, τό λάνισαν κι' ό στρατηγός παίρνει την πλάτη, βγάζει τό ψαχνό, την ξύνει και την μελετάει με προσοχή. Ύστερα κάνει τις παρατηρήσεις του. Ή πλάτη περνάει από χέρι σε χέρι στους άλλους, όλοι είναι σύμφωνοι πως κακά μηνύματα τό παραγγέλει ή πλάτη. Τα σημάδια της γράφουνε για την άλλη μέρα συμφορά.

Άμέσως παραγγέλλει ότον Φαβιέρο να παρατήση κάθε ιδέα για μάχη και να φύγουν. Ή πλάτη αυτό λέει! Ο Φαβιέρας πού ν' άκούση! Και την άλλη μέρα ήθελε ή καταστροφή.

Πως να έξηγηθή της πλάτης ή πρόληψι με τη μαντεία στην περίπτωση αυτή; Ο Καραϊσκάκης, γεννημένος στρατηγός, δέν έβλεπε από την άρχη με καλό μάτι εκείνη την έκστρατεία που ήταν ιδέα του Φαβιέρου κι' όχι δική του. Ή ψυχή του ή άτρωτη φοβόταν και μάντευε τό κακό που μπορούσε να κακά μηνύματα τό παραγγέλει ή πλάτη. Τα σημάδια,

ΦΙΛΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ

Πρωτότυπο διήγημα

Ή Τζούλια εσπλώθηκε σε μία πολυθρόνα, στον κήπο της βίλλας. Είχε κουρασθή άπ' τον περίπατό της. Κι' ό γλυκύς άνοιτιάτικος ήλιος τη νάρκωνε... Τα μάτια της βάρυναν κι άποκοιμήθηκε.

Πόσο κράτησε αυτός ό ύπνος της; Μιά ώρα; Δυό;...

Έπλητσε λίγο πριν άπ' τό μεσημέρι. Τώρα ό ήλιος έκαιγε. Ή κοπέλλα έτοιμαζόταν να σηκωθεί, όταν είδε βαφιακά ένα χαρτί πάνω στα γονατά της. Ποιος τόχε άφίσει εκεί; Περιέργο!

Τό πήρε, με μία κίνησι άργή, να χειλική, και διάβασε λίγες λέξεις, γραμμένες βιαστικά, με μολύδι:

«Κάποιος σε φίλησε, ενώ κοιμόσουνά».

Έκανε τη σκέψι πως θάταν μία άσχημη φάρσα και θέλησε να σκίση τό χαρτί. Μά, την ίδια στιγμή, άλλαξε γνώμη. Κι' αν δέν ήταν άστείο; Άν αληθινά την είχε φιλήσει κάποιος;

Ποιος όμως;... Μήπως καιείς διαδάτης; Ή πόρτα του κήπου ήταν άνοιχτή κι' ή πολυθρόνα της βρισκόταν κοντά στο δρόμο... Τί περίεργη περιπέτεια!

—Μαρία, είχα άποκοιμηθή πολλή ώρα στον κήπο; ρώτησε την υπηρέτρια, όταν γύρισε στο σπίτι.

—Άρκετά, δεσποινίς Τζούλια, άπάντησε εκείνη. Και κοιμήσατε τόσο βαθιά!... Δυό φορές σας μίλησα, κι' όμως δέν ευνήσατε! Ύστερα έγινε τόση φασαρία στον κήπο, χωρίς να πάρετε είδησι.

—Τί φασαρία; —Ένας νέος έπαθε ένα δυστύχημα, δυό-τρία χιλιόμετρα πιδό κάτω. Τ' άποκινήτό του έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο...

—Μά τότε θα πέρασε μπροστά άπ' τη βίλλα μας!

—Βέβαια, δεσποινίς! Τόν φέρανε ύστερα εδώ, για να τον περιποιηθή ό γιατρός. Άλλ' ό πατέρας σας έλειπε, κι' έτσι τόν πήγανε στο νοσοκομείο. Ήταν ένας όμορφος νέος, μελαχρινός, με μαύρα μαλλιά...

Ή Μαρία δέ θα σταματούσε τις φλυαρίες της, αν δέν έμπαινε στη μέση ή υπτέρα της Τζούλιας, για να τη στην κόρη της ότι ή φίλη της Ροζίνα είχε στείλει τον άδελφό της να την είδοποίηση πως θα την περι-

μεναν, τ' άπόγευμα στο τένις.

—Ο Ζώρζ, ό άδελφός της Ροζίνας, μπήκε στον κήπο; ρώτησε ζωηρά ή Τζούλια.

—Μά φυσικά! Τόν άκουσα που μιλούσε της Μαρίας...

Αυτός θα ήταν! Ο Ζώρζ! Αυτός θα την είχε φιλήσει! Ήταν πάντα τόσο τολμηρός και της έδειχνε τόσο μεγάλη συμπάθεια!

Μά θ' άφισε ποτέ εκείνο τό σημείωμα; Όχι! Ο Ζώρζ δέν ήταν καθόλου ραμαντικός. Κάποιος άλλος θάταν... Μήπως ό ξάδερφός της, ό Πάωλ, που του άρεσαν πάντα οι μυστηρηματικές περιπέτειες;

Μά ό Πάωλ δέν ήταν καθόλου τολμηρός. Κεκκινίζει μόλις τον κύταξε μία γυναίκα... Ποιος ήταν λοιπόν εκείνος ό άγνωστος;

Τό μυστήριο αυτό άρχισε να βασανίζει τη Τζούλια. Μετά τό φαγητό, κλείστηκε στην κάμαρά της, για να μείνη μόνη και να συγκεντρώση πάλι τις σκέψεις της...

Σίγουρα δέν ήταν ούτε ό Ζώρζ ούτε ό Πάωλ, γιατί ήξερε καλά τό γραφικό χαρακτήρα τους. Κάποιος άλλος είχε γράψει τό σημείωμα.

Ίσως ό μελαχρινός νέος, που είχε παρσεί με τ' άποκινήτό του έξω άπ' τον κήπο. Μπορεί να σταμάτησε και να μπήκε άπ' την άνοιχτή πόρτα, χωρίς να τον δη κανείς...

Άρχισε άμέσως να πλάθει διάφορα όνειρα με τη φαντασία της. Πόσο ήθελε να γνωρίση αυτόν τον άγνωστο! Άν μπορούσε να τον έπισκεφθή στο νοσοκομείο, να τον δη, να του μιλήσει!... Μά δέν είχε τραυματισθή σοβαρά και δέ θα βρισκόταν εκεί τώρα πιά.

Ποιος ξέρει που έμενε... Είχε περάσει σαν σκιά άπ' τη ζωή της κι' είχε εξαφανισθή!

Κατά τις 4, την άπέσπασε άπ' τις όνειροπολήσεις της ή φωνή της Ροζίνας. Ή φίλη της είχε περσεί να την πάρη, επειδή έδλεπε πως άργούσε.

Ντύθηκε βιαστικά, πήρε τη ρακέτα της και πήγε στο τένις, μαζί με τη Ροζίνα. Όταν γύρισε στη βίλλα, είχε νυχτώσει πιά.

Ή Τζούλια δέν είχε καταλάβει πως πέρασε εκείνο τ' άπόγευμα. Σκεπτότανε διαρκώς τον άγνωστο... Τώρα ένοιωσε μία παράξενη μελαγχολία. Είχε άρchiσει λοιπόν να τον άγαπά; Είχε έρωτευθή τον άνθρωπο που τη φίλησε;

Ή αλήθεια ήταν πως δέν τολμούσε να δώσει μία καθαρή άπάντησι στον εαυτό της. Έκτος άπ' αυτό, ένοιωσε μία ανεξήγητη έπιθυμία να κλάψη για κάτι που είχε χάσει για πάντα...

Όταν μπήκε στην τραπεζαρία, την ύποδεχτηκε μ' ένα χαμόγελο ό πατέρας της, ό διάσημος γιατρός Μερλιέ. Είχε περάσει όλη την ημέρα του στην κλινική κι' ήταν εύχρηστος μένος που είχε έλεύθερο τό βράδυ του.

—Μά τί έχεις, Τζούλια; τη ρώτησε. Γιατί αυτό τό μελαγχολικό ύφος; Μήπως είσαι έρωτευμένη;

—Τί λέτε, μπαμπά! Διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Με ποιον θέλετε να μαι έρωτευμένη;

—Με ποιόν;... Άς πούμε, μ' εκείνον που σε φίλησε τό πρωί, την ώρα που κοιμόσουν στον κήπο!

Κι' ό γιατρός έδωσε τα γέλια.

Ή Τζούλια κατάλαβε άμέσως τη σημασία του ειρωνικού εκείνου γέλιου του.

Ο άγνωστος που την είχε φιλήσει, ήταν... ό πατέρας της!

Δάγκασε τα χείλη της, άπογοητευμένη, κι' ύστερα είπε μ' ένα μορφασμό:

—Αυτό τό άστείο, μπαμπά, τό βρίσκω άνοστο!

Και βγήκε γρήγορα άπ' την τραπεζαρία, για να κρύψη τα δάκρυά της...

Ρυτίδες

Είναι τό φόβητρο των περισσότερων γυναικών, χωρίς να όπολογίσουμε και άρκετους άντρες, παρ' όλο που κάνουν ότι δέν τους μέλει! Τό νεανικό δροσρό και ζωηρό δέρμα της νεαρής ήλικίας με τη πάροδο του χρόνου χάνει τη φρεσκάδα του, τσακίζει και στεγνώνει. Χάνει τό πολύ νερό, που τό δίνει τη δροσερότητα, χάνει τό λίπος, που τό δίνει την ελαστικότητα, τό τέντωμα και την λαμπρόδα, χάνει την κανονική κυκλοφορία του αίματος και δέν τρέφεται καλά και έτσι χάνει τό χρώμα του, ξεραίνεται και πλασσοειδίζεται και φαίνονται οι πρώτες ρυτίδες στο πρόσωπο, τά πιο χτυπητά σημάδια του γήρατος.

Οι πρώτες ρυτίδες φαίνονται συνήθως στην έξω γωνία του όφθαλμού και άνοίγουν προς τον κρότοφο, μοιάζοντας σαν βεντάλια ή σαν τό πόδι της χήνας. Τέτοιες ρυτίδες έχει πολλός κόσμος. Φαίνονται άκόμη και σε πολύ νέες γυναίκες, που δέ περιποιούνται καθόλου τό σχηματισμό των ρυτίδων. Γι' αυτό, όσες έχουν εηρό δέρμα, πρέπει από πολύ νεαρή ήλικία να τό μαλακώνουν, να τό θρέψουν, να τό κρατούν δροσρό και ελαστικό και έτσι να προλάβουν τις ρυτίδες, που είναι τόσο πρόωρες στο εηρό δέρμα. Τό λιπαρό δέρμα είναι χοηρό, μαλακό και δύσκολα κάνει πτυχές και ρυτίδες. Τέτοιο δέρμα δέν έχει ανάγκη από κρέμες και από γαλακτώματα πυκνά. Ένα γαλακτώμα Νο 3, μία καλή λοσιόν άρκούν για τη περιποίησή του.

Σε άτομα, που άδυνατούν άπότομα, μετά από άντεπιστημονικές δίαιτες ή μετά από άρρώστιες, ή σε προδιατεθειμένα άτομα λόγω κληρονομικότητας, παρατηρούνται ρυτίδες, που ενώνουν τη μύτη με ή χείλη, ρινοχειλικές, ή ρυτίδες, που ενώνουν τις παρειές με τό σαγόνι, γενειοπαιρειακές.

Σε πολύ κουρασμένες γυναίκες και σε όσες όποφέρουν από μητρικά νοσήματα ή νοσήματα του πεπτικού συστήματος και των νεφρών, σε όσες ξυγνάνε και όπκινονται σε συγκινήσεις και σ' όσες γενικά ζούνε ζωή γεμιάτη από καταχρήσεις όλων των ειδών, παρατηρούνται ένωρις ρυτίδες στα βλέφαρα.

Πολλές ρυτίδες παρουσιάζονται στο μέτωπο. Σε καχεκτικά, ραχικά, άνώμαλα και καθυστερημένα παιδιά παρουσιάζονται έγκάρσιες ρυτίδες στο μέτωπο. Τέτοιες ρυτίδες παρουσιάζονται συχνά μετά τα σσάντα. Σ' αυτούς, που εργάζονται πολύ διανοητικά και ξεχνούν στο γράψιμο και στο διάβασμα, παρατηρούνται κάδτες ρυτίδες στο μέτωπο. Έκείνοι που όποφέρουν από σωματικούς πόνους ή έχουν ψυχικές ταρχές και άναποδιές στις δουλειές τους, παρουσιάζουν στο μέτωπο τοξοειδείς και σταυρωτές ρυτίδες.

Στη μύτη παρατηρούνται έγκάρσιες και κάδτες ρυτίδες σε ήλικιωμένους ανθρώπους καθώς και ρυτίδες σε πυκνό πλέγμα σ' όλο τό πρόσωπο. Οι ρυτίδες αυτές φαίνονται κυρίως σε πολύ γηρασκίμενα άτομα, σε νευρικά άτομα και πρό πάντων σε γυναίκες, που είχαν πάντα εηρό και άφ' άδατωμένο τό δέρμα τό προσώπου.

Στό λαιμό παρουσιάζονται ένωρις ρυτίδες σ' έρους έχουν εηρό δέρμα και σε όσες κάνουν άπότομες και άντεπιστημονικές δίαιτες που προκαλούν γρήγορο άδυνάτισμα. Γενικά οι ρυτίδες παρουσιάζονται ένωρις σε όσους δέν περιποιούνται κανονικά τό δέρμα τους, κουράζονται πολύ στη δουλειά, ξεχνούν και κάνουν καταχρήσεις, έκτιθενται στις καιρικές μεταβολές χωρίς προσφύλαξη, ζούν τασσμένη, κοπιαστική και άνήσυχη ζωή, όποφέρουν από διάφορα νοσήματα, που τους καταβάλλουν και τους άδυνατίζουν, σε όσους είναι νευρικοί και κάνουν διαρκώς γκριμάτσες.

Οι ρυτίδες όταν γίνουν δέν γιατρεύονται. Γι' αυτό θα προσπαθήσετε να τις άποφύγετε, όσο έξσρατά από τό χέρι σας, και να τις προλάβετε. Οι ρυτίδες, που είναι μπορεί να φαίνονται πιδ ρηχές, αν περιποιηθήτε έπιστημονικά τό πρόσωπό σας και γενικά τον εαυτό σας, μά ποτέ δέ χάνονται όδότελα.

Με καλή περιποίησι του προσώπου σας με κατάλληλα γαλακτώματα, κρέμες και λοσιόν, που θα σας συστήση έπιστημων ιατρός θα κρατήσετε τό δέρμα σας σε καλή κατάσταση, φυσικό, μαλακό, δροσρό και θα άποφύγετε τις ρυτίδες, που θα φανούν πολύ άργά, όταν θα περάσετε τα έξηνα χρόνια σας και τότε πολύ ρηχές και μόλις θα φαίνονται.

Θα άποφύγετε τις γκριμάτσες, που παραμορφώνουν τό πρόσωπο και εύκολα τό ρυτιδώνουν. Τέτοιες γκριμάτσες είναι τό κλείσιμο του μαιτίου, τό στράβωμα του στόματος, τό βγάλσιμο της γλώσσας, τό σούρωμα των χειλιών και γενικά οι διάφορες μμικές κινήσεις των μυών του προσώπου.

Θα άποφύγετε τις καταχρήσεις, τα ξεγνώγια, την όπεβολική εργασία, σωματική και διανοητική. Οι στενοχωρίες και οι πίκρες είναι εκείνες, που παρουσιάζουν γρήγορα την χαλάρωσι του προσώπου και τις ρυτίδες.

Θα τρέφεστε καλά και κανονικά άποφειγόντας τό άδυνάτισμα και πρό πάντων τό άπότομο. Με τό άδυνάτισμα ή κυκλοφορία στο δέρμα δέν γίνεται κανονικά, οι ιστοί γενικά δέν τρέφονται καλά, τότε λείπει τό άπαιτούμενο νερό και οι θρεπτικές ουσίες, που είναι άπαραίτητες για την καλή συντήρησή του. Με τό άδυνάτισμα χάνεται τό λίπος και άδυνατούν οι ελαστικές ίνες, που τεντώνουν τό δέρμα και τό κρατούν φυσικό και νεανικό.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ίατρος Δερματολόγος

Θυαυρός

«ΔΕΥΤΕ ΛΑΒΕΤΕ ΦΩΣ»
— Μαρτάμ, μὰς δίνετε τὸ
νεράκι σας ἢ ἀνάψουμε...

ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΩΝΑΚΟΥ

Μ. ΤΖΑΝΝΑΣ